BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar : 107 ► 1 Aralık / Kanûn 1996 ► 50.000 TL.

Her yerde polis copu... Her yerde faşist terör!

En büyük çete: DEVLET!

Faşizme ölüm, tek yol devrim!

içindekiler

V.i.S.d.P: **K. İnan**
5 Rue de Drulingen, 67000, France

Yazışma Adresi
PLK Nr. 106606 C, D-80074 München

Fiyatı:
30.000 TL, 5 DM, 15 FF, 40 ÖS, £ 1.50

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

ÇETE SAVAŞLARI KIZIŞIYOR!

En büyük çete TC devletidir!

A. ÇATLI

H. KOCADAĞ

Cezaevlerinde PKK'lı tutsakların açlık grevi yine ölüm sınırına geldi. Zindanlardan yine her an yeni ölüm haberleri gelebilir. (*)

Öğrencilerin YÖK'ü protesto gösterilerinde, İstanbul'da 500'e yakın, Ankara'da ise 130 öğrenci gözaltına alındı. Hem de nasıl: Kameraların önünde meydan dayağından geçirilerek!

Kuzey Kürdistan'da savaş bütün barbarlığıyla sürüyor. Her gün yeni köyler boşaltılıyor, yakılıyor! Her gün onlarca ölü savaşın resmi bilançosunda artık normal veri olarak kabul ediliyor.

Bu arada enflasyon, %100'leri geçeceğini "müjdeleyen" (hükümet her hafta bir müjde hükümeti ya!) bir sıçrama gösteriyor. Ankara'da ekmek fiyatları nerdeyse ikiye katlanıyor. Fırıncılar 1997'de 100 bin liralık ekmek fiyatından sözediyorlar.

Fakat Türkiye bunları ve benzerlerini konuşmuyor. Türkiye'nin gündeminde şimdi Susurluk yakınındaki bir kaza ve bu kazanın

SUSURLUK KAZASI, DEVLETLE İÇİÇE BİR CÜRÜM ÇETESİNİ DAHA AÇIĞA ÇIKARDI...

bir kez daha altını çizdiği bazı gerçekler var.

Bir korucubaşı DYP milletvekili, bir ülkücü mafya şefi ve bir polis şefinin içinde birlikte yer aldıkları bir "Mercedes"in bir kamyon altına girmesi, polis şefiyle mafya şefinin ölmesi, korucubaşı milletvekilinin kazadan yaralı kurtulması, bir kez daha şu gerçeği gösterdi:

TC devleti; polis, ordu, MİT gibi resmi devlet kurumları dışında, PKK ya karşı mücadele adına, bir dizi gayrı resmi, doğrudan devlet görevlisi konumunda olmayan kişi ve kurumlarla da içiçe girmiştir, bunları kullanmaktadır. Devlet, bu kişi ve kurumları kullanırken, onlara da devletin bir dizi olanağını kullandırmaktadır.

9 yıldır resmi İnterpol Bülteni ile aranan, MİT'in raporunda hangi sahte isimle bile dolaştığı tespit ve ilan edilen Abdullah Çatlı'nın, İstanbul Polis Okulu Müdürü olan Hüseyin Kocadağ ile aynı arabada kazaya kurban gitmesi, içiçeliğin, karşılıklı kullanma, kullandırmanın en açık ifadesidir.

Aslında bu yeni bir olgu değil! Özellikle son aylarda yoğun bir biçimde, birbiri ardından devletle içiçe olan cürüm çeteleri ortaya çıkıyor, çıkarılıyor. Son aylarda ortaya çıkan çeteleri kısaca bir hatırlarsak şunları görüyoruz:

1) **Söylemezler çetesi:** Tutuklananlar içinde 7 ordu görevlisi, 5 de polis var. Ellerindeki silahlar ordunun, polisin resmi silahları! Çeteyle ilgili olarak Niğde Emniyet Müdür Yardımcısı Deniz Gökçetin, Ankara Emniyet Müdürlüğü'nde Şube Müdür Yardımcısı Sedat Demir ve Emniyet Amiri Erdal Yılmaz tutuklama emriyle aranıyorlar! Çete kimi "faili meçhul" cinayetin, rüşvet, gasp, haraç işlerinin sorumlusu.

2) **Yüksekova çetesi:** Hakkari ve çevresinde şimdiye dek kesin bilinen 16 cinayetin, gasp, haraç, silah ve uyuşturucu kaçakçılığının sorumlusu bu çete; itiraafçı, korucu ve polislerden oluşuyor.

3) **Kızıltepe çetesi:** Çete bölgedeki iş adamlarından PKK adına para toplama işlerini yapan korucu, itirafçı, MHP'lilerden oluşuyor. İlçeden apar topar tayini çıkarılan Jandarma Tabur Komutanı Binbaşı Atilla Uğur, bu çetenin "kurucusu".

4) **Kocaeli çetesi:** Üzerinde 7 adam öldürme, 2 adam kaçırma, 5 yaralama, 1 öldürmeye teşebbüs, 7 tehditle para toplama, silah zoruyla çek-senet tahsili olayı olan çeteden, şimdiye dek tutuklanan sayısı 27. Tutuklananlar içinde polis memurları ve emekli subaylar da var!

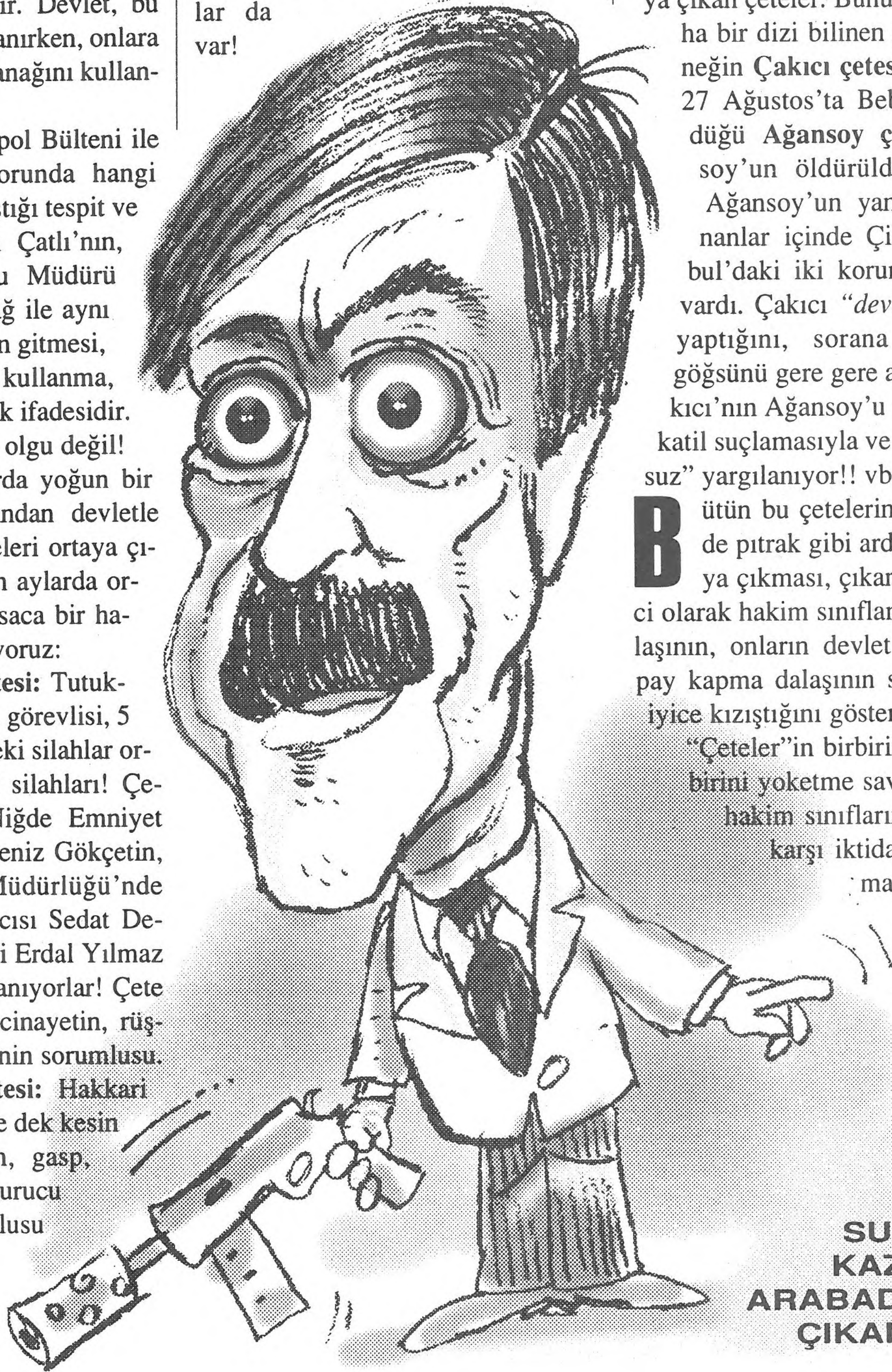
5) **Ankara çetesi:** Silah kaçakçılığı yaptıkları ve birçok sahtecilik olayına katıldıkları öne sürülen, şimdilik 33 kişisi tutuklanan çete içinde bir Emniyet Müdürü, bir Başkomiser, 2 bekçi, 4 polis, 2 astsubay, bir üsteğmen ve bir uzman çavuş da var!

6) **Adana çetesi:** Ağustos ayı sonunda, Adana'da gerçekleştirilen bir operasyonda, aralarında 5 polis ve 1 subayın da bulunduğu 31 kişi, silah ve mermi kaçakçılığı suçlamasıyla yakalandı. Bir Binbaşı çeteyle ilgili olarak açığa alındı...

Bunlar yalnızca son aylarda ortaya çıkan çeteler. Bunun dışında daha bir dizi bilinen çete var. Örneğin **Çakıcı çetesi**, bu çetenin 27 Ağustos'ta Bebek'te öldürdüğü **Ağansoy çetesi**. Ağansoy'un öldürüldüğü olayda, Ağansoy'un yanında yaralananlar içinde Çiller'in İstanbul'daki iki koruma polisi de vardı. Çakıcı *"devlet adına"* iş yaptığını, sorana sormayana göğsünü gere gere anlatıyor. Çakıcı'nın Ağansoy'u vuran adamı, katil suçlamasıyla ve fakat "tutuksuz" yargılanıyor!! vb. vb.

Bütün bu çetelerin son dönemde pıtrak gibi ardı ardına ortaya çıkması, çıkarılması, birinci olarak hakim sınıfların iktidar dalaşının, onların devlet iktidarından pay kapma dalaşının son dönemde iyice kızıştığını gösteriyor.

"Çeteler"in birbirini teşhir, birbirini yoketme savaşı, gerçekte hakim sınıfların birbirlerine karşı iktidara hakim olma savaşının bir

SUSURLUK KAZASINDA ARABADAN SAĞ ÇIKAN SEDAT BUCAK

yansımasından başka bir şey değildir. Bu bağlamda, örneğin Çiller doğrudan doğruya kendine bağlı ve örtülü ödenek, silah kaçakçılığı, haraç, uyuşturucu ticareti vb. üzerinden finanse edilen bir örgüt oluşturuyor. MİT bu örgütün oluşturulduğunu devletin diğer kademelerine duyuruyor. Ve rapor, sonunda Aydınlık'a ulaştırılıp, patlatılıyor. Son "kaza", bu raporun en azından Çatlı ile ilgili kesiminin kimi gerçekleri yansıttığını gösteriyor. Bu esasında hakim sınıflar arasındaki iktidar dalaşından başka bir şey değildir. Ve bu dalaşta herkes, devletin resmi örgütlerini kullanma dışında kendi özel örgütünü de kurmaya bakıyor.

İkinci olarak şu ortaya çıkıyor: Hakim sınıfların şu veya bu kesiminin oluşturduğu ve devlet imkanlarından da yararlandırılan ve devletin "yasal olmayan" görevleri için kullanılan çeteler, yalnızca devlet için değil, devlet adına kendi cepleri için de çalışıyor, devlet imkanlarını kendi kişisel çıkarları için kullanıyorlar.

Çetelerin genel eğilimi giderek kontrolden çıkma yönünde. Ve fakat devletin resmi güçleri, bu sivil çeteleri yararlı gördüğü –örneğin PKK'ya karşı savaşta kullandığı– sürece bunlara göz yumuyor, elini kirletmeden "kâr"ı pay ederek yanyana yaşıyor. Çetecilik, resmi devlet kurum ve görevlilerinin daha da yozlaşması için ortamı olgunlaştırıyor.

Aslında bütün bunlar, sömürü üzerine kurulu bu düzende, hiç de şaşılacak, hayret edilecek vb. şeyler değildir. Bunlar adi vakalar, normal gelişmelerdir! Düzenin mantığı içindeki gelişmelerdir bunlar.

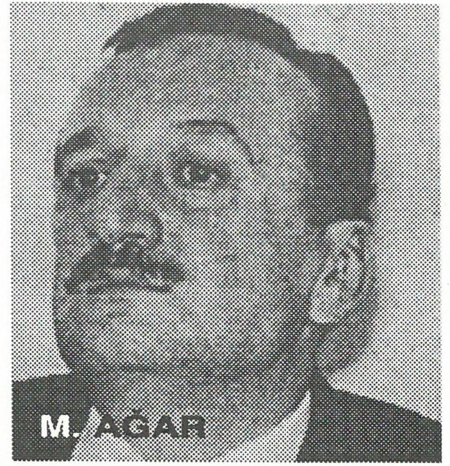
Şimdi burjuva muhalefet, devletin mafya çetelerinden temizlenmesi gerektiğini buyuruyor. Aynı şeyi, kendine sosyalist diyen Aydınlık, ÖDP gibi liberal, reformist burjuva örgütler de istiyor. Bunların hepsinin talebi, yasalar içinde hareket eden "temiz" bir burjuva devlet. Bunu samimiyetle talep edenler, eğer sahtekar değilse, siyasi aptallardır.

Hiçbir burjuva devlet, sömürü üzerine kurulu hiçbir devlet, kendini "özel hareket timleri" kurma "hakkın"dan mahrum etmez. Bütün burjuva devletler, zaten resmen, hiçbir zaman kendi koydukları yasalar dışına çıkmazlar. TC devleti de çıkmıyor. Her şey yasal! Ve fakat hiçbir burjuva devlet de, gizli operasyonlar için, resmi olmayan örgütler kurmak, bunları kullanmaktan vazgeçmez, vazgeçemez.

Bunlar şimdi, mesela kazada olduğu gibi tesadüfen açığa çıktığında, veya hakim sınıfların birbirini yemesi sonucu açığa çıktığında, devletin bunlarla ilişkisi olmadığı, olayın "münferit" olduğu vb. açıklanır, birkaç kişi sorumlu gösterilip, geçici olarak "kurban" edilir. Ve işin üzeri örtülür! Devlet temize çıkarılır. Bir dahaki sefere dek!

Şimdi Türkiye'de Çiller'in Ağar'ı istifa ettirerek oynamaya çalıştığı oyun budur. Ve fakat, hakim sınıfların anti-Çillerci kesimleri, bu olayı Çiller'i ve REFAHYOL hükümetini götürmek için kullanmaya kararlı

görünmektedir. Medya bütün gücüyle yüklenmektedir. Onun için Ağar'ın kurban edilmesinin yetip yetmeyeceği henüz belli değildir.

İşçiler, köylüler, emekçiler açısından, bütün bu gelişmeler belirleyici önemde değildir. Hakim sınıfların hiçbir kesimi, diğer kesimlere göre, nitelik olarak farklı değildir. Ve çok önemli gibi görülüp, gösterilen olaylar, gerçekte hakim sınıfların kendi iç iktidar dalaşı açısından önemlidir. Biz, bu dalaşta taraf değiliz. İstediğimiz, burjuva devletinin pisliklerinden arındırılması vb. değil. Çünkü en büyük pislik devletin ta kendisi!

Bizim talebimiz, TC devletinin işçilerin, köylülerin demokratik devrimiyle en küçük zerreciklerine kadar paramparça edilmesi, yerine işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik iktidarının kurulmasıdır. Budur, pisliği temizleyecek olan. Budur barbarlığın biricik alternatifi sosyalizmin yolunu açacak olan!

İşçiler, köylüler, emekçiler hakim sınıfların ortaoyununa seyirci olarak katılmak yerine, kendi kurtuluş davalarına sarılmalıdır. İşçi sınıfının öncü örgütü olan Bolşevik Parti'nin sesine kulak vermeli, Bolşevik Partinin gösterdiği yolda yürümeli, örgütlenmeli, örgütlenmelidir!

12 Kasım 1996 ▲

(*): Yazının yazıldığı tarihten sonraki günlerde, PKK'nın cezaevlerindeki açlık grevlerini, yapılan anlaşmalar sonrasında sonuçlandırdığı açıklandı!

FAŞİST DEVLET VE MAFYA İÇİÇE!

Faşist Türk devletine ölüm! Tek yol bolşevik devrim!

Tüm ulus ve milliyetlerden kadın ve erkek İşçiler! Emekçiler! Gençler!

Her geçen gün faşist Türk devletinin çürümüşlügü,kokuşmuşluğu açığa çıkıyor.Birbiri ardına patlayan skandallar,devletin mafyayla içiçe geçtiğini doğruluyor.Devletin nerede bittigi,mafyanın nerede başladığı belli değil.Sömürü düzeni her açıdan dökülüyor.

Mafyayı üreten bu sömürü sisteminin kendisidir.Mafya da tıpkı fabrikatörler,toprak beyleri gibi işçilerin,emekçilerin kanını emen,bu düzenden beslenen sülüklerdendir.Mafyanın fabrikatörlerden,toprak beylerinden farkı özde değil görünüştedir.Bu görünüşteki fark mafyanın uyuşturucu ticareti,silah ticareti,kadın ticareti,insan kaçırma,insan öldürme vb. göze batan en pis işleri yapmasından oluşmaktadır.

Mafya babaları süreç içerisinde,pis işlerden kazandıkları kara paraları aklamak için kapitalist işletmeler kuruyorlar.Ya da kapitalist işletmelere ortak oluyorlar.

Faşist devletin mafyaya karşı mücadelesi sahtekarlıktan başka birşey değildir.Mafya ile içiçe olan,aynı zamanda kendisi de mafya olan bir devletin,mafyaya karşı mücadele etmesi düşünülemez.

Birbirlerinin yolsuzluklarını örtmek için kurulan REFAHYOL hükümetinin,haklarında yolsuzluk iddiaları ayyuka çıkan Çiller ve Erbakan'ın mafyaya karşı mücadele etmeleri mümkün değildir.Susurluk ilçesinde meydana gelen kaza hakkında bunların sus pus olmaları boşuna değildir!

"Söylemez Çetesi",Hakkari'nin Yüksekova ilçesinde ortaya çıkarılan çete,Kocaeli ve İzmir illerinde ortaya çıkarılan benzer çeteler,devlet ve mafyanın içiçe geçmişliği konusunda durumun ne kadar vahim olduğunu gösteriyor.Bütün bu çeteler içerisinde ordu,polis,özel tim elemanları,korucu ve itirafçılar var.

Son olarak Balıkesir'in Susurluk ilçesinde meydana gelen kaza gündemi altüst etti.Bu kaza devletle içiçe geçmiş yeni bir çetenin varlığının kanıtıydı.

Bucak aşireti reisi,DYP Urfa milletvekili Sedat Bucak,**güya 18 yıldır "aranan"** ülkücü faşist Abdullah Çatlı,İstanbul'da polis okulunun müdürü -aynı zamanda eski polis müdürü- Hüseyin Kocadağ aynı arabada İstanbul'a gidiyorlardı.Bu kazadan sadece Sedat Bucak yaralı olarak kurtuldu.

Bu kaza ortalıkta dolaşan MİT raporundaki bilgileri doğruladı.Devletle içiçe geçmiş mafya çeteleri birbirleriyle hakimiyet dalaşı yürütüyorlar.MİT dışında ikinci bir gizli polis örgütlenmesi oluşturulmuştur.Bu gizli örgütlenme cinayet işleme,haraç alma,uyuşturucu ticareti yapma,"faili meçhul" cinayetler işleme eylemlerini yapmaktadır.Bu gizli örgütlenme içerisinde bir dizi devrimcinin katilleri olan ülkücü faşistler ve itirafçılar da vardır.

Susurluk kazası sonrası,gelişen tepkiler sonucu içişleri bakanı işkenceci faşist Mehmet Ağar istifa ettirildi.Böylece kamuoyunda oluşan tepkiler giderilmeye çalışılıyor.

Ağar'ın yerine DYP İstanbul milletvekili Meral Akşener getirildi.'İşkence' bakanlığına bir kadının getirilmesinde amaçlanan yeni bir vitrin düzenlemesidir.İşkence,gözaltında kaybetme,yargısız infaz,"faili meçhul" olarak adlandırılan aslında faili belli olan cinayetler günlük yaşamın birer parçaları haline gelmiştir.Böyle bir ortamda 'işkence' bakanlığına bir kadının getirilmesi,Türkiye'nin uluslararası alanda haklı olarak kötüye çıkmış adını aklamayı amaçlıyor.

İşçiler! Emekçiler! Gençler!

Susurluk da meydana gelen kaza devlet ve mafyanın içiçe geçtiğini bir kez daha doğruladı.En büyük mafya faşist devletin kendisidir!

Bu devlet baskıcı,katliamcı,işkencecidir!Bu devlet açık terörcü,tek kelimeyle faşisttir!Bu devletin demokrasi, özgürlük isteyenlere cevabı cop,sopa,işkence, kurşun,tutuklama,gözaltında kaybetme oluyor.

İşçiler,emekçiler toplumun çoğunluğunu oluşturan sizlersiniz.Sizler dur demediginiz için bu düzen,bu devlet vardır.Bu devleti yıkacak olan işçi sınıfı önderliğinde sizlersiniz.Devrim ve sosyalizm için mücadelede sizlere yol gösterecek olan **BOLŞEVİK PARTİ** saflarında örgütlenin.

MAFYAYI YARATAN SÖMÜRÜ SİSTEMİNİN KENDİSİDİR!
KAHROLSUN FAŞİST TÜRK DEVLETİ!
YA FAŞİZM YA DEVRİM!
BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

BOLŞEVİK PARTİ
(KUZEY KÜRDİSTAN/TÜRKİYE)
KIZIL YILDIZ PH. 12.Kasım 1996

TC'nin Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü savaşı finanse etmek için yıllık gideri onmilyarca dolarla hesap edilmektedir. Kürt ulusuna karşı yürütülen savaşa yatırılan bu para, emekçilerin yaşamlarının giderek kötüleşmesini beraberinde getirmektedir.

PKK'nın 15 Ağustos 1984'de silahlı mücadeleyi başlatmasından bu yana, faşist Türk devleti, Kuzey Kürdistan'da gelişen ulusal hareketi bastırmak için, her türlü şiddet yöntemine başvurmaktadır. Açıkça ilan edilmese de, bir savaşın yürüdüğünü, artık herkes bilmektedir.

1984'den bu yana yürüyen savaşın kısa bir dökümünü yapmak bile, faşist Türk devletinin Kürt ulusu üzerindeki baskı ve zulmünün boyutlarını göstermeye yetmektedir...

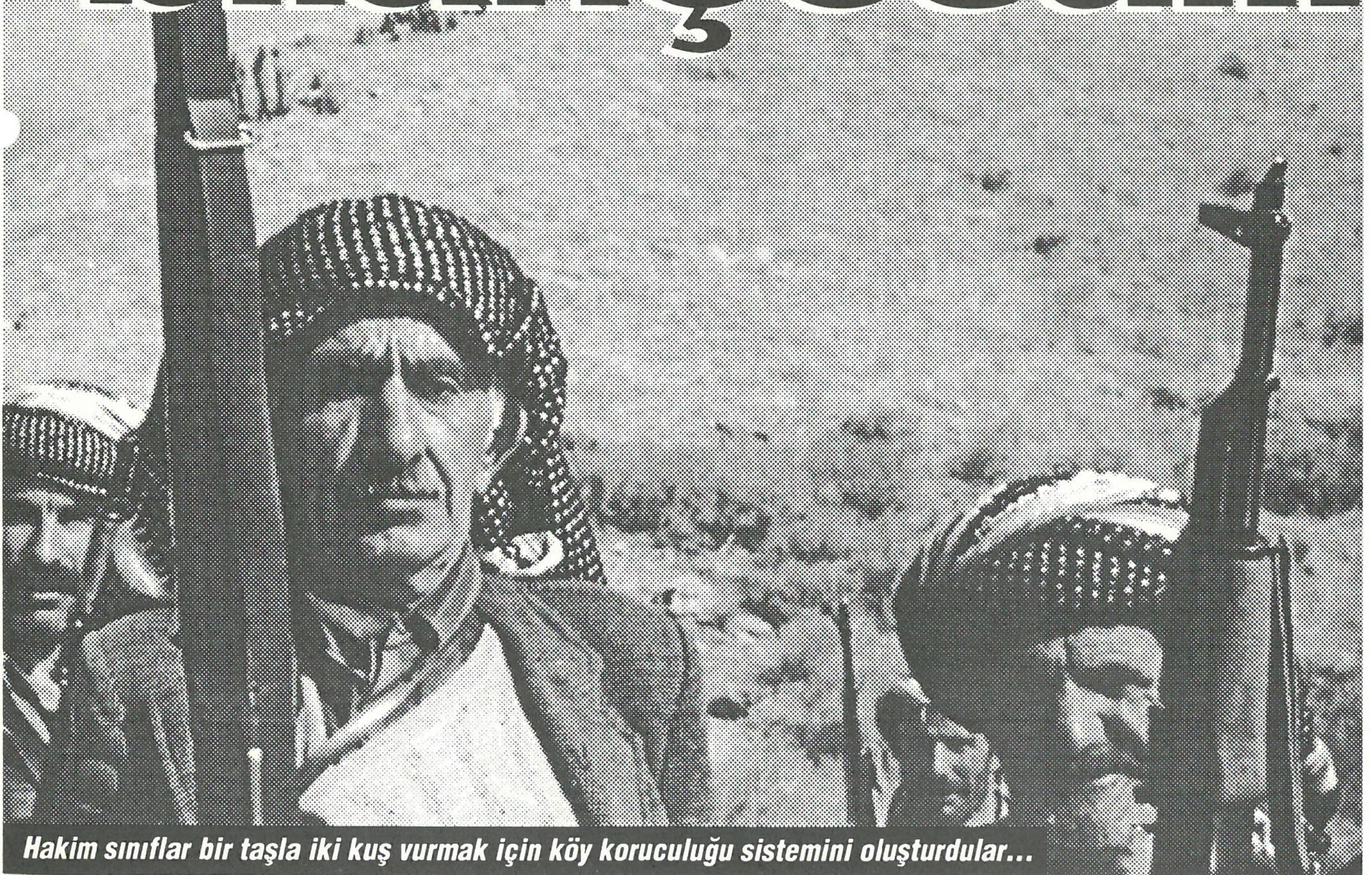
12 yılı aşkın bu süreçte yaşananlar, hakim sınıfların baskıları, sürgünleri, katliamları ve bu savaşın TC'nin ekonomisine getirdiği yük sonucu, gelinen yerde, liberal bazı kesimlerin de içinde olduğu bir "barış yanlısı" akımın oluşmasına yol açtı.

Bu "barış yanlısı" olanların gerekçelerine değinmeden önce, bu 12 yıllık süreçte ortaya çıkan verileri aktaralım.

15 Ağustos 1984'de PKK ilk eylemlerini gerçekleştirdiğinde, hakim sınıflar bir yandan böyle bir olayın olabileceğine inanamayıp şaşkınlık gösterirken, diğer yandan ise *"birkaç eşkiyadır, işini hemen bitiririz"* yönlü açıklamalarda bulundular.

Süreç, geçmişte Kürt isyanlarını kısa bir sürede bastırdıkları gibi bu isyanı bastıramadıklarını ve bu seferkinin geçmiş isyanlardan değişik olduğunu

Kuzey Kürdistan'daki savaşın kısa bir bilançosu...

Hakim sınıflar bir taşla iki kuş vurmak için köy koruculuğu sistemini oluşturdular...

Sermaye egemen olduğu sürece, üretim araçlarında özel mülkiyet sürdükçe ve sınıflar varoldukça, ulusların eşitliği güvencelenemez. Sermayenin iktidarı sürdükçe ve üretim araçlarına sahip olmak için savaşıldıkça, ulusların eşitliği ve ulusların emekçilerinin birliği sağlanamaz. *(Stalin)*

hakim sınıflara gösterdi.

12 Eylül 1980 askeri cuntası sonrasında, Kuzey Kürdistan'a yığılan güvenlik güçlerinin sayısı giderek yükseltildi. Yüzbinlerce kişilik ordu, özel tim vb. vb. Kuzey Kürdistan'ın en ücra köşelerine yerleştirildi. Bunlara ek olarak da, bölgeyi iyi tanıyan feodal aşiret yapılanmasını aşamayan kesimlerden köy korucuları oluşturma gündeme getirildi. Böylece h.: Hem kendisiyle işbirliği yaptırmak ve hem de *"Kürdü Kürde kırdırmak"*!

Bu süreçte yapılan yasa değişiklikleriyle, "Olağanüstü Hal Yasası" ile OHAL Bölge Valiliği oluşturulup TC'nin sömürgeci yüzü ortaya konurken, "Pişmanlık Yasası" ve "Anti-Terör Yasası" çıkarılarak Kürdistan'da insanların teslim olması ve katledilmesi yasalaştırıldı.

Bundan sonra insanların keyfi olarak katledilmesi artık olağan bir hale geldi. "Faili (belli) meçhul" cinayetler, insanların kaybedilmesi, mezralardan başlanarak köye, köyden kente yerleşim alanlarının bombalanması günlük olaylar haline geldi.

"Sınırötesi harekat", *"sıcak takip"* adına, Güney Kürdistan'a girip, bombalayıp geri çekilmek de olağan bir hal aldı. Faşist Türk devleti Kürt ulusu üzerindeki zulmünü ve katliamlarını böylece Güney Kürdistan'a da taşırmış oldu.

Yerleşim alanlarının bombalanması, köylerin boşaltılması ve insanların sürgün edilmesiyle tamamlanmaya çalışıldı, çalışılıyor. PKK'ya desteği engellemek için boşaltılan köylere, ormanların yakılması ve gıda ambargosu da eklendi.

İşte TC askeri, işte barbarlık!

Kitlelerin pasifleştirilmesi, doğrudan şiddetin psikolojik savaşla birleştirilmesi temelinde gerçekleştirilmeye çalışıldı, çalışılıyor.

Kürt ulusu üzerinde uygulanan baskı ve zulmün sonuçlarını rakamlarla aktardığımızda, karşımıza şöyle bir tablo çıkmaktadır:

Boşaltılan köy sayısı 3 binin üzerindedir.

4 milyon insan sürgün edilmiştir.

8-10 bin civarında sivil insan öldürülmüştür.

5 bin civarında PKK'lı öldürülmüştür.

Devlet güçlerinin kaybı 20 bin civarındadır (bunların içinde asker, özel tim, köy korucuları vb. var).

Bunlar PKK kaynakları tarafında verilen ve Temmuz 1996'ya kadar olan rakamlardır.

Devlet tarafından verilen rakamlarsa şöyledir:

PKK'nın kayıpları: 12.984
Devletin kayıpları: 4133
Ölen siviller: 4922

(Bu veriler, 14.08.1996 tarihli Milliyet gazetesinde yayınlanmıştır.)

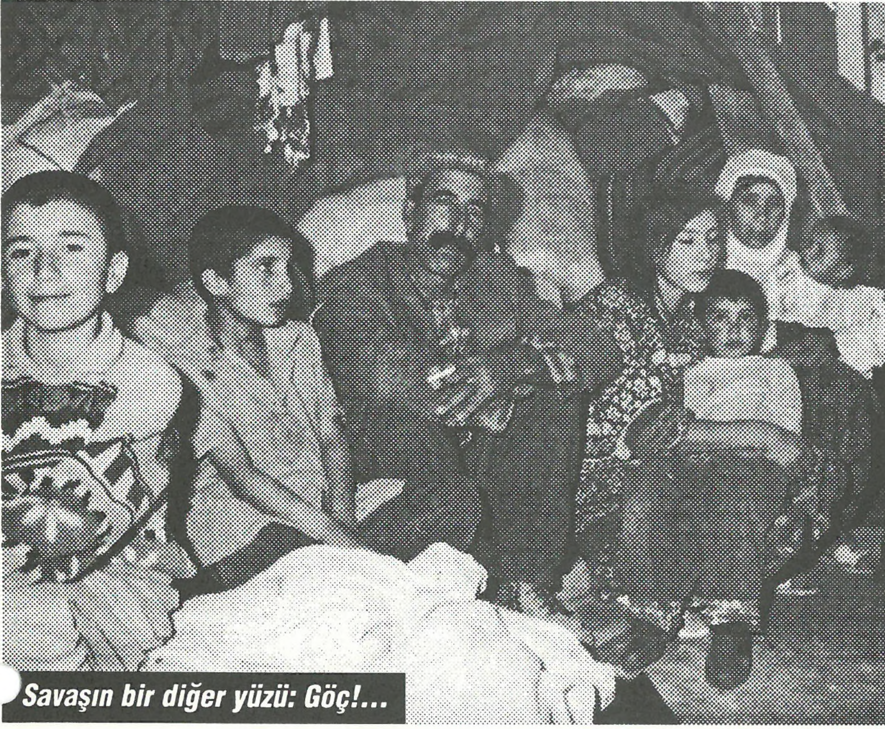
Her iki tarafın sayıları da kesin sayılar değildir. Özellikle psikolojik savaşın bir parçası olarak, taraflar, diğerlerinin kayıp sayısını yüksek göstermektedir.

Rakamlar kesin olmasa da, ortaya çıkan bir gerçek, 1984'den bu yana ölenlerin sayısının 25 bin ile 30 bin civarında olduğudur.

Bu verilerin gösterdiği bir gerçek de, 1990'lı yıllarda savaşın giderek şiddetlendiğidir. PKK'nın 15 Ağustos 1996'dan itibaren daha önce (15 Aralık 1995) ilan ettiği tek yanlı "ateşkes"i bitirmesinden sonra giderek şiddetlenen çatışmalarda, günde yaklaşık olarak 20-30 civarında kişi öldürülmektedir.

TC'nin Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü savaşı finanse etmek için yıllık gideri TL ile değil dolarla ve onmilyarca dolarla hesap edilmektedir. Kürt ulusuna karşı yürüttüğü savaşa yatırdığı bu para da, işçi ve emekçilerin yaşamlarının giderek kötüleşmesini beraberinde getirmektedir.

Faşist Türk devleti sürekli saldırı halindedir. Bu saldırılarının bir parçası da, özellikle Dersim'de dozu artırılarak uygulanan gıda

Savaşın bir diğer yüzü: Göç!...

ambargosudur. Böylesi uygulamalar daha önce de gündeme getirilmiş ve bu uygulamalar doğal olarak, değişik tepkileri de beraberinde getirmiştir.

Faşist Türk devletinin Kürt ulusu üzerinde uyguladığı zulüm o kadar yoğun ki, burjuva parti temsilcileri ve burjuva demokratları olma görüntüsünde olanlar bile tepkilerini dile getirmeye başlamışlardır.

Son günlerde Dersim'de uygulanan baskıları, yerinde incelemek için bölgeye giden CHP heyeti, 22-24 Ekim 1996 tarihlerindeki izlenimlerini basına şöyle açıkladılar:

"Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da, 3000'e yakın köy ve mezrayı kapsayan, iç barışın güçlenmesine katkı sağlamayan zorunlu köy boşaltması uygulaması, Ekim 1994'ten günümüze Tunceli'yi de kapsamıştır. Tunceli'nin 417 köyünden 287'si güvenlik güçlerince boşalttırılmış; evler, ahırlar, ambarlar tahrip edilmiş, önemli bölümü yakılmış, meralar kapatılmış; yurttaşların tapulu arazileri kendilerine yasaklanmış, ürünleri tahrip edilmiş, arı kovanları, cevizlikleri, odunluk meşe alanları ve bahçeleri ellerinden alınmıştır. Kısaca; bebesi ve çocuğu ile, yaşlısı ve genci ile, köy ve mezralarından uzaklaşmak zorunda bırakılan yurttaşlarımızın en temel insanlık hakları çiğnenmiş, mağdur edilerek adeta yaşamdan koparılmıştır. (...) 1938'de Dersim'den sürgün edilenlere sağlanmış olanaklar dahi bugün köyünden sürgün edilenlere çok görülmekte; ..." (Cumhuriyet, 26 Ekim 1996)

Bütün bunların bizzat kemalizmin ve devletin has savunucuları tarafından dile getirilmesi; durumun daha da kötü, Kürt ulusu üzerindeki zulmün daha da katmerli olduğunun, hakim sınıf temsilcileri tarafından dile getirilmesidir.

Evet, bizzat kemalizmin bu savunucuları tarafından, bugünkü zulmün 1938'den daha da yoğun olduğu tespit edilmektedir. 1938'de onbinlerce insanın katledildiği ve yerinden yurdundan edilip sürgün edildiği bilindiğinde, bugünkü durumun ne olduğu da tahmin edilebilir...

Dersim'deki 268 ilkokuldan 242'si, yani %90'ı kapalıdır ve köylerin %69'u boşaltılmıştır. Verilen bilgiye göre, bu kadar köyün boşaltılması son iki yıl içinde gerçekleşmiştir. CHP heyetinin deyimiyle *"Tuncelililer yaşamdan koparılmışlar, il yarı açık cezaevine dönmüş"*tür. Gerçekten de devletin yapamadığı tek şey, Dersim üzerine çatı kurup, gökyüzünün görülmesini engelleyememesidir. Güneş, herşeye rağmen doğup karanlığı aydınlatmaktadır!

Toplumsal değerlerin yaratıcısı olan işçilerin ve emekçilerin alınterini *"aksırıncaya, tıksırıncaya kadar"* yiyenler, Dersimli 6-8 nüfuslu bir ailenin 40 günlük yiyeceğini şöyle tespit(!) etmişlerdir:

*"**50 kilogram un, 3 kilogram şeker, 500 gram çay, 5 kilogram makarna, 2 kilogram pirinç, 3 kilogram patates, 2 kilogram yağ, 2 kilogram soğan, 2 kilogram bulgur**..." (abç) (aynı yerde)*

Ve, CHP Heyeti'nin raporundan okuyoruz:

*"**Bugün Tunceli, bolluk ortamında, gıda malzemelerinin vesika ile satıldığı 1940'ların kıtlık günlerini yaşamaktadır.**" (abç) (aynı yerde)*

CHP Heyeti'nin raporunda okuduğumuz bu veriler ve uygulamalar kuşkusuz Dersim'le sınırlı değildir. Bugün Dersim öne çıksa da, bütün bu uygulamalar, tüm Kuzey Kürdistan'da değişik düzeylerde pratiğe geçirilmektedir. Bugün Dersim, yarın Hakkari, öbür gün Maraş vb. devam etmektedir.

Faşist Türk devletinin bu uygulamalarına, hakim sınıfların kendi içinden yükselen itirazların temeli, devletin bu uygulamalardan zarar gördüğü düşüncesidir. İtiraz sahiplerinin esas derdi, kimi reformlar yoluyla, devletle Kürt halkı arasında barışı sağlamaktır.

Savaşın bir tarafı olan PKK'nın, gelinen yerde çok açık bir biçimde TC ile anlaşma yanlısı bir siyaset savunduğu biliniyor. Burada, "siyasi çözüm" ve "barış yanlısı" kesilen ve demokrat görünümlü burjuvaların bazı tavırlarına değinmek gerekiyor:

Yürüyen savaşın sona ermesini iste-

Tarih ulusal eşitsizliğin yokedilmesi, ezilen ve ezilmeyen ulusların emekçilerinin kardeşçe işbirliği rejiminin kurulması için tek çarenin kapitalizmin tasfiye edilmesi ve sovyet düzeninin kurulması olduğunu söylemektedir. *(Stalin)*

Savaşın bir tarafı olan PKK, gelinen yerde TC ile anlaşmak istiyor...

yenlerin hemen hepsinin en temel gerekçesi, *"savaş ülkenin ekonomisini çökertiyor, enflasyonu yükseltiyor, yatırımları engelliyor"* ve benzeridir.

Savaşın devlet ekonomisine zarar verdiği, enflasyonu etkilediği ve Kuzey Kürdistan'da burjuvaların yatırım yapmasını engellediği bir yanıyla doğrudur. Enflasyonun ve savaş giderlerinin yükünün işçi ve emekçilerin sırtına yüklendiği de olgudur.

Bu savaşta, özellikle silah tüccarlarının milyarları kırdığı, savaş içinde yeni yeni patronların oluştuğu da bir başka gerçektir. Böylece savaştan çıkarı olanlar, savaşın sürmesinden yana olmakta ve ekonomik çıkarlar Kürt sorununda siyasi çözüm yanlılarıyla çelişkiye yolaçmaktadır.

"Ülkenin refahı ve gelişmesi ve Türkiye'nin dışa karşı giderek güçlenmesi için savaş sona ermelidir" diyenlerle, savaşın devam etmesini isteyenlerin birbirinden ayrıldıkları nokta, sorunun "çözüm" yöntemine ilişkindir.

Her iki tarafın temeli ve birleştikleri esas ise, "vatanı ve milletiyle bölünmez bir bütün" olma esasıdır. Yani her ikisi için de, temel olan şey, TC'nin korunması, güçlenmesi ve geliştirilmesidir.

Bu açıdan soruna bakıldığında, andaki savaştan yana olanlarla karşılaştırmada olumlu görünen siyasi çözümcülerin de, işçi ve emekçiler açısından savunulacak bir yanları yoktur.

Bunlar, Kürt ulusu üzerindeki baskıya, ulusal baskıya karşı oldukları için karşı çıkmamaktadırlar. Hayır. Bunlar TC'nin çıkarlarının, Kürt sorununun "siyasi çözüm"e ulaştırıldığı bir ortamda daha iyi savunulacağını düşündükleri için, savaşın sona ermesinden yanadırlar.

Kuşkusuz, anda yürüyen savaşın bitmesi, Kürt ulusunun bazı demokratik haklar elde etmesi, şimdiki duruma göre daha iyi olacaktır. Kürt ulusunun bazı demokratik hakları elde etmesi, aynı zamanda Komünistlerin kitleleri sınıfsal temelde ikna etme koşullarını da iyileştirecektir.

Bütün bunlara rağmen, en başta misak-ı milli savunusu temelinde yükselen bir siyaset kökten reddedilmelidir. Bu siyaset, bugün "barış"tan yana görünse de, ulusal zulmün, baskının devam ettirilmesi siyasetidir.

Çünkü:

"Sermaye egemen olduğu sürece, üretim araçlarında özel mülkiyet sürdükçe ve sınıflar varoldukça, ulusların eşitliği güvencelenemez. Sermayenin iktidarı sürdükçe ve üretim araçlarına sahip olmak için savaşıldıkça, ulusların eşitliği ve ulusların emekçilerinin birliği sağlanamaz. Tarih ulusal eşitsizliğin yokedilmesi, ezilen ve ezilmeyen ulusların emekçilerinin kardeşçe işbirliği rejiminin kurulması için tek çarenin kapitalizmin tasfiye edilmesi ve sovyet düzeninin kurulması olduğunu söylemektedir." (Stalin, Leninizm Dizisi, Defter 6, sayfa 47, İnter Yayınları)

Faşist Türk devletinin Kürt ulusu üzerinde uyguladığı baskı, zulüm, katliam, sürgün vb. uygulamalara karşı mücadele, bu faşist devletin savunusu temelinde verilemez.

Bu mücadele, üretim araçlarına sahip olan burjuvaların ve devletin ekonomik çıkarlarının savunusu temelinde de verilemez.

Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşın, ulusal zulmün ortadan kaldırılması için mücadele, bizzat bu devletin varlığına yönelmek zorundadır. Kapitalist düzen yıkılmadıkça, ne Kürt ulusu gerçek kurtuluşuna kavuşur ve ne de işçiler, emekçiler kurtulur!

Bunu gerçekleştirmek için, tüm ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliğini sağlamak, faşist Türk devletinin yıkılması için ortak mücadele vermek zorunludur.

Mücadelenin doğru ve sağlam temelde yürümesini garantiye almak, Bolşevik Parti'nin inşa edilmesiyle, işçi ve emekçilerin Bolşevik Parti önderliğinde örgütlenmesiyle mümkündür. O zaman iş başına!

21 Kasım 1996 ▲

ZENGİN DAHA ZENGİN; YOKSUL DAHA YOKSUL!

Gelir dağılımında uçurum giderek büyüyor!

Faşist Türk hakim sınıfları, artık kendi ayıplarını örtemez hale de geldiler. Hakim sınıflar har vurup harman savurmakta; toplumsal gelişmeler gayet sakınmaz, açıkça, örneklerini aratır şekilde olmaktadır.

Hakim sınıfların kendi aralarındaki çelişkilere, kurdurdukları silahlı çeteleri de bulaşmakta, har vurup harman savurduklarını paylaşmada karşılıklı olarak tetikler çekilmekte; görünürde apak olanlar, ışıltılar-pırıltılar içinde yaşayanlar, kirli işlerini gördürdükleri bu türden tetikçilerini de karşılıklı olarak kurban etmede hiçbir sakınca görmemektedirler...

"Güvenlik" güçlerinin kendi içlerindeki çelişkileri sonucu olarak ortaya çıkarılan, ya da bir trafik kazası sonucu ortaya çıkan mafya-devlet ilişkileri, boyalı basının asker gazetecilerini bile rahatsız eder hale gelmekte, hakim sınıfların günümüz temsilcilerini, satırlar arasından açıkça okunan bir "beceriksizlik" suçlamasıyla karşı karşıya bırakmaktadırlar.

Gelişmeler, medyadaki belli başlı bazı burjuva kalemşörler tarafından *"mafya devlet ilişkileri"*, *"bazı güçler devleti teslim almak istiyor"*, *"son kaza, devlet-mafya-politikacı ilişkilerini ortaya çıkardı"* şeklinde ifade edilerek faşist TC devleti bu ilişkilerden uzak tutulmaya çalışılmakta, koruma altına alınmaktadır.

Gelişmelerin bu akışına kapılmadan serinkanlı tespitler yapılmalıdır. "İlişki" mi değil mi tartışmalarına son vermeli; gördüğünüz bu pislik yığını, çıkardığı kokularla burun direklerinizi kıran işte bu pislik yuvası, faşist TC devletidir denmelidir!

ÖDP gibi bazı liberal burjuva yapılanmaların –faşist TC'nin sadece, rezillikleri artık iyice ayyuka çıkmış olan bazı politikacılarını kastederek– başlattığı ***"Ya hesap verecekler, ya halk süpürecek!"*** eylemi; veya –başka bir parti değil, fakat tam da!– ANAP'ın başlattığı ***"Temiz Toplum İçin İmza Kampanyası!"***; ya da medya krallarından Aydın Doğan'ın startını verdiği ***"Çürümeye Son"*** kampanyası gibi eylemlilikler, son tahlilde faşist TC devletini aklamaya hizmet eden eylemliliklerdir!!!

Niyetlerden bağımsız olarak üstü örtülen gerçek, faşist Türk devletinin bizzat kendisinin esas sorun olduğu ve bu yapının reformlarla ve benzeri reçetelerle düzeltilemeyeceği, pislikten kurtulmak için bu yapının yıkılması gerektiği gerçeğidir! Eğer çürümeye son vermek isteniyorsa, temiz toplum isteniyorsa, gerçekten hesap sorulacaksa bunun tek yolu vardır: İşçi sınıfı önderliğinde emekçi halk yığınları, bir bütün olarak faşist TC devletini süpürmelidirler!

* * *

Evet, bugün pastanın paylaşımında açıkça hırlaşan bu –sayıları bir avuç olan– "mutlu azınlığın" mutluluğu; sayıları on milyonlarla ifade olan işçilerin, emekçi halk yığınlarının mutsuzluğu, açlığı, sefaleti, giderek yoksullaşması pahasına gerçekleşmektedir...

Ekim ayı ortalarında, REFAH-YOL'cuların "denk bütçe"lerinin reklamını yüksek sesle yaptıkları dönemde, bizzat "Devlet İstatistik Enstitüsü"nün (DİE) açıkladığı bazı veriler, dile getirdiğimiz gerçeğin altını çizmeğe yaramaktan başka bir işleve sahip değildi:

"Adaletsiz gelir dağılımı, Devlet İstatistik Enstitüsü'nün de (DİE) verileriyle ortaya çıktı. Verilere dayanılarak yapılan hesaplamalara göre, Türkiye'de alt gelir gruplarını içeren nüfusun yüzde 20'sinin yıllık toplam geliri 537 dolar ile Birleşmiş Milletler'in 690 dolarlık fakirlik sınırının da altında kaldı. Türkiye'de nüfusun yüzde 80'inin yıllık geliri 2 bin 100 dolara ulaşmıyor. Nüfusun yüzde 20'lik bölümünün yıllık geliri ise 6 bin 19 dolar." (Cumhuriyet, 20.10.1996)

Cumhuriyet gazetesi, DİE'nin bu sayıları nasıl bulduğunu *"DİE'nin önceki gün yayımladığı **1994 Yılı Hane Halkı Gelir Dağılımı Anketinde**, Türkiye'nin nüfusu gelir gruplarına göre yüzde 20'lik 5 dilime ayrıldı."* sözleriyle açıkladı. Bu verileri, ***"Ortadirek yıkıldı!"*** başlığıyla haber yapan Hürriyet gazetesi de şunları öne çıkarıyordu:

"Devlet İstatistik Enstitüsü, Türkiye'de her 100 liranın 55 lirasını nüfusun sadece yüzde 20'sinin, geriye kalan 45 liralık bölümünü ise nüfusun diğer yüzde 80'lik büyük kesimin paylaştığını açıkladı.

***Yoksul daha yoksullaşıyor**. DİE tarafından dün açıklanan hane halkı gelir dağılımı anketi, 1994 yılı baz alınarak yapıldı. Anket sonuçları 1987 ile kıyaslanınca gelirden daha az pay alan kitlenin giderek yoksullaştığı ortaya çıkıyor. Buna karşılık üst gelir gruplarının payı ise artış gösterdi." (Hürriyet, 19.10.1996)*

Bu sayılar; sanayi, tarım, inşaat sektörü, taşıma sektörü ve tüm diğer maddi varlıkların üretiminin gerçekleştirildiği dallarda çalışan işçilerin, emekçilerin ürettikleri **ulusal gelire** hakim sınıflar tarafından haydutça, eşkiyaca el konduğunu göstermektedir.

Bu sayılar; **ulusal gelir**in emekçilerin çıkarları doğrultusunda değil, tersine sömürücü sınıfların çıkarları doğrultusunda dağıtıldığını göstermektedir.

"Ulusal gelirin burjuva ülkelerde kullanımı, kapitalizmin sınıf doğası tarafından belirlenir ve bu, sömürücü sınıfların giderek artan asalaklığını yansıtır." (Politik Ekonomi Ders Kitabı Cilt: 1; İnter Yayınları, sayfa 278)

Burada da söylendiği gibi, sömürücü sınıfların giderek artan asalaklığı, işçilerin ve emekçi halk yığınlarının asgari geçim düzeylerini bile sağlayamamalarının nedenidir. Ulusal gelirin paylaştırılmasında hakim sınıfların devlet aygıtının beslenmesi, aşırı silahlanma ve askeri giderler için ayırdıkları paylar da işçilerin ve emekçi yığınların yıkımlarında önemli yer tutarlar. Ulusal gelirin büyük bir bölümünün üretici olmayan bir şekilde israf edilişi şöyle anlatılmaktadır:

"Kapitalist ülkelerde, çalışabilecek durumda olan nüfusun çok önemli bir bölümü, yalnızca toplumsal ürünün ve ulusal gelirin üretimine katılmamakla kalmaz, aynı zamanda hiçbir toplumsal yararlı iş de yerine getirmez. Buna, her şeyden önce sömürücü sınıflar ve onların çok sayıdaki uzantısı, kapitalist ücret köleliği sistemini koruyan dev bürokratik polis, ordu aygıtı ve diğer aygıt da dahildir. Çok sayıda iş gücü, toplum için hiçbir yarar getirmeden israf edilir. Aynı şekilde, büyük bir üretici olmayan emek harcaması, rekabetle, gemsiz spekülasyonla, inanılmaz derecede şişirilmiş reklamlarla ilişki içindedir.

...

Kapitalizmin gelişmesiyle devlet aygıtı şişer, burjuvazinin hizmetçilerinin sayısı büyür, maddi üretim alanında çalışan nüfus kesimi azalır ve dolaşım alanında çalışan kişilerin oranı hızla büyür. İşsizler ordusu büyür ve tarımsal nüfus fazlası artar. Bütün bunlar, burjuva toplumunda toplumsal toplam ürünün ve ulusal gelirin büyümesini son derece kısıtlar." (age, sayfa 274-275)

Faşist Türk hakim sınıflarının "kutsal" misak-ı milli sınırları içinde sınıfsal mücadelelerle ezilen ulusların ulusal mücadelelerine karşı jandarmalık ve dışa karşı emperyalist ve işgalci görevlerini yerine getirmek için beslediği faşist Türk ordusu, buradaki tanıma uygundur. Kürt ulusal kurtuluş hareketine karşı oluşturulan "korucu" örgütlenmesi de aynen bu tanıma uymaktadır. Özel timler, çevik kuvvetler, yunuslar olarak adlandırılan tüm "güvenlik kuvvetleri" milli gelirden finanse edilmektedirler. Ve son dönemlerde ortaya çıkmış olan sivil çeteler veya mafyacı tüm örgütlenmeler de bu tanım içinde ele alınmalıdır...

Tüm bunlar, faşist Türk hakim sınıflarının işçi sınıfına ve emekçi halk yığınlarına karşı tüm cephelerde meydan muharebesi yürüttüğünün en açık kanıtlarıdır. Hakim sınıflar, anda istedikleri gibi cirit atabilmektedirler...

Bu durumun her zaman böyle olmadığı; kapitalist sınıfların, emperyalistlerin iktidarının kalıcı olmadığı, dünya halklarının mücadele sürecinde pratik gerçeklik olarak yaşanmıştır. Bu dönemi mümkün olan en kısa sürede atlatmak, süreci dönüştürmek gereklidir. Bunu gerçekleştirebilecek tek güç işçi sınıfıdır.

Gündemi bugün –ve ama geçici olarak!– belirleyen burjuvazidir. Gündemi işçi sınıfı belirlese, gelişmeler böyle olmaz; bugünküler gibi olmaz! Ulusal geliri üreten; ona sahip çıkmalı ve bir avuç asalağın işini bitirerek tüm toplum için gerektiği ölçüde paylaştırmasını da bilmelidir.

Bu yolda mücadelesini ilerleten işçi sınıfı ve onun önderliğinde saflara giren tüm emekçi yığınlar gündemi belirledikleri sürece; "mafya" filan gibi yapılanmaların cirit atması devrimci yoldan önlenebilir; polis işçilere, öğrencilere, hakkını arayanlara karşı vahşi saldırılarda bulunamaz; Kuzey Kürdistan'daki mücadelenin gidişatı bile doğru rayına oturabilir ve benzeri...

Bolşevikler olarak bu gerçeklerin ışığında işçi sınıfı içinde örgütlenme çabalarımızı hep yeniden gözden geçirmeli; fabrikalar kalemiz olmalıdır şiarını şiar olmaktan çıkarıp eller tutulur somut gerçeğe dönüştürmeliyiz.

Günün çözüm bekleyen en önemli görevi budur!

22.11.1996 ▲

Açlık grevi, ölüm orucu konusunda bir kez daha...

105. sayımızda **"Eylem Biçimi Olarak Açlık Grevi ve Ölüm Orucu Üzerine..."** başlıklı bir makale yayınladık. Bu makale üzerine örgütümüz içinde ve çevresinde bir dizi tartışma yürüdü, yürüyor.

Makale, okuyucularımızın büyük çoğunluğu tarafından gayet olumlu bulunurken; bir bölüm okuyucumuz, makalede savunulan görüşlere bir dizi eleştiri getirdi. Bu yazımızda, gelen eleştiri ve yürütülen tartışmalar temelinde açıklama yapmak ihtiyacı duyduğumuz kimi konular üzerinde durup 105. sayımızdaki görüşleri biraz daha açacağız.

Yöntem eleştirisi, ya da 105. sayıdaki tavırda yeni olan ne?

Makaleye yönelen eleştirilerden biri yöntemle ilgili. Bu bağlamda, bizim geçmişte de çeşitli açlık grevlerine ilişkin tavırlar takınmış olduğumuza ve fakat bu tavırların hiçbirinde açlık grevinin bir bütün olarak, eylem biçimi olarak ele alınıp değerlendirilmediğine dikkat çekiliyor. Böyle yeni bir konuda, Yazı Kurulu'nun değerlendirme yapıp yayınlamadan önce örgüt içinde tartışılması gerektiği savunuluyor, bunun yapılmamış olması eleştiriliyor.

Bu eleştiri, bizce kökten yanlış bir eleştiridir. Biz geçmişte tavır takınmamış olduğumuz her konuda tavır takınmadan, örgüt içinde en az bir tur tartışmaya kalksak, siyasi bir örgüt olmaktan çıkar, tartışma kulübüne döneriz. Kuşkusuz, örgütün siyasi çehresinin yeni ortaya çıkarıldığı ilk dönemlerde, yeni siyasi tavırlar takınmadan önce, örgüt içinde mümkün ol-

duğunca derinlemesine tartışmak gerekli ve önemlidir. Fakat örgütün siyasi çehresi esasta yaratıldıktan sonra, artık yeni siyasi konularda tavır takınılırken yapılması gereken; var olan, ortaya çıkarılmış olan çizginin uygulanması, uygulanma içinde geliştirilmesidir.

Tavır takınmadan önce örgüt içi tartışma, bu bağlamda ancak ilkesel konular sözkonusu olduğunda veya şimdiye kadar savunulanlarla kökten çelişme (zıtlık) içinde olan şeyler savunulduğunda zorunlu hale gelir. Burada bile eğer geciktirmeden, bekletmeden tavır takınılması gerekli bir durum sözkonusu ise, yönetici organlar sorumluluğu üzerlenip tavır takınabilirler. (İlke olarak hatta aslında her parti hücresinin bu hakkı vardır.) Bu tavır, daha sonra yanlış bulunursa, parti içinde tartışma ertesinde, parti tarafından özeleştiriyle geri çekilebilir. vb.

Somut olarak tartıştığımızda, **"Eylem Biçimi Olarak Açlık Grevi ve Ölüm Orucu Üzerine..."** başlıklı makalemizin durumu nedir?

Bizim, Bolşevik Partizan'ın 105. sayısında bu konuda yayınlanan tavrımız, Açlık Grevi ve Ölüm Orucu'nu eylem biçimi olarak sorguladığı, bu eylem biçimiyle diğer eylem biçimleri arasında farklılıkların ne olduğunu tartıştığı noktada yenidir. Bundan önceki yazılarımızda, şu veya bu Açlık Grevi ve Ölüm Orucu eylemi somut olarak değerlendirilip tartışılmış, bu eylem biçimini genel olarak nasıl değerlendirdiğimiz, bu eylem biçimine genelde nasıl yaklaştığımız tartışılmamıştır.

Bizim, Bolşevik Partizan 105'te tavır takındığımız kimi konularla ilgili olarak daha önce tavır takındığımız yazılar şunlardır:

–1983 Ekim/Kasım'ında yayınlanan Bolşevik Partizan ayı 11/12'de Batı Berlin Eyalet Mahkemesi'nin altıncı katından atlayarak intihar eden Cemal Kemal Altun'un eylemini değerlendiren yazı.

–Eylül 1984'de yayınlanan Bolşevik Partizan sayı 18'de, İstanbul Metris ve Sağmalcılar Cezaevlerinde TİKB ve Dev-Sol tutuklularının gerçekleştirdiği Ölüm Orucu'nu değerlendiren yazı.

–Şubat 1984'de yayınlanan ve "İntihar Eylemleri" üzerine tavrımızı ortaya koyan yazı.

Bu yazılardan hiçbirinde genel olarak Açlık Grevi ve Ölüm Orucu eylem biçimi olarak ele alınıp, bu eylem biçimlerini diğerlerinden ayıran farklılıklar vb. üzerine tartışılmamaktadır.

Tavır, bu çerçevede ve ölçüde yeni bir tavırdır. Bizim genel eylem çizgimiz doğrultusunda, çizgimizi uygulayan ve **ilerleten** bir niteliğe sahiptir. Biz makalemizde, bu tavrın yeni bir tavır olduğunu, bu makalede şimdiye dek tartışıp tavır takınmadığımız bir konuyu da tartıştığımızı bilince çıkartmadık. Bunu gerekli de görmedik. Çünkü bu noktada çizgimizde geçmişte savunulmuş olanlarla bir zıtlık gösteren, geçmişte bu konuda savunduklarımızı reddeden vb. bir tavır, böyle bir ilerletme sözkonusu değildi. Geçmişte söylediklerimizle zıtlık oluşturan, onları reddeden bir tavır sözkonusu olsaydı, kuşkusuz tavrımızı değiştirdiğimiz bilince çıkartılmak zorunda olurdu. Bu alanda şimdiye kadarki çizgimizle çelişen bir tavır sözkonusu olsaydı, o zaman bu tavrı önce örgüt içinde tartışma gündemine getirmek de doğru olurdu.

Son Ölüm Orucu eylemi bağlamında bizim alternatif eylem önerimiz ne? Zindanlarda isyan mı?

Gerek gelen eleştirilerde, gerekse yürüttüğümüz tartışmalarda ortaya çıkan bir olgu var: Yazıyı okuyan bir dizi yoldaş, bizim andaki Ölüm Orucu'na alternatif eylem olarak "zindanlarda isyan"ı önerdiğimiz sonucunu çıkarmıştır. Yazıda gerçekten de bu sonucun çıkarılabileceği bir formülasyon vardır. Ve bu, yazının hatasıdır.

Tavrımız kısaca şöyledir: Anda sınıf mücadelesi oldukça geri bir seviyede seyretmektedir ve işçi sınıfı ve emekçi yığınların mücadelesinde zindandaki devrimcilerin talepleri önemli bir yer tutmamaktadır. Genelde –anda– işçi sınıfı ve emekçiler zindandaki mücadeleye ilgisizdir. Dışardan zindan mücadelesine destek, esasta tutuklu yakınlarının ve devrimci grupların örgütlü insanlarının desteğiyle sınırlıdır. Zindan mücadelesi taktiği, bu durumu gözönünde bulundurmak zorundadır. Bu durum gözönüne alındığında, bugünkü şartlarda zindandaki eylem –Açlık Grevi, eylem biçimi olarak seçildiğinde– uç noktasında süresiz-dönüşümlü-kitlesel Açlık Grevi olmalıydı.

Çok uzun süreli ve kitlesel olarak planlanan böyle bir eylemle "dışardaki" emekçi hareketinin birleştirilmesi hedeflenmeliydi. Zindan mücadelesinde de kalıcı başarıların ancak "dışardaki" işçi-emekçi hareketi bu mücadeleyi kendi mücadelesinin bir parçası olarak görüp kavradığı ölçüde gerçek olabileceğini görenler böyle davranırdı. Böyle bir ortamda yapılacak bir Ölüm Orucu, gerçekte kitleden kopuk maceracı bir "öncü eylemi" olabilirdi. Öyle de oldu! Böyle bir ortamda yapılacak zindan isyanı da son çözümlemede kitleden kopuk maceracı bir "öncü eylemi" olurdu.

Bu yüzden, bizim bu Ölüm Orucu eylemi bağlamındaki gerçek alternatif eylem önerimiz "zindan isyanı" değildir. Bizim Bolşevik Partizan sayı 105'te yayınlanan yazımızda, zindan isyanı bağlamında söylediklerimiz, somut olarak Açlık Grevi'nin, Ölüm Orucu'na dönüştürüldüğü noktada, bu **kararı alanların mantığı içinde** başka eylem biçimlerinin mümkün olup olmadığını tartışma bağlamında söylenmektedir.

Bu kararı alanların, neden Ölüm Orucu değil de, daha aktif direnme kararları almadıkları sorgulanmakta ve bu kararın –çok radikal görünmesine rağmen– esasta acıma duygularına ve liberal burjuvaziye seslenen bir karar olduğu sergilenmeye çalışılmaktadır.

Bu bağlamda, eğer 300'e yakın insanın ölümü göze alındıysa ve bu ilan edildiyse, neden "Ölüm Orucu" da, örneğin isyan değil, sorusuna cevap aranmaktadır yazıda. Bu bağlamda tartışılmaktadır "isyan"!

Kuşkusuz, eğer maceracı bir tarzda, bir öncü eyleminde ölmeye hazır 300'e yakın insanın Ölüm Orucu'nda feda edilmesi göze alındıysa, bu noktada bu insanların ölümünün, hakim sınıflara maksimum derecede zarar verecek bir biçimde olması, bunların Ölüm Orucu eyleminde ölmesinden daha iyidir.

Bolşevik Partizan 105'te yazdığı-

mız gibi, Ölüm Orucu kararı alanların, Ölüm Orucu yerine, örneğin şu kararı alması da mümkündü: "Tabutluk denen cezaevlerine, var olan cezaevlerinden sevkiyata karşı topyekün aktif direniş kararının alınması ve bunun ilanı. Ve bunun uygulanması. Hakim sınıfların herhangi bir mahkumu götürmeye kalkması halinde isyan." vb.

Böyle bir karar da, bugünkü ortamda, esasta dışardaki mücadeleden bağımsız, içerdeki örgütlü insanların kendi gücüne dayanarak yapacağı, bir öncü eylemi kararı olurdu. Sonucunda pek çok devrimcinin –aslında yine bugünkü şartlarda, ileri sürülen talepler bağlamında fazla bir şey elde edilmemesine rağmen– ölümü göze alan bir karar olurdu. Bu yanıyla, maceracı bir karar olurdu. Fakat yine de, olası ölümler, hakim sınıflara da doğrudan kayıp verdiren ölümler, çatışma, aktif direnme temelinde ölümler olurdu. Emekçi kitlelerin bilinç seviyesinin yükseltilmesi bakımından böyle bir eylem diğerine göre daha elverişli sonuçlar verirdi. Fakat bu biçimde bir eylem de var olan şartlarda doğru eylem olmazdı, **kötüler** arasındaki tercihte daha iyi olan bir eylem olurdu. Biz, 105. sayımızda, isyan eylemini böyle bir bağlantı içinde tartıştık. Bizim "alternatif eylem önerimiz" olarak tartışmadık.

Bu bağlamda, kimi yoldaşlarımız süresiz, dönüşümlü Açlık Grevi eyleminin, Ölüm Orucu'yla karşılaştırıldığında, yaptırımcı bir gücünün olmadığını, olmayacağını düşünebilir. "Yaptırımcılık" görecedir. Biz her somut durumda, o somut duruma –bütün şartları inceleme temelinde seçilmesi gereken– uygun bir eylem olduğunu düşünüyoruz. Ve her eylemde çıkış noktamız ve temel amacımız, işçi sınıfı ve emekçi kitleleri var olan somut durumda devrime en fazla yakınlaştırmaktır. "Yaptırımcılık" bizim açımızdan budur.

Eylem, işçi sınıfı ve emekçilerin bilinç ve örgütlenme seviyesini var olan ortamda ilerletebileceği en ileri noktaya ilerletmeye azami ölçüde hizmet etmiş midir? O zaman maksimum "yaptırımcılık" sözkonusudur. Eğer yaptırımcılık sorunu, ortamdan bağımsız ve komünistlerin her eylemdeki temel yaklaşım ve amacından bağımsız tartışılırsa, o zaman yanlış sonuçlara varılır.

Yalnızca öncülerle bir eylem düşünülüyorsa ve eylemin amacı da maksimum ölçüde talepleri duyurmak vb. ise, o zaman zindan isyanının Ölüm Orucundan daha yaptırımcı olduğu açıktır. Ama esasta veya yalnızca öncülerle yapılan bir eylemin yaptırımcılığı geçicidir. Burjuvazi, böyle bir eylemi, anda çok kanlı bastırmayı işine gelir görmüyorsa, o zaman anlaşma yapar pozlara girer. Ve fakat yine de eylem ertesinde bildiğini okur. Çünkü gerçek yaptırımcı güç, işçi-emekçi kitlelerinin gücüdür. Ondan bağımsız elde edilen kazanımlar geçicidir.

O halde her eylem, bu gerçeğin bilincinde planlanmak ve işçi-emekçi hareketini ilerletmek temel amacı hedef olarak konmak, eylem biçimleri de bu hedefe uygun seçilmek zorundadır. Soruna böyle yaklaşıldığında, anda, zindanlardaki eylemler bağlamında, Açlık Grevi'nin eylem biçimi olarak seçildiği bir ortamda; **kitlesel, dönüşümlü, süresiz Açlık Grevi** en uygun eylem biçimiydi, biçimidir. Bu eylem biçimiyle mücadelenin çok uzun ve kesintisiz sürdürülmesi, taleplerin sürekli gündemde tutulması, uzun sürede işçi hareketi, emekçi hareketiyle, zindandaki devrimcilerin taleplerinin birleştirilmesi olasılığı vardır.

Bu somut Ölüm Orucu'nda, bu kararı alanların temel derdinin, işçi ve emekçi hareketi içine zindan mücadelesinin haklı taleplerini taşıyıp bu talepleri işçi-emekçi hareketinin talepleri haline getirmek olmadığı nettir. Öyle olsaydı, böyle maceracı bir karar alınmazdı. Bu kararın, eylemi daha kitlesel hale getirmek diye bir derdi olmadığı da ortadadır. Daha önce, çok daha kitlesel olan bir eylem, Ölüm Orucu'yla "seçilmişler"in eylemine dönüştürülmüştür.

Bu kararın hedeflediği kitle, birinci olarak örgütlerin örgütlü tabanıdır. Bu eylemle örgütler, kendi tabanlarının devrimci fedakarlığını sınamış, dosta düşmana ne kadar militan; kendisinin en militan, dava için ölmeye, şehit olmaya en hazır olduğunu ispatlamış; böylece "şehitler" üzerinden güç gösterisi yapmıştır. Bu kararın ikinci hedefi de, liberal burjuvazidir, Batının insan hakları savunucusu "demokratik kamuoyu"dur, genelde insanların acıma duygularıdır. Öyle olmasaydı, öncü eyleminin yapıldığı şartlarda, daha aktif eylem biçimleri seçilmesi mümkündü.

Ana uygun eylem biçiminin seçilmesi bağlamında, TİKB (ve bir süre Ekim) ile, diğerleri arasında da yürüyen bir tartışma vardır. Bu tartışma, sürdürülen Süresiz Açlık Grevi'nin, 45. gününde "Ölüm Orucu'na" dönüştürülmesinin hangi gerekçelerle ve hangi anlayışla yapıldığını göstermesi açısından ilginçtir.

Bu tartışmada TİKB, özellikle ve öncelikle eylemin kitleselliğinin korunması açısından, Ölüm Orucu'na geçilmemesini, Süresiz Açlık Grevi'nin kitlesel biçimde sürdürülmesini savunmuştur. Bu bağlamda, TİKB'nin eylemin kitleselliğini koruma kaygısı ve talebi haklıdır ve doğrudur.

Fakat TİKB, bu talebi getirirken objektif şartlardan çok, kendi durumundan yola çıkmaktadır. TİKB, zindanda diğerlerine göre daha az kitleye sahiptir ve o diğerlerine göre daha az sayıda olan bütün kitlesiyle birlikte ölüm ihtimalini de dıştalamayan, Süresiz Açlık Grevi'ni sürdürebilecek durumdadır. TİKB kitleselliği savunurken, savunduğu kitlesellik, devrimci örgütlü kitle, onun da şu an içerde bulunan kesimiyle sınırlı bir kitleselliktir.

Çıkış noktası, işçi ve emekçi hareketiyle zindan mücadelesinin taleplerini uzun süreçte birleştirmek vb. değildir. Çünkü soruna böyle yaklaşsa, esasta kendi içerdeki durumunu değil, genelde sınıf mücadelesinin andaki durumunu çıkış noktası alsa, o zaman içinde bulunulan anda, **dönüşümlü** yapılmayan bir Süresiz Açlık Grevi'nin, pratikte Ölüm Orucu olacağını görürdü. Ve Ölüm Orucu'nun alternatifi olarak bugünkü şartlarda sonuçta aynı kapıya çıkacağı belli olan **dönüşümsüz, süresiz** Açlık Grevi yerine dönüşümlü, süresiz Açlık Grevi'ni savunurdu.

TİKB bunu yapmamış, biraz da ölümden korkmadığını gösterme baskılanması altında –kitleselliği kaybetmemek amacıyla– Süresiz Açlık Grevi'nin sürdürülmesini savunmuş, Ölüm Orucu'na katılmamış ve tüm kitlesiyle Süresiz Açlık Grevi'ni sürdürmüştür. Sonuçta diğer devrimci örgütler Ölüm Orucu eylemi içinde kayıplar verirken, TİKB de Süresiz Aç-

lık Grevi içinde üç kayıp vermiştir. Bu gelişmeye Kurtuluş'un getirdiği yorum şöyledir:

"TİKB üç şehit vermiştir, ama bu üç şehit TİKB'nin öngörüsüyle, iradi programlılığıyla değildir. Ölüm Orucunu sürdürenlerin kararlılığı, öngörüsü ve programı TİKB'nin de şehit vermesini gündeme getirmiştir. TİKB bütün karşı düşüncelerine rağmen, süreç öyle gelişmiştir ki, ne Süresiz Açlık Grevini bırakabilmiş, ne de eylemini Ölüm Orucuna dönüştürebilmiştir. Evet o şehitler esas olarak Ölüm Orucu şehitleridirler." (14 Eylül 1996 tarihli Kurtuluş sayı 7'den aktaran Emekçinin Alınteri, sayı 18)

Aslında TİKB'nin kararlılık konusunda diğerlerinden öğrenecek bir şeyi olmadığını onun pratik tavrı göstermesine rağmen, yine de Ölüm Orucu eylemine karşı çıktığı için eleştiriliyor ve TİKB'nin şehitleri, Ölüm Orucu eyleminin baskısı sonucu, onun peşinden sürüklenmenin sonucu olarak görülüp gösteriliyor. Küçük burjuva rekabetçiliği bu noktalara kadar varıyor. Bir örgütün iradi, programlı olarak devrim davası için ölüme hazır devrimcileri "şehitler kervanı"na katma yoluyla politika yapması, en devrimci tavır olarak görülüyor, gösteriliyor.

TİKB'nin ise bu yaklaşıma bir itirazı yok. O, yalnızca "sürüklenmedikleri"ni, kendi iradi tavırlarıyla şehit verdiklerini ispatlamaya çalışıyor.

Halbuki tartışılması gereken, bu değil! Bugünkü ortamda, devrim davasında ölüme hazır devrimcilerin, bu talepler temelinde, bu biçimde bir eylemde ölmesinin iradi olarak planlanmasının doğru olup olmadığıdır. Dikkat edilsin; tartışılan, devrim davası için yapılan bir eylemde ölümün de göze alınması değil –bunu her devrimci göze almak zorunda ve durumundadır–; eylem biçimi olarak ölümün iradi olarak seçilmesidir!

Süresiz Açlık Grevi'nin Ölüm Orucu'na çevrilmesi aşamasında yürüyen tartışmalarda, MLKP adına yazılan bir yazıda, Ölüm Orucu'na geçiş şöyle gerekçelendiriliyor:

"Genel direnişimizi 45. günden sonra, olduğu biçimde sürdürmek kitlesel bir Ölüm Orucu anlamına gelir ki, BU YANLIŞ VE GEREKSİZDİR. Kavganın bugünkü noktasında yerine hiçbir şey koymadan genel direnişe son vermek ise adeta cinayet olur."

"Sokaktaki mücadelenin etrafında süreceği bir ateşin zindanlarda yanmaya devam etmesi, sokağa itilim sağlaması ve zaman kazandırması gerekiyor. Yine genel direnişle yükseltilen bugünkü zindan mücadelesinin pratik kazanç ve kayıplardan bağımsız olarak moral yenilgiyle, ricatla bitmemesi gerekiyor." (Aktaran Atılım sayı 18)

İşte gerekçelendirme bu.

Burada, 45. günden sonra Süresiz Açlık Grevi'nin neden kitlesel Ölüm Orucu'na dönüşeceğinin açıklaması yoktur. Fakat açıklama bellidir: Sınıf mücadelesinin andaki durumunda –eğer ileri sürülen talepler ciddiye alınıyorsa– süresiz ve dönüşümsüz Açlık Grevi ölümlere yol açacaktır. Çünkü ancak ölümler başladıktan ve kitlesel ölümler gündeme geldiğinde, ancak o zaman, belki liberal bir takım kesimlerin harekete geçmesiyle pazarlıklar vb. gündeme gelebilir.

Bundan doğru bir önderliğin çıkarması gereken sonuç, kuşkusuz Süresiz Açlık Grevi'ni seçilmişlerle Ölüm Orucu'na dönüştürmek olmazdı. Süresiz Açlık Grevi'ni dönüşümlü hale getirip zamana yaymak olurdu. Aslında, bugünkü ortamda, Süresiz Açlık Grevi'nin dönüşümsüz yapılması kararı yanlıştı. Ve fakat bu yanlıştan dönülebilirdi. Daha büyük bir yanlış adım atıldı.

İkincisi, neden kitlesel Ölüm Orucu'nun yanlış ve gereksiz olduğu belli değildir. Eğer Ölüm Orucu gerekli ve doğru ise, onun ne kadar kitlesel olursa, o kadar doğru ve gerekli olacağı aslında anlaşılır bir olgudur. Kitlesel Ölüm Orucu'nun yanlış ve gereksiz olduğu tespiti, aslında Ölüm Orucu'nun yanlış ve gereksiz olduğu tespitiyle bir ve aynıdır.

DOĞRU VE GEREKLİ olan bir eylemi, mümkün olan en geniş kitleyle yapmak görevdir. Peki eğer öyle ise, MLKP bu saçmalığı neden yapıyor. Neden bellidir: Aslında, TİKB dışındaki örgütler, tüm kitlelerini Ölüm Orucu eylemine sokacak durumda değildir. Örgüt böyle bir karar aldığında, dökülmeler gündeme gelecektir. Yani sorun, doğruluk, gereklilik vb. sorunu değil, becerip becerememe sorunudur.

MLKP gerçekçi olarak durumunu değerlendirmekte, Süresiz Açlık Grevi'ne katılanların durumunu değerlendirmekte ve sonuçta bunların hepsinin Ölüm Orucu'na katılmayacağını gördüğü noktada, kitlesel Ölüm Orucu'nu gereksiz ve yanlış ilan ederek işin içinden sıyrılmaya çalışmaktadır. Bu tam oportünistçe bir yöntemdir.

TİKB, Süresiz Açlık Grevi'nin kitlesel olarak sürdürülmesi kararının alınmasını isterken, nasıl çıkış noktası kendisiyse, MLKP'nin de Süresiz Açlık Grevi'ni kitleselliğin kaybedilmesi pahasına Ölüm Orucu'na dönüştürülmesini savunurken yaptığı aynıdır: O da kendi durumunu eylemin çıkış noktası olarak alıyor.

Sonuçta objektif şartların doğruladığı eylem biçimi ne sorusu değil, benim durumuma uygun eylem biçimi ne sorusu tartışmanın merkezinde duruyor. Eylemi, örgütlerin ve örgütlü güçlerin öncü eylemi olarak kavrayanların bundan ötesine geçmesi de beklenmemeli!

Sonuçta, uç noktasında 1700-1800 katılımlı Süresiz Açlık Grevi eylemi, 97 TİKB'linin Süresiz Açlık Grevi de ona sayıldığında, uç noktasında 270 katılımlı Ölüm Orucu eylemine dönüştürülüyor. Ve bu, ileri bir adım olarak kutlanıyor, kutsanıyor!!!

1984'deki Ölüm Orucu eylemiyle şimdiki Ölüm Orucu eylemini karşılaştırmak, ne kadar doğru?

Tartışmalarda çokça karşımıza çıkan bir argüman var: *"Zindanlarda durum gerçekten de çok kötü. Bıçak kemiğe dayanmış durumda. Devrimciler, devrimci onurlarını ve kişiliklerini yitirme tehditi altındaydılar. Ölüm Orucu bu ortamda tek çareydi. vb."*

Andaki durum, yer yer 1984'de Ölüm Orucu'nun yapıldığı duruma da benzetiliyor. Bu argüman, gerçeklerden yola çıkan bir argüman değil. Bugün Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki durum gerek dışarda, gerekse içerde zindanlarda, 1980'li yılların ilk yarısındaki durumla karşılaştırılacak gibi değil.

1984 Ölüm Orucu eyleminin öncesinde durum neydi? Önce, ülkede tam

bir ölüm sessizliği hakimdi. Dışarda nerdeyse yaprak kıpırdamıyordu. Devrimci örgütlerin hemen hepsinin en önemli yönetici kadroları hakim sınıfların eline geçmiş durumdaydı. Örgütler, esasta yurtdışı ve zindan örgütleri durumundaydılar.

Dışardaki mücadeleden "içerde"kilerin umut beklemesi için bir neden yoktu. İçerdekiler, direnişlerini önemli ölçüde dışardan bağımsız düşünüp, planlamak ve uygulamak zorundaydılar. Zindanlarda tek tip elbise, soyarak arama, yemek duası, istiklal marşı söyleme zorunluluğu, her asker kişiye komutanım diye hitap etme zorunluluğu, ön ilikleme vb. vs. dayatılıyordu. Havalandırma, ziyaret, avukat görüşü yasaktı.)

M. Fatih Öktülmüş gibi, tüm yaptırımlara direnen az sayıda devrimci vardı. Genel kitle açısından teslimiyete doğru bir gidiş sözkonusuydu. Direnenler diğerlerinden ayrılıyor, içtimada herkesin gözü önünde öldüresiye dövülüyor vb. idi. Tam bir faşist keyfilik hüküm sürüyordu zindanlarda. İşte böyle bir ortamda gidildi 1984'de Ölüm Orucu'na.

1984'deki Ölüm Orucu, içerdeki kimi öncü unsurların, bilinçli öncü eylemiydi. Dışardan bir destek beklentisi zaten yoktu. Yapılan; direnişin, devrimciliğin en dibe vurduğu, teslimiyetin iyice dayatıldığı bir ortamda, teslim olunmadığının, ölümün teslimiyete tercih edildiğinin eylemle gösterilmesiydi.

Kuşkusuz, 1984'de de başlatılmış olan Süresiz Açlık Grevi'nin, bütün kitleyle sürdürülmesi yerine, belli bir andan itibaren seçilmiş kişilerle Ölüm Orucu'na dönüştürülmesi, güçlülüğün değil, zayıflığın ifadesiydi. Ve kuşkusuz 1984'deki Ölüm Orucu da, bir yanıyla, devrimci hareketin çaresizliğinin, zayıflığının da ifadesiydi. Ölüm Orucu, toptan teslimiyete gidişi durdurmak için imdat freniydi. 1984'deki Ölüm Orucu, ölüm sessizliğini yırtan bir çığlık oldu. İçerde, teslim olmaya hazırlanan bir dizi devrimci, teslim olmanın kader olmadığını, hakim sınıfların öldürebileceğini ve fakat devrimciler kararlı ise onları teslim alamayacağını pratikte gördü, yaşadı. Ölüm Orucu, devrimci kararlılığı gösteren, devrimcilerin en zor şart altında bile mücadele ettiğini gösteren bir eylem olarak dışardaki harekete de belli bir ivme kazandırdı.

Şimdi önce dışardaki durum, 1984'deki durum değil. Kendi talepleri temelinde –reformcu bir düzeyde de olsa– yürüyen ve gelişen bir işçi ve emekçi hareketi var. Devrimci örgütler yeniden ayakları üzerine dikilmiş durumda. Artık zindanın "dışardan bağımsız" eylem geliştirmesi gerekli ve zorunlu değil. "İçerdeki" durum da, daha önce can bedeli mücadelelerle elde edilen kazanımlar sonucu 1984'deki durum değil. Açlık grevi sırasında bizzat devrimci örgütlerin kendi yayınladığı resimler, video kayıtları vb. en azından belirli zindanlarda, belirli koğuşların devrimcilerin denetiminde olduğunu vb. gösteriyordu.

Bu, kuşkusuz hiçbir şekilde, bugün durum iyidir, mücadele gerekliliği yoktur vb. anlamına gelmiyor. Bugün de hem dışarda, hem içerde faşizm hüküm sürüyor. İçerde kazanılmış bir dizi hak, her gün yeniden savunulmak zorunda. Burjuvazi verdiklerini geri almak için bastırıyor vb. Fakat durum, hiçbir şekilde, ya ölürüz/ya da bu talepleri elde ederiz ikilemini dayatan bir durum değil gerçekte.

Devrimcilerin önündeki tek eylem imkanı "Ölüm Orucu" değil. Ölüm Orucu yapılmaması halinde, devrimci tutukluların büyük çoğunluğunun giderek teslim olması durumu gündeme gelmeyecek. vb. vb. Hal böyle olunca, alınan Açlık Grevi'ni Ölüm Orucu'na dönüştürme kararı, objektif şartların zorunlu hale getirdiği bir karar değil.

Örgüt yöneticilerinin, kendi örgütlerinin andaki durumunu çıkış noktası yaptıkları, sübjektivist, maceracı bir karar bu...

Bir eylem biçimini ilke olarak reddetmemek, o eylem biçimini diğer eylem biçimleriyle karşılaştırıp onun en son sıralarda tercih edilmesi gereken bir eylem biçimi olduğunu söylemekle çelişir mi?

Gelen eleştirilerden biri, bizim Bolşevik Partizan 105'teki tavrımızı çelişmeli görüyor ve bizim açıkça söylemesek de Ölüm Orucu ve Açlık Grevi'ni ilke olarak reddettiğimizi düşünüyor. Çelişmeli görülen tavrımız şu:

Biz bir yandan Marksizm-Leninizm'in eylem biçimlerine yaklaşımından yola çıkarak, Açlık Grevi ve onun en üst bir biçim olan Ölüm Orucu'nu eylem biçimi olarak, ilkesel olarak reddetmediğimizi söylüyoruz. Ve bütün eylem biçimlerine olduğu gibi, bu eylem biçimlerine de somut yaklaşmak gerektiğini, içinde bulunulan anda, eğer bu eylem biçimleri işçi sınıfı ve emekçi yığınların bilinç ve örgütlenmesine en fazla katkıda bulunacak eylem biçimleri ise, bunların kullanılacağını söylüyoruz.

Diğer yandan fakat biz, bu eylem biçimlerinin bir dizi özelliği üzerinde duruyoruz. Ve bu eylem biçimlerinin, bir dizi diğer eylem biçimlerine göre –genel yapıları itibariyle– dezavantajları olduğunu ve tercih sırasında komünistler açısından en arka sıralarda gelen eylem biçimleri olduğunu söylüyoruz.

Eleştiri getirenler, bu iki önermenin çeliştiğini düşünüyorlar. Yanılıyorlar. Bizim hiçbir eylem biçimini ilke olarak reddetmememiz, hiçbir şekilde tüm eylem biçimlerini tek tek ele alıp, değerlendirip, tercih konusunda belli bir sıralama yapılmasını engellemez.

Genel yapısı itibariyle Açlık Grevi ve onun en üst bir biçimi olan "Ölüm Orucu", eylem biçimleri olarak a) bir anlamda çaresizliğin, başka alternatifin olmadığı şartlarda seçilmek zorunda kalınan pasif eylem biçimleridir, b) genelde öncelikle acıma duygularına seslenen, liberal kamuoyunu harekete geçirmeye yarayan eylem biçimleridir, c) bu yapıları itibariyle bu eylem biçimleri devrimcilerin devrimci mücadelenin çok geri olduğu, sınıf müca-

delesinin çok geri olduğu şartlarda ve genelde fazla eylem biçimi seçme imkanı olmayan zindan mücadelesinde kullandıkları eylem biçimleridir.

Eleştiri getiren yoldaşların bütün bu tespitlere itirazı var. Önce, bu eylem biçimlerinin pasif eylem biçimleri olmadığını söylüyorlar. İki gerekçeleri var. Birinci olarak, bizim geçmişte açlık grevlerinin militanlığını, kararlılığını vb. övdüğümüzü, bunlardan öğrenmek gerektiğini savunduğumuzu söylüyorlar. Bu bağlamda önce kavramadıkları, eylem biçiminin pasifliğiyle, eylemin militanca yürütülmesinin birbirini dıştalamadığı gerçeği. Biz yalnızca geçmişte değil, şimdi de bu somut Ölüm Orucu'nun da gayet militanca yürütüldüğünü söyledik, eylemi yürütenlerin kararlılığından, fedakarlığından öğrenilmesi gerektiğini vb. söyledik söylüyoruz.

Eleştiri getirilen yazımızın bütün birinci bölümü, eylemin öğrenilmesi gereken yanlarına övgüdür, bu bizim açımızdan eylemin esas yanıdır. Kimi yoldaşlar hatta bu bağlamda bu eylemlere gereksiz övgüler dizdiğimiz eleştirisini getirdiler. Bu eleştiriyi getiren yoldaşlar, eylemin yanlışlarını öne çıkaran bir yanlış içindedirler!

Sonuçta bir devrim/karşı devrim çatışması vardır. Ve bu çatışmada bizim yerimiz devrimin yanıdır. **Bizim getirdiğimiz eleştiriler, bugün barikatın bizim bulunduğumuz yanında olanlara getirilen ve onların devrimci enerjiyi yanlış kullanmalarına yönelen eleştirilerdir.**

Bizim, bu somut Ölüm Orucu eyleminin güne uygun eylem olmadığı tespitimiz, genelde de Ölüm Orucu eyleminin pasif bir eylem biçimi olduğunu söylememiz, hiçbir şekilde, eleştirdiğimiz eylemin militanca yürütüldüğü olgusunu ortadan kaldırmaz veya dışlamaz.

Pasif eylem biçimleri militanlığı dışlayan eylemler değildir. Örnek verelim: İngiliz işgalcilerine karşı Gandi PASİF DİRENİŞ eylemleri öneriyordu. Örneğin, bir İngiliz tugayına silah taşıyan bir trenin durdurulması mı gerekiyordu. O zaman direnişçiler, trene örneğin silahlı saldırı düzenleyecek yerde, trene saldıracakları yerde, raylara yatmalıydılar. Tren ancak onları ezerek ilerleyebilmeliydi! Bunu binlerce insan gerçekten de yaptı. Ölümü göze alarak, militanca, örnek alınacak bir kararlılıkla raylara yattılar. Bu militanlık ve kararlılık, eylem biçiminin pasif direniş eylemi olmasıyla çelişmiyordu.

İkinci olarak, eylem biçimlerinin pasif/aktif eylem biçimleri olarak ayrılamayacağını, eylemi pasif veya aktif yapanın o eylemi yapanlar, o eylemin içeriği vb. olduğunu söylüyorlar. Pasif eylem biçimi/aktif eylem biçimi bağlamında, aktiflik veya pasifliği belirleyen, onu yapanların kim olduğu ya da aktif eylemde çeşitli biçimlerde direnmek, pasif eylemde ise hiçbir şey yapmamak değildir. Burada temel sorun, kimi eylem biçimlerinin genel yapıları itibariyle, kimi başka eylem biçimlerinden ayrı olup olmadığı, aralarında temel bazı farklılıklar olup olmadığı sorundur. Örneğin bir grev, bir yürüyüş, bir fabrika işgaliyle, bir Açlık Grevi, Ölüm Orucu arasında eylemin biçimi açısından temel bir farklılık var mıdır? Biz var olduğunu biliyor ve söylüyoruz. Tam da bu farklılığı belirtmek için, örneğin "pasif direniş eylemleri" kavramı vardır. İlk bakışta bu kavram kendi içinde çelişir görünen bir kavramdır.

Öyle ya direniş aktif bir edimdir. Fakat burada pasif kavramıyla birlikte kullanılmaktadır. Bu nasıl olur? Nasıl olduğu pratikte görülür. Aktif eylem biçimleri, eylemcilerin inisiyatif sahibi oldukları, eylemin gidişatını baştan sona belirledikleri ve esasta hep daha fazla kitlenin eyleme çekilmesini hedefleyen eylemlerdir. Pasif direniş biçimlerinde –bunlar ne kadar militanca yürütülürse yürütülsünler– bunları aktif mücadele biçimlerinden ayıran iki temel özellik vardır: Birincisi, eylemciler kendilerinin saldırılan olduğunu gösterir biçimlerde hareket etmeye özen gösterirler. İkincisi, eylemlerin nasıl gelişeceği bir noktadan itibaren eylemin hedefi/hasmı olanların tavrına bağlıdır.

Eleştiri getirenlerin, Açlık Grevi, Ölüm Orucu'nun eylem biçimi olarak genellikle liberal kamuoyuna ve acıma duygularına seslenen eylem biçimleri olarak adlandırılmasına da itirazları var. Öncelikle liberal kamuoyuna değil, işçi ve emekçilere yönelen açlık grevleri de olabileceğini söylüyorlar. Doğrudur. Tam da öyle olduğu içindir ki, komünistler bu eylem biçimini de ilke olarak reddetmezler.

Peki ama bir Açlık Grevi'nin doğru içerikle ve öncelikle işçi sınıfına ve emekçilere yönelik olarak yapılmasının da mümkün olması, bu eylem biçiminin genelde liberal kamuoyuna yönelik olmasının engeli mi? Kuraldışı olan kuralı ortadan kaldırır mı? Ve diyelim ki, pratikte yapılan 100 Açlık Grevi eyleminin 90'ı öncelikle acıma duygularına seslenen ve liberal kamuoyuna yönelen eylemlerse, bunun bu eylem biçiminin genel yapısıyla ilgisi yok mudur?

Ölüm Orucu bir intihar eylemi midir?

Biz "intihar eylemleri" üzerine tavır takındığımız yazımız içinde, "Ölüm Orucu"nu intihar eylemleri içinde saymadık. İntihar eylemleri (burada üzerinde konuştuğumuz, kişisel kaçış eylemleri değil, bir dava uğruna eylemi yapanın kesin ölümünün gündemde olduğu, bizzat yaşamına son verme yoluyla davaya hizmet edildiği düşünülen eylemler) çünkü en başından itibaren eylemi yapanın ölümü üzerine kurulu eylemlerdir.

Ölüm Orucu ise, ölüp ölmemeyi öne sürülen taleplerin verilip verilmemesine bağlı kılmaktadır. Küçük bir ihtimal de olsa, ölüm mutlak sonuç değildir. Eylemin başarı veya başarısızlığı eylemi yapanın ölümüne doğrudan bağlı değildir. Bu yüzden Ölüm Orucu eylem biçimi olarak bir intihar eylemi değildir.

Yine de fakat Ölüm Orucu, diğer eylem biçimleri içinde intihar eylemlerine en yakın eylem biçimidir. Bu eylemde, eylemci eylemin hedefine varabilmek için taleplerin muhataplarını kendi kendini açlık ve susuzlukla öldürmekle, tırnak (" ") içinde intiharla tehdit etmektedir. Elindeki silah çıplak canıdır.

Biz bunu söylediğimiz noktada, yazımıza eleştiriler yöneldi. Ölüm Orucu'nun tırnak (" ") içinde de olsa "intihar" olarak adlandırılmasının yanlış olduğu vb. söylendi. Biz ne söylenmek istendiği açıklandıktan sonra, Ölüm Orucu'nun tırnak (" ") içinde intihar olarak adlandırılmasının, bu eylemi diğer eylemlerden ayıran bir

özelliğe dikkat çekmek için yanlış olmadığını düşünüyoruz. Ve Bolşevik Partizan 105'te söylediklerimizi tekrarlıyoruz:

Kuşkusuz buradaki "intihar", hayatın zorluklarından kaçış anlamındaki basit bir bireysel kurtuluş aracı olan intihar değildir. Burada sözkonusu olan, sınıf mücadelesi içinde belirli amaçlara varmak için, canından başka hiçbir silahın kalmadığı noktada, o canı silah olarak kullanma anlamında bir "intihar"dır. Buna kelimenin gerçek anlamında intihar denmez.

Bu tipte bir "intihar", muazzam büyük bir devrimci irade isteyen, muazzam bir devrimci kararlılık isteyen, saygı duyulması gereken bir edimdir! Yine de bir komünist ve devrimci açısından, bu tip bir "intihar" da, bir yanıyla çaresizliği ifade eder...

Bu tip bir eylem, komünistler, devrimciler açısından bütün eylemler içinde, en son seçilebilecek bir eylemdir. Eğer ölüm orucuna yatan eylemci komünist veya devrimci ise, sözkonusu olan, devrim ve komünizm davası için ölmeye hazır bir candır.

Hakim sınıflar açısından esasta, bir komünist veya devrimcinin ölümü, bir tehdit değil, istenen, özlenen bir şeydir.

Hakim sınıfların da esasta yok etmek istedikleri canı, onlara inat bir gün fazla yaşatmak ve bu yaşamda da devrim kavgasını sürdürmek, her an, hakim sınıflara verilebilecek maksimum zararı vermektir, devrimcinin, komünistin esas görevi!

Bu bağlamda biz, liberal burjuvaların bir bölümünün, "ölüm orucu"na yatan devrimcilere *"intihar etmeyin"*, *"size yazık oluyor"*, *"yaşamak en güzel şeydir"* vb. yollu öğütler verdiklerini biliyoruz. Bunların öğüdü, gerçekte onursuz bir yaşamı, onurlu bir ölüme tercih yönünde bir öğüttür. Bunlar devrim için yaşamak değil, ne olursa olsun yaşamaktan yanadır. Komünist için esas olan, yaşamak değil, devrim mücadelesidir! Bunun için ölmek gerekiyorsa, ölür de...

Bilinçli bir tercihle hayatına son vermek; hayatına son vermek yoluyla "yüreklerin sağır kulaklarını" parçalamak, açmak, insanları bu yolla sarsmak, belli talepler uğruna mücadelede harekete geçirmek vb.; eylem biçimi olarak, başka hiçbir yol ve çarenin kalmadığı noktada düşünülebilir. Öyle durumlar olur ki, verili anda ölüm orucunda ölmekle verilir hakim sınıflara maksimum zarar. O zaman, ölüm orucu da tek doğru eylem biçimi olarak dayatır kişiye, örgüte kendisini...

Süresiz Açlık Grevi'yle Ölüm Orucu bir ve aynı şey mi?

Tartışmalarda, Ölüm Orucu denen eylemin Açlık Grevi'yle bağı ve ayrılığı sorunu da gündeme geldi. Bolşevik Partizan'da yayınlanan yazımızda bu iki eylem biçiminin birlik ve ayrılık noktaları ortaya konmuyor. Yer yer, Süresiz Açlık Grevi'yle Ölüm Orucu'nu bir ve aynı şeymiş gibi gösteren formülasyonlar var. Böyle bir yoruma açık formülasyonlar yanlış. Süresiz Açlık Grevi'yle Ölüm Orucu bir ve aynı şeyler değil. Süresiz Açlık Grevi, adı üzerinde, süresi eylemciler tarafından önceden belirlenip ilan edilmemiş olan (bu anlamda süresiz olan) Açlık Grevi türüdür.

Bu tip Açlık Grevi'nde, süre bizzat eylem içindeki eylemciler tarafından belirlenir. Eylemi belli bir noktada bitirme inisiyatifi bütünüyle eylemcilerin elindedir. Kuşkusuz süresi belirlenip önceden ilan edilmeyen Açlık Grevi'nde, en aşırı durumlarda Açlık Grevi sonucunda ölümler de gündeme gelebilir. Fakat Süresiz Açlık Grevi, en baştan, "ölene dek" sürdürüleceği söylenen Açlık Grevi değildir.

Süresiz Açlık Grevi'nin tersine, Ölüm Orucu denen eylemde süre bellidir! Talepler elde edilmediği şartlarda, ölene dek sürecektir eylem! Ölüm Orucu'nda, eylemi belli bir noktada kesme inisiyatifi aslında eylemcilerin elinden çıkmıştır. Ölüm Orucu en başından itibaren ya şu şu talepleri yerine getirirsiniz, ya da eğer bunu yapmazsanız, biz ölene dek aç susuz kalacağız diyen eylem türüdür. Burada eylemi bitirme inisiyatifi artık eylemcilerin elinden çıkmış, taleplerin muhatabı olanların eline bırakılmıştır!

Bu yüzden Ölüm Orucu denen eylem türü, açlık grevleri içinde de en son sıralarda kullanılabilecek olan, gerçekten başka hiçbir yol, yöntem, araç kalmadığı şartlarda gündeme getirilebilecek bir eylem türüdür.

Bu bağlamda şu da bilinmelidir: Ölüm Orucu, kavram olarak da, içinde grev kavramını barındıran "Açlık Grevi"nin tersine, dinden ödünç alınmış bir kavramdır. Oruç, bilindiği gibi dini bir eylemdir. Oruç kavramı bir mücadeleyi değil, bir hizmeti ifade eder. Yer yer "Ölüm Orucu" eylemlerinde kullanılan semboller vb. de, dinden ödünç alınmış semboller. Bildiğimiz kadarıyla, ülkemiz dışımızda sonu ölümle biten açlık grevlerinde de, "Ölüm Orucu" kavramı kullanılmıyor. "Açlık ve susuzluk grevi" vb. kavramlar kullanılıyor. Sonu ölüm bile olsa, bu kavramlar "Ölüm Orucu" kavramıyla karşılaştırıldığında, olayın bir oruç olmadığını, bir mücadele olduğunu ifade eden kavramlar olarak çok daha doğru kavramlar.

Ayrıca Ölüm Orucu kavramı, bir yanıyla da ölümü sanki varılması istenen hedef gibi gösteren bir yapıya da sahip. Halbuki eylemin amacı ölüm değil. Ölmek için yapılmıyor eylem! Belli bir hedefe varmak, belli talepleri duyurmak, onları kazanmak için vb. yapılıyor. Bu yüzden, bizce bu kavramın terkedilmesi doğru olacaktır. Bu, bütün tartışmada tali bir sorun olmasına rağmen, tartışılması, tavır takınılması gerekli bir konu.

Sonuç

Sonuç yerine, sayı 105'teki makalemizde söylediklerimizi yinelemek istiyoruz...

12 devrimcinin ölümüyle sonuçlanan ölüm orucu, bir kez daha, ülkemizdeki esas eksikliğin ne olduğunu, görmek isteyenlere gösterdi:

Sınıf mücadelesi geri ve sınıf hareketiyle komünist örgütün bağları çok zayıf. Bu durumda mücadele, esas olarak küçük burjuva örgütlerin esasta sınıf hareketinden kopuk mücadelesi olarak yürüyor. Örgütlerin eylemliliği, halkın eylemliliğinin yerine geçiriliyor, örgütlerin eylemliliğiyle halk eylemliliği yaratılmaya çalışılıyor. Sonra da örgütler kendi eylemliliklerini öve öve bitiremiyorlar. Yanlış ve zararlı görüşler, devrimcilik adına, Marksizm-Leninizm adına cirit atıyor.

Bizim önümüze koyduğumuz temel göreve, işçi sınıfı içinde parti inşası görevine çok daha sıkı sarılmamız gerek. İşçi sınıfı hareketiyle sıkı bağlara sahip BOLŞEVİK PARTİ'yi yaratmadıkça, bugünkü durum sürüp gidecektir.

19.11.1996 ▲

SİYASETTE YENİ BİR KAVRAM:
"Kerbela Kültürü"

Açlık grevleri, ölüm oruçları sırasında ve ertesinde birçok yayın organı, kişi ya da çevre bu eylemler ya da bu eylemlerle bağıntı içinde çeşitli konular hakkında değerlendirmelerde bulundu, bulunuyor...

Bu değerlendirme ve tartışmalardan birisi dikkat çekici... **"Söz"** dergisinin 83. sayısında "Kerbela Kültürü" üzerine bir yazı yayınlandı ve bu yazı **"Kurtuluş"** dergisi tarafından eleştirildi. "Söz" dergisindeki yazı Teslim Töre imzalı... Bilindiği üzere Töre, revizyonist-reformist, teslimiyetçi birisidir! Poliste çözülen bu kişi, gelinen yerde legal-reformist kırk yamalı bohça partinin yamalıklarından birisidir.

Teslimiyetçi Teslim Töre'yi eleştiren ise devrimci bir yayın organı olan "Kurtuluş"...

Bu tartışmayla birlikte "Kerbela Kültürü" kavramı da siyasette yerini alıyor. Bu kavramla ifade edilen "şehitlik kültürü", pratikte sıkça savunulmasına rağmen, kavram olarak "Kerbela Kültürü"nün kullanılması ve tartışılması yenidir. Biz, sözkonusu kavram ve onunla bağıntılı kimi sorunlar konusunda yürüyen tartışmaya, savunduğumuz görüşlerle bağ içinde olduğu için katılmak istiyoruz.

TESLİM TÖRE'NİN YAKLAŞIMI

Teslim Töre, "Kerbela Kültürü" başlıklı yazısında, Türkiye devrimci hareketi içinde kimi eğilimlerin "Kerbela Kültürü"nü "devrimci kültür" gibi yaşamaya devam ettiklerini, devrim şehitlerinin ajitasyon ve propagandanın başlıca malzemesi haline getirildiğini belirtiyor ve politikanın şehitlik üzerine temellendirilmesinin yanlışlığına dikkat çekiyor, bu yaklaşımların değiştirilmesi gerektiğini söylüyor. Şöyle diyor Töre:

"Bilinçli bir devrimci için kavga içinde ölüm, amacı uğruna mücadele ederken karşılaşabileceği bir olgudur. Ve Türkiye devrimci hareketinin tarihi, ölümün üstüne tereddütsüz yürüme örnekleriyle doludur. Ne var ki, son yıllarda bu olgu, mücadele içinde karşılaşılabilecek bir an olarak görülmekten çıkmış, edebiyatı, şarkısı, türküsü ve ajitasyonuyla mücadelenin başlıca olgusu haline gelmiştir. Ve hatta, devrim şehitleri, örgütlerin propaganda ve ajitasyonunun başlıca malzemesi halindedir.

Her ülkenin devrimci hareketinin şehitleri gibi, Türkiye devrim mücadelesinin şehitleri de hepimizin ölümsüz değerleridir. Ama şehitler ajitasyon ve propagandanın başlıca malzemesi haline getirildiği ve hatta kimi zaman duyguları yoğun bir şekilde körükleyip tek gayenin şehit olmak olarak algılanmaya başladığı noktalarda, en başta onlara saygısızlık edilmiş olur. Özellikle de politika; şehitlik üzerine temellendirilirse, sağlıklı siyaset mümkün değildir." (Söz, s. 83, sf. 16)

Teslim Töre'nin bu görüşleri doğru görüşlerdir. Bizim bunu söylememiz karşısında bazıları, "Bunlar Teslim Töre'nin avukatlığına soyunmuşlar!" gibi sözler sarfedebilirler... Ama bizim derdimiz; ne Teslim Töre'nin avukatlığını yapmak, ne de "o haklı, bu haksız" yönlü "hakemlik"!

Biz, doğruların savunulmasından, ama belirli bir tutarlılık içinde savunulmasından yanayız. Doğruların savunulması önemlidir, ama savunanın siyasi kimliği, genel siyasi çizgisi de önemlidir. Yine doğruları savunanın, savunduğu bu doğruları ne için kullandığı, mantığı ne yönde ilerlettiği de önemlidir.

Hemen belirtelim ki reformistler de yer yer doğru görüşleri savunabilirler. Ama onların kimi doğruları dile getirmeleri onları reformistlikten çıkarmaz. Töre'nin, yukarıda aktardığımız doğruları savunması da, onun revizyonist-reformist genel siyasi çizgisini ortadan kaldırmaz, onun reformist-revizyonist kimliğini değiştirmez. Teslim Töre, bu "anlı şanlı" kimliği yanında, polisteki tavrıyla nasıl bir "devrimci" olduğunu gösteren biridir. Bunu devrimci hareket biliyor. Gelinen yerde de teslim(iyetçi) Töre "siyasi yaşamını", "büyük teorisyen" edalarıyla kapak attığı kırk yamalı bohça partide sürdüren biridir...

Teslim Töre'nin, yukarıda aktardığımız görüşlerinin doğru olduğunu belirttik. Ama bu doğrulardan Töre'nin çıkardığı sonuç nedir? Doğrular yanlış bir çizginin dolgusu olarak mı kullanılmaktadır?

Töre, yukarıda savunduğu doğru görüşleri, kendi teslimiyetçi tavır ve çizgisini haklı çıkarmak için savunmaktadır. O, bunu kendi pratiğinde de açık bir şekilde göstermiş, direnme yerine teslimiyeti, çözülmeyi seçmiştir. O, "şehitlik" konusundaki doğru görüşlerini, reformist çizgisinin dolgusu olarak kullanmaktadır. Bu, yazısında açık açık söylenmese de savunduğu doğru görüşler reformist çizgisiyle bağ içinde ele alınıp değerlendirildiğinde doğruların "işlevi" görülür.

KURTULUŞ VE "KERBELA KÜLTÜRÜ"

Teslim Töre'nin sözünü ettiğimiz yazısına karşı Kurtuluş gazetesinin 9. sayısında bir tavır takınıldı. Bu tavırda Töre'nin savunduğu görüşler reddedilmekte ve haklı bir temelde onun teslimiyeti eleştirilmektedir. Ancak Töre'nin görüşleri ve onun pratiği eleştirilirken bir dizi yanlışa ve toptancılığa düşülmektedir.

Mücadelede düşen devrimcilere "Kerbela Kültürü" açısından yaklaşılmakta, bunun "halkımızın kültürü" olduğu, bunun için savunulması gerektiği söylenmekte ve savunulmakta, "halk kültürü" savunusuyla birlikte "batı kültürü"ne karşı çıkılmaktadır.

Kurtuluş'un yazısında "Kerbela kültürü" açık ve net bir şekilde savunulmaktadır. Yazının başlığı *"'Kerbela Kültürü' Bizim Kültürümüzdür Ya bu Kültürün Reddedilmesini İsteyenler Hangi Kültürü Savunuyor?"* şeklindedir.

Kurtuluş'un savunduğunu söylediği "Kerbela Kültürü" nedir? Öncelikle bu noktaya bir açıklık getirmek gerekmektedir. "Kerbela Kültürü" Alevi

kaynaklıdır. Yani din kaynaklıdır. Alevi inancına göre, Hz. Ali'nin ve onun sülalesinin (Ehlibeyt) iktidar olması Muaviye ve onun sülalesi tarafından engellenmiş, Hz. Ali katledilirken onun oğullarından birisi olan Hz. Hüseyin ve yanındakiler Yezid'e karşı direnmeyi seçmişti. Rivayete göre, bu iki taraf arasındaki çatışmalarda Yezid, türlü oyunlara başvurmuş, en sonunda da Hz. Hüseyin ve yanındaki kadınlı, çocuklu 72 kişiyi Kerbela çölünde çevirerek susuzluktan ölüme terketmiş, ancak teslim olunması halinde suyun verileceğini söylemişti. Hz. Hüseyin ve yanındakiler Yezid'in bu şantajı karşısında susuzluktan ölmeyi, yani şehadeti tercih etmişlerdi.

Yine bir rivayete göre, Hz. Hüseyin, çölün ortasında ayağını yere vurarak su çıkarmış ve istediği takdirde suya da sahip olabileceklerini göstermiş olmasına rağmen, çıkan su içilmemiş ve "şehadete" yürünmüştür.

Kerbela'daki şehadetlik, rivayetler farklı olsa da, aşağı yukarı bu minval üzerine anlatılır. Evet Kerbela olayında bir direniş vardır, ama bu direniş mistik bir direniştir. Devrimcilerin bugünkü direnişiyle, mücadelesiyle ortak bir yanı yoktur. Öncelikle, bunların amaç bakımından birbirinden farklı olduğu bilince çıkarılmalıdır.

Kerbela türü direniş örnekleri tüm dinsel yapılarda şu ya da bu ölçüde vardır! Herhangi bir din ortaya atıldığında kendinden önceki din ya da mezheplerin tepkisiyle karşılaşır. Yeni dini ya da mezhebi savunanlar üzerinde terör estirilir, görüşlerin savunulmasından vazgeçilmesi için baskı yapılır. Eskinin bu saldırılarına karşı direniş, hatta ölüm pahasına direniş mümkün hale gelir... Ölenler, din uğrunda öldüklerinden dolayı "şehit" kabul edilirler ve ölümün "en yüksek mertebesine" ulaşırlar.

İşte Kerbela'da ölenlerin ölümü böyle adlandırılır; islamlığın yayılması için verilen savaşlardaki ölümler bu türden ölümler olarak görülür, müslümanlığın ilk ortaya atıldığı dönemlerde, ilk müslümanlar üzerindeki baskıya karşı direniş, Hz. İsa'nın çarmıha gerilmesi vs. vs. bu türden ölümler olarak görülür"

Kurtuluş dergisi, *"evet, şehitlik de İslam kültüründen geliyor. Biz bu kültürün de içindeyiz. Herkes günde on defa 'vallaha', 'inşallah, maşallah' diyor. Marks'ta yeri var mı bunun? Ama kullanıyoruz işte. Çünkü biz bu halkın bir parçasıyız. Bu kültürün içindeyiz"* diyor. Eğer Kurtuluş dergisi, islam kültürünün içinde olduğunu söylüyorsa ve "Kerbela Kültürü" savunusunu bunun üzerine kuruyorsa; o zaman neden islam'ın diğer "direniş", "şehadet" örneklerini de savunmuyor diye sormak gerekiyor. Öyle ya, özellikle Alevi "halkımızın savunduğu" "Kerbela Direnişi" sahiplenilirken bu direniş gibi islam tarihinde, islamın çeşitli kanatları arasında ya da islamın diğer dinlerle çatışması içinde ortaya çıkan bir dizi başka kesimlerin direnişi "es" geçilmektedir. Burada islam kültürü içindeki direnişlerden birinin seçilmesindeki kıstas nedir? Yoksa "halkımız" sadece "Alevi"lerden mi ibaret? Ya da islamiyet sadece Alevilikle mi sınırlı?!

"Vallaha", "inşallah", "maşallah" kelimelerinin kullanılması konusu da ilginç... Kurtuluş dergisine göre, "halkımız", toplumumuz bunları kullandığı için biz de kullanmaktaymışız, kullanmalıymışız. Hakim sınıfların kültürü, dil üzerinden devrimcileri, komünistleri etkileyebilir. Böylesi bir durumda, bir devrimci ya da komünist ne yapmalıdır? Herhalükarda Kurtuluş dergisinin yaptığını yapmamalıdır! Yani, "kullanıyoruz işte!" deyip "kaderci" bir mantıkla kullanmak, ya da "halkımız kullanıyor, toplumumuzda var" diye bu kullanımı haklı çıkarmak yolunu tutmamalıdır. Tersine bu etkiye karşı bilinçli mücadele etmeli ve dilde bu kavramları kullanmamaya, kendi literatürünü yerleştirmeye çalışmalıdır!

Kaldı ki, Kurtuluş'un kendi pratiği de, gerçekte hiç de halkımız kullanıyor diye bu kavramları kullanmak biçiminde değildir. Kurtuluş'taki makalelerin hiçbiri "inşallah yeneceğiz", "vallahi devrim yapacağız" vb. ile balayıp, bitmiyor! Eğer bunların kullanılması –halkımızın kültürü adına– bu kadar savunuluyorsa, bizim Kurtuluş'a sorumuz, niye yazılarınızda kullanmıyorsunuz olur! Burada halk kültürü savunusu adına, zorlama içinde olunduğu açıktır. Yapılan, açıkça halk kültürü adına gericiliğin savunulmasının teorisidir...

MÜCADELE İÇİNDEKİ ÖLÜM KARŞISINDA TAVIR...

Kerbela olayında yoruma açık yanlar vardır... Her ne kadar rivayet olsa da örneğin, eğer direnişse –ki genel kanı budur– Hz. Hüseyin'in Yezid tarafından verilmeyen suyu kendi çabasıyla-gücüyle çıkarması ve ama bu suyun içilmemesi nasıl açıklanabilir? Bu noktada direniş, mücadele değil, "şehadet için çaba" vardır! Ve sonuçta şehadet gündeme gelse bile, bu din açısından bakıldığında "normal"dir de! Çünkü **din "bu dünyanın yalan, gerçek dünyanın âhiret" olduğunu öğütlemektedir. Dolayısıyla insanlar, "öteki dünya"ya gitmekle gerçek dünyaya gittiklerine inanmaktadırlar. Din açısından ölümün yüceltilmesi, şehadetin önemli kılınmasındaki yanlardan birisi budur!**

Bunun devrimcilerin mücadeleleriyle, ölüm karşısındaki tavırlarıyla bir ve aynı olmadığı, olmayacağı açıktır.

Bugün "sol"da ölüme yaklaşım karşısında iki uç nokta vardır. Bunlardan birisi, mücadele içinde ölüm konusunda bir dizi doğruyu sıralayıp bunu teslimiyetçiliklerine kılıf olarak kullanmak; ikincisi ise, mücadele içinde ölümü, "şehitliği" hedef haline getirmek... Biz bu iki tavrı da yanlış buluyoruz!

Devrimciler, dinin öğütlediği gibi "gerçek dünyaya", "öteki dünyaya" gitmek için değil, bu dünyada kalmak, onurunu, değerlerini savunmak, mücadeleyi bir adım daha ileriye götürmek için mücadele ederler, savaşırlar! Bu mücadelede ölüm de olabilir. Devrimciler bu noktada –Teslim Töre, ya da diğer teslimiyetçilerin yaptığı gibi– teslim olarak "bu dünyada kalmak" yolunu tercih etmezler; "mücadeleyi daha ileri götürmek için", "hayatta kalmak karşılığında" teslim olmanın teorisini yapmazlar; tersine öleceklerini bile bile inatla mücadelelerini sürdürürler...

Biz teslimiyetçi Töre'ninki gibi "savunuların" karşısındayız. Yine biz, ölümün yüceltilmesi, "hedef" haline getirilmesine de karşıyız. Konuyla ilgili olarak Bolşevik Partizan'ın 105. sayısında şunları söylemiştik:

"Biz devrimciler, devrim davasında şehit düşmek için savaşmıyoruz. Dünyayı değiştirmek için savaşıyoruz. Bu savaşta ola ki ölürüz de. Bu mümkündür. Korkacak bir yanı yoktur! Kutsanacak bir yanı da yoktur! Kuşkusuz Komünizm davası için, devrim davası için savaşta ölmek, ölümler içinde en anlamlısı, en yücesidir. Fakat dediğimiz gibi, ölüm bizim için "hedef" değildir. Olamaz. Hedef, amaç; her gün

devrim davası için savaşımla dolu bir hayattır!

...

Dışımızdaki devrimci örgütlerin ölüm karşısındaki tavrı, devrim davası için ölmeyi bir devrimci açısından en yüce hedef olarak gösterdiği noktada, devrim şehitlerini yalnızca şehit oldukları için bile, yaşayan tüm devrimcilerden daha üstün bir yere koyduğu noktada, bir yandan ölümü gözlerde büyüten bir konumda duruyor. Ölümü göze almayı çok büyük bir meziyet olarak gösterenler, ölümden korkuyu körüklemektedir farkında olmayarak. Diğer yandan devrim şehitliği en yüce yer olarak gösterildiği noktada, devrimci kadrolar uzun süreli mücadeleye değil, mümkün olan en kısa sürede "devrim şehitleri kervanına katılmaya" eğitilmektedir.

Bu, yaşamaya ve savaşmaya değil, ölüme eğitmektir.

Komünistin, devrimcinin en temel özelliklerinden biri, kuşkusuz, yepyeni bir yaşam için mücadelede her an ölmeyi göze alabilmesidir. Fakat, ölmek onun istediği, özlediği bir şey değildir. Olamaz!" (Bolşevik Partizan sayı 105, sayfa 16)

Kurtuluş dergisi, ölümü yüceltme anlayışına karşı çıkmakla bireyciliğin geliştirileceğini, ölmenin, fedakarlığın reddedileceğini belirtmektedir. Şöyle demektedir:

"Bu düşüncenin ve teorinin varacağı-vardığı yer 'hiçbir düşüncenin uğruna ölünecek kadar değeri olmadığı'dır. Varacağı yer katıksız bireyciliktir. Fedakarlığın reddidir. Diğer yanıyla sosyalizmin ölmeden, öldürmeden, savaşmadan legal partilerle gelebileceği hayalini kurmak ve kitleleri de bu yanılgıya ortak etmeye çalışmaktır."

Yukarıdaki alıntıda yanlış bir şekilde, "ölümün yüceltilmesine" karşı çıkmak, *"sosyalizmin ölmeden, öldürmeden savaşmadan legal partilerle gelebileceği hayalini"* kurmakla eşitlenmektedir. Teslim Töre'nin teslimiyeti ve legalizmi-reformizmi örnek gösterilerek "şehitlik kültürü"ne karşı çıkanların tümünün teslimiyet içinde olacağı yönlü genel bir tavır takınmak toptancı bir yaklaşımdır.

Bizim Teslim Töre'nin teslimiyeti, legalizmi, reformizmi hakkında bir kuşkumuz yoktur; şehit kültürüne karşı çıkmakla mantığını nasıl yürüttüğü, nerede sonuçlandırdığı bizim açımızdan açıktır, yukarıda buna değindik. Ama "şehit kültürüne" karşı çıkmakla *"sosyalizmin ölmeden, öldürmeden, savaşmadan gerçekleşebileceği"* konusunda paralellik kurulması da yanlıştır. Örneğin biz "şehitlik kültürü"ne karşı çıkmakla birlikte, *"sosyalizmin ölmeden, öldürmeden, savaşmadan gerçekleşebileceğini"* hiçbir zaman savunmadık, savunmayız da...

Yine bir dizi devrim deneyiminde "şehitlik" kavramı, bugünün Kuzey Kürdistan-Türkiye'sinde olduğu gibi kullanılmamıştır, ama o ülkelerde pasiflik, bireysellik, "ölmeden-öldürmeden, savaşmadan sosyalizmin legal partilerle yaygınlaştırma fikri" gelişmemiştir. Tersine, devrim ve sosyalizm mücadelesinde fedakarca canını veren milyonlarca insan vardır.

Bu ülkelerde ne "Kerbela Kültürü" vardır, ne de hristiyanlıktan ya da diğer dinlerden alınma "direnme örnekleri"! Örneğin, Fransız Devrimi'nde, Paris Komünü'nde, Ekim Devrimi'nde, 1920'li yılların başlarında Avrupa'nın birçok ülkesindeki ayaklanmalarda vb. barikatların arkasında savaşanlar, hristiyanlıkta "Kerbela Kültürü" benzeri bir kültürel öğeden dolayı savaşarak ölmediler... Onlar, bilimsel olarak devrimin gerekliliğini gördüler, dünyayı değiştirme görevini yüklendiler ve bu uğurda mücadele içinde öldüler...

Bu mücadele içinde geri çekilen, teslim olanlar da oldu. Ama bunlar da "Kerbela Kültürü"nün olmamasından vs. değil, ideolojik olarak zaaflı olmalarından teslimiyeti seçtiler!

Bir an için dünya devrim tarihinde din kökenli "direniş örnekleri"nden dolayı "şehit olunduğunu" düşünsek bile; bu doğru mudur, böylesi bir şey bizim "Kerbela Kültürü"ne sarılmamızı gerekli mi kılar?! Elbette hayır!

KURTULUŞ'UN HALK KÜLTÜRÜ SAVUNUSU...

Kurtuluş dergisi, "Kerbela Kültürü"nü ne adına, niçin savunmaktadır? Kurtuluş bunu şöyle açıklıyor:

"BİZ BU TOPRAĞIN İNSANIYIZ. Kültürümüz elbette 'Batı'nın değil, bu toprağın kültürü olacak.

Ülkesinin, halkının geleneklerini, kültürünü reddeden kendini de reddeder. ...

Evet biz bu toprakların insanlarıyız. Bu halkın insanlarıyız. Evet Kerbela Kültürüne sahibiz.

SAHİP OLMAYALIM MI?

Evet, şehitlik de İslam kültüründen geliyor. Biz bu kültürün de içindeyiz. Herkes günde on defa 'vallaha', 'inşallah, maşallah' diyor. Marks'ta yeri var mı bunun? Ama kullanıyoruz işte. Çünkü biz bu halkın bir parçasıyız. Bu kültürün içindeyiz. ... Devrimci teori de, pratik de, bu halktan koparak, halkımızın kültürünü reddederek gelişemez. Bu kültürün reddedilmesiyle oluşturulan teori ve politikalar halkımızın devrimci savaşımını geliştirmez."

Evet, "Kerbela Kültürü" "halkımızın kültürü" olduğu için savunmalıymışız! Geleneklerimiz, göreneklerimiz olduğu için, bu kültüre sahiplenmeli, günde on defa "maşallah, inşallah" diyecek kadar bu kültürün içinde olduğumuz için "Kerbela Kültürü"nden yana olmalı, "halk" kültürünü savunmalıymışız!

Biz bunu reddediyoruz! Kendisine, sosyalist, komünist diyenler; "halkımız budur", "halkımız böyle istiyor", "biz bu halkın içinden çıktık, bunun için onun değerlerini savunuruz" şeklinde sorunlara yaklaşamazlar, yaklaşmamalılar...

Halk yanılmaz mı? Elbette yanılır! Hem de sıkça! Halkın her geleneği, göreneği doğru mudur? Elbette hayır! Halkın geleneklerinin, göreneklerinin büyük bölümü gerici yanlarla doludur! Halkın her savunduğu ilerici midir? Elbette hayır! Bir çok gerici yan da halkımızın savundukları arasındadır! Bu halkın bir parçası olmak, halk kültürünün bütün yanlarını savunmayı gerekli mi kılar? Elbette hayır!

Halkımızın olan her şey iyi değildir!

Bu anlamda, Kurtuluş'un yaptığı gibi, "halkımızın" olduğu için halk kültürünü sahiplenmemiz, onun bir parçası olarak "Kerbela Kültürü"nü sahiplenmemiz mümkün değildir!

Halk kültürü denilen şey, çok geniş bir alanı kapsar, içinde dinsel, töresel, vs. bir dizi şeyin etkisini taşır; homojen değildir; halk içindeki her sınıf ve katmanın değerleri bu kültürün içinde vardır. Halk kültüründe ilerici öğeler bulunabileceği gibi, gerici yanlar da vardır. Bu noktada kendisine "Marksist-Leninist", "sosyalist" diyenler bu kültür içerisinde ilerici yanları savunur, bu öğeleri alıp kendi malı haline getirirler. Bunun ötesinde bu kültürün ayırımsız sahiplenilmesi, savunulması "popülizm"e, kitle kuyrukçuluğuna açılan köprüdür. Halk kültürünün ilerici öğelerini sahiplenmekle birlikte, sosyalistlerin savunmaları gereken bir

kültürel yapıları, birikimi de vardır: Proleter kültür!

Bunu söylerken Kurtuluş'un başlığında sorduğu *"Kerbela Kültürü bizim kültürümüzdür. Ya bu kültürün reddedilmesini isteyenler hangi kültürü savunuyor?"* yönlü soruyu da cevaplamış oluyoruz: Biz "Kerbela Kültürü"nü reddederken PROLETER KÜLTÜR'ü, SOSYALİST KÜLTÜR'ü savunuyoruz!

Biz, toplumsal yaşamın her alanında eskinin yerine yeniyi geçirmek isterken kültür alanında da eskinin yerine yeni olanı, gerici olanın yerine devrimci olanı koymak görevine sahibiz. Bu görevin üzerlenilmesi demek, aynı zamanda gerici yanlarla bir kopuşu sağlamak anlamına gelir.

Ama Kurtuluş yazarı böyle düşünmüyor. Onlar, "halkımızla" uzlaşmayı yeğliyorlar:

"Bu halktan 'Kerbela Kültürü'nü reddetmesini istemeyin. Bu halkın kendini reddetmesidir. Bu kültürü devrimcileştirmeye çalışın" diyor Kurtuluş yazarı. Bu yanlıştır! "Halkımızın kültürü"nün devrimcileşmesinin yolu; onun tüm değerleriyle uzlaşmaktan değil, "halkın kendini reddetmesi" temelinde de olsa, geri yanlardan kopması için mücadeleden, onu gerçekleştirmekten geçmektedir!

Eğer kopma olmayacaksa, *"devrimcileştirmek"* ne demek?! Halkın değerleriyle uzlaşarak dönüşüm nasıl sağlanacak?! Devrimcileştirme savunuluyorsa, *"halkın kendi kendini reddetmesine"* niçin karşı çıkılıyor?

Kurtuluş dergisi, *"bu kültürü devrimcileştirmeye çalışın"* diyor. Halk kültürünün topyekün devrimcileştirilmesi diye birşey olur mu?! Hayır! Ne olur peki? Savunulması gereken devrimci bir kültür, sosyalist bir kültür vardır. Bu birincisi. İkinci olarak, "halk kültürü" içindeki ilerici öğeler alınır, proleter kültürle bağ içinde savunulur, o ilerici öğeler proletaryanın sınıf savaşımının malı haline getirilir. Burada halk kültürü içinde neyin ilerici, neyin gerici olduğu, hangisinin kitlelerin bilincini ileri taşıdığı önemlidir. Ve ayrımsız "halkın değerlerinin" savunulması, sonuçta kitle kuyrukçuluğunun, popülizmin savunulmasıdır!

Biz, "Kerbela Kültürü" halkımızın kendi kendini reddi de olsa, bu yanlışsa, halkımızdan kendi kendini reddetmesini de isteyeceğiz! Halkımızın tepki göstereceğini bilsek bile, ilk anda bize karşı çıkacağını, bizi dışlayabileceğini düşünsek bile bunu yapmalıyız! Çünkü "halkımızın" doğru temellerde eğitilmesi ve "halkımıza" doğru bilincin götürülmesi gibi bir sorunumuz var; devrimcilik diye, öncülük diye bir sorunumuz var!

Kurtuluş yazarı, "Kerbela Kültürü", "halk kültürü" savunusu içinde "Batı Kültürü"ne de karşı olduklarını söylüyor... Teslim Töre ile tartışma içinde, Töre ve onun gibilerinin savundukları legalizmi-pasifizmi reddederken Kurtuluş; bunun "batıya" ait olduğunu söylemekte, *"BİZ BU TOPRAĞIN İNSANIYIZ. Kültürümüz elbette "Batı"nın değil, bu toprağın kültürü olacak. Ülkesinin, halkının geleneklerini, kültürünü reddeden kendini de reddeder."* demektedir.

Burada "Batı kültürünün" pasifist, legalist ilan edilmesi, buna karşı *"bu toprağın kültürü"*nün *"direnişçi"* vb. ilan edilerek bunların bu biçimde karşı karşıya konması, eğer cehaletin ifadesi değilse, kendi "ulusal" kültürüne onda olmayan üstün vasıfları mal eden milliyetçiliğin ürünüdür.

"Pasifist" ilan edilen Batı kültürü, Fransız Devrimi'ni, Ekim Devrimi'ni, dünyanın tarih açısından bu en önemli iki devrimini gerçekleştiren kültürdür!

Konuştuğumuz siyasi kavramlar bir bütün olarak "Batı"nın kavramlarıdır. Toplumlar tarihinde "ülkemizin" ekonomik ve sosyal açıdan fazlaca etkisi bulunmadığı için, "kavram" düzeyinde de bu tarihsel gelişmeye bir katkısı yoktur. "Pasifizm", "legalizm", "sosyalizm", "revizyonizm", vb. vb. kavramlar, "bize ait" kavramlar değildir. Kullandığımız bu kavramları "Batı"dan alıyoruz...

Peki kavramlar böyle de, kavramların temsil ettiği olgular nasıl? Sosyalizm olgusu, ilk kez kendi toplumumuzda mı ortaya çıktı? Yine parlamentarizm, pasifizm, legalizm vs. olgular, "bize" mi ait? Hayır, bunlar da "Batı" çıkışlı... Ve biz bunları da sosyalizm, komünizm, diyalektik gibi "Batı"dan aldık. Bu yüzden "Batı"nın diye reddedilecekse, örneğin sosyalizmin de reddedilmesi gerekir! Öyle ya, sosyalizm de, komünizm de "bizim toprağımızdan" çıkmadı, "Batı" kültürünün bir parçası olarak ortaya çıktı.

Kurtuluş dergisi, eğer sorunu böyle koymuyorsa; o zaman kültür olarak "kendi" kültürümüzü savunup, "Batı"nın kültürünü reddetmesi niye?

Bir şeyi reddederken, ya da onun karşıtını koyarken, neyin daha ileri olduğuna da bakmak gerekir... Kurtuluş dergisi, kültür alanında en ileri olan proleter kültürü savunmuyor, halkımızın kültürünü savunuyor. Yani geriyi savunuyor. Onun sosyalist kültüre göre olan "halk kültürü" savunusu, "Batı" kültürüne karşı da geri noktadadır. "Batı" kültürü "halkımızın kültürü"ne göre çok daha ileridir. Bunun da görülmesi gerekir.

Kurtuluş dergisi, *"bu kültürü niye aşmak gerekiyor?"* diye soruyor. *"Ne Teslim Töre'nin yazısında ne de benzer başka yazılarda bu sorunun somut, açık bir cevabı yoktur"* diye devam ediyor. Teslim Töre'nin "Kerbela kültürü"nü aşılmasını istemesindeki neden belli... Peki, biz neden bu kültürün aşılmasını istiyoruz?

Aslında, bu yazının tümü ve bizim ölüm oruçları sonrasında ortaya koyduğumuz görüşler, bu sorunun cevabını oluşturuyor.

Bize göre, ne Töre'nin teslimiyeti, ne Kurtuluş'un "halk kültürü", "Kerbela Kültürü" savunusu proletaryanın çıkarınadır. Bunun için bu yanlış görüşlerin aşılması gerek!

Biz Bolşevikler, bilimsel sosyalizmin yolunda, onun değerleri ve birikimiyle, onun kültürüyle mücadelemizi şekillendirmeliyiz. Son tahlilde kitle kuyrukçuluğunun, popülizmin birer yansımaları olan "halkımız böyle istiyor", "halkımızın kültürü" vs. savunularını reddedip gerçek öncülük görevini yerine getirmek ve evet işçilerin, emekçilerin bilinçlerinde ileri yönde değişimler yaratma göreviyle karşı karşıyayız.

Bunun için proletaryanın bakış açısıyla olaylara yaklaşan, bilimsel sosyalizmi kendine rehber eden bizler, proletaryanın değerleriyle, bilimsellikle, Marksizm-Leninizm'le çatıştığı noktada "Kerbela kültürü"ne de, "halkımızın kültürüne de" karşı çıkacağız. Bu, halkımızın kendi kendini reddetmesi olsa da bunu yapacağız; çünkü devrim, kitlelerin, toplumun daha ileriye götürülmesi diye bir sorunumuz var, bu mücadelede önderlik diye bir sorunumuz var!

Unutulmamalı ki, ANCAK Marksizm-Leninizm bilimiyle silahlanmakla, proletaryanın yüzlerce yıllık birikimini, kültürünü sahiplenmekle savunmakla; mücadeleyi sosyalizmin bilgi ve deneyimiyle zenginleştirmekle işçilerin, emekçilerin burjuvazi karşısındaki zaferinin adımları atılmış olur! Bizim görüşümüz budur.

20 Kasım 1996 ▲

Gözaltında öldürüldü!

İran'da öldürülen Rozita'nın çağrısı...

Adı-Soyadı: Rozîta HAYDARİ
Yaşı: 23
Milliyeti: Kürt
Mesleği: Şehit Beheşti Tıp Fakültesi (Tahran) son sınıf öğrencisi.
Gözaltına alındığı gün: 26 Eylül 1996 akşamı saat 21.00'de, evden SAWAMA'lı sivil polisler tarafından alındı.
Cesedinin bulunduğu gün: 21 Ekim'de bir çoban tarafından Demavend Dağı'nda bulunuyor. Çoban jandarmaya bildiriyor. Jandarma da belediyeye teslim ediyor.
Cesedin teşhisi: Belediyenin bir TV kanalında "kimliksiz ceset" bulunduğu açıklaması üzerine babası gidip inceler ve tanır.

Nasıl öldürüldüğü: Belediye doktoru, cesedin bulunmasından 5 gün önce öldürüldüğünü, öldürülmeden önce ağır işkence edildiğini (tırnakları çekilmiş, sigara yanıkları vs.) ve boğularak öldürüldüğünü rapor eder.
Polisin, ifadesini alıp bırakacağız diye aldığı ve bir daha bırakmadığı Rozîta'yı sormaya gittiklerinde, "bizde yok, nerede olduğunu bilmiyoruz, polis götürmedi" türünden bilinen açıklamalarda bulunulmuş.
Daha önce de, Şah döneminde bu aileden insanlar ve Rozita'nın Halkın Fedaileri örgütünden olan amcaoğlu Puyan ve Humeyni rejimi döneminde de, PEYKAR örgütünden olan Victoria isimli teyzesinin kızı katledilmiş...

[Aşağıda, İran'da tutsak edilip EVÎN zindanına atılmadan ve öldürülüşünden iki gün önce; Rozîta'nın kendi yaşamından endişe ederek ve öldürülebileceğini düşünerek yazdığı yazıyı sunuyoruz. ROZÎTA arkadaş, gösterdiği ENTERNASYONALİST davranışla, bu son satırlarını; yoldaşlarına, işçi sınıfı ve dünyanın ezilen mazlum halklarına armağan olarak bırakmıştır.]

"BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİNİZ!"

"Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!" Evet bu sesleniş Marx'a aittir. Büyük bir gurur ve mutlulukla diyorum ki; BEN KOMÜNİSTİM!

Yoldaşlar! Dünyada "reel" sosyalizmin çöküşünden sonra uluslararası sermaye, burjuvazi/emperyalizm "sosyalizmin çöküşü" üzerine içki kadehlerini kaldırarak kutlamalar yapıyor. Emperyalist burjuvazi "sosyalizmin yenilgisi" sonrasında işçi sınıfı, ezilen mazlum halkların kazanılmış mevzilerine de saldırarak bu alanlarda da tek egemen olmak istiyor...

Bugün, yeniden milliyetçilik, gericilik ve dinsel akımlar devreye sokularak, dünya kana bulanmaktadır. Emperyalizm, halklar arasında çıkardığı savaşlarla toplu katliamlar gerçekleştirmektedir. Birçok bölgede gelişen hareketler, ulusal ve sınıfsal baskıya karşı çıkan haklı hareketler olmakla beraber, Kürdistan'ın çeşitli parçalarında gelişen hareketlerde olduğu gibi, milliyetçi önderlik ve karakter temelinde karşı koymakta, sosyalist olmaktan uzak kalmaktadır.

Cezayir'de, eski Yugoslavya'da, Afganistan, Filistin, Latin Amerika ve Kürdistan'da... uluslararası sermaye/burjuvazinin devreye soktuğu bu haksız savaşlar, insanlığa Birinci ve İkinci Dünya Paylaşım Savaşlarını çağrıştırıyor. Emperyalist, işbirlikçi, tekelci burjuvazi ve yerel işbirlikçi güçler, dünyayı ortaçağın karanlıklarına, engizisyon cenderesine sokmak istiyorlar; İran'da ve Afganistan'da yapıldığı gibi...

Dünyanın bugünkü durumu; ekonomik, sosyal ve siyasal anlamda büyük sorunlarla yüzyüzedir. Giderek bu, dünyayı üçüncü bir paylaşım savaşına sürüklemektedir.

Burjuvazi özgürlük, eşitlik ve adalet maskesiyle (Yeni Dünya Düzeni) ezilen mazlum halklar ve işçi sınıfına karşı amansız bir saldırı içindedir. Burjuva egemenlikler, emekçilerin yaşamını çekilmez kılmak için her türlü uygulamayı gerçekleştirmekteler. Çalışma sürelerinin uzatılması, ücretlerin düşürülmesi ve örgütlenmelerin engellenmesi gibi...

Demokrasi ve insan haklarının merkezi olduklarını ilan eden Amerika, Avrupa, bugün kadın haklarına saldırarak, kadınları yine çarşafla örtmek ve onları haremlere hapsetmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Kadına, çevreye ve doğaya karşı en arsız bir saldırı gerçekleştiriyorlar.

Çağımızda bilim, teknoloji, sanat

ve kültür yüksek boyutta ve hızla gelişmesine rağmen, dünyamızda hâlâ hergün binlerce çocuk, sınırsız sömürü koşullarında tutulmalarından, açlıktan ve çeşitli hastalıklardan dolayı ölmekte/öldürülmektedir. Öte yandan da milyonlarca dolar, halkların kıyımına yolaçan ölüm araçlarına, silahlarına akıtılmaktadır...

İşte ben, bu uygulama ve çelişkilere karşı olduğum için; işçi, emekçi ve mazlum halkların mücadelesini savunduğum için; yüksek bir sesle amaç ve hedefimin Sosyalizm olduğunu haykırıyorum! Ve diyorum ki; insanlığın kurtuluşu Komünizm'dedir!

Peki bu amacım nasıl gerçekleşecek ya da bunun için ne yapmalı, ne yapmalıyız?

–Bunun için; büyük bir uğraş ve mücadele, Leninist esaslarla, her türden revizyonist, oportünist, sağ ve sol sapmalardan arınarak ve sosyalist bir örgüt oluşturarak yerine gelebilir, gelir.

–Dünyanın bugünkü gündeminde, "reel sosyalizm"in çözülüşünden dolayı işçi sınıfı ve mazlum halklar, büyük bir demoralizasyonu yaşamaktadır. Buna karşı büyük moral değerlerle donanmış yoğun bir ajitasyon ve propaganda faaliyeti gerçekleştirmeliyiz.

–Biz, işçi sınıfı ve ezilenleri temel olan bir örgütlenmeyi her yer, bölge ve ülkede mutlaka devreye sokarak; genel bir bilinçlendirme hamlesi başlatmalıyız.

–Fabrikalarda, üretimin her alanında, muazzam bir coşku ve atılımla, politik, kültürel ve ideolojik bir seferberlik başlatmalıyız.

–Bu amaçla, emperyalizm ve burjuva egemenliklere karşı mücadele yürütmek için, her yönlü hazırlıklar tamamlanmalıdır.

–En genelde de amacım ve umudum: Tüm dünyadaki komünist örgütlerin bir araya gelerek yeni bir ENTERNASYONAL hareket yaratmalarıdır. Dünya insanlığının bizden beklediği de budur!

Yaşasın Komünizm!
Kahrolsun burjuvazi!

14.10.1996 / Tahran, Rozîta ▲

25 Kasım, kadınlara uygulanan şiddete karşı enternasyonal mücadele günü!

Meta: Vücut
Meta: Cinsellik
Çocuklara karşı uygulanan cinsel şiddete ve şiddetin her türüne karşı mücadele!

BU DÜZEN YIKILMALI!

Bu yılın Ağustos ayından bu yana Belçika'dan gelen korkunç haberler birbirini izliyor. Dutroux ve çetesinin elinden onların kaçırdığı Laetitia ve Sabine adlı kız çocuklarının kaçarak kurtulması ertesinde, örgütlü çocuk cinsel tüccarı çetelerden biri ortaya çıkarılmış oldu. Bu çete, Güney Belçika'da Bertrix kasabasında bir hapishane kurmuştu. Kaçırılan kızlar bodrumdaki zindana atılıyor, ilaçla uyuşturuluyor, tecavüze uğruyor, öldürülüyor ve bütün bunlar video ile kaydedilerek bu videolar da pazarlanıyordu. Bu çetenin bu işleri bunca uzun süre yapabilmesi, ancak devletin çeşitli kademelerinin bu işlere göz yummasıyla mümkündü. Çete ortaya çıkarıldıktan sonra, "kaybolmuş" bir dizi çocuğun resmi yayınlandı. Bunlardan Melissa ve Julie'nin çürümüş cesetleri, Dutroux'nun evinin bahçesinde gömülü bulundu. Belçika'daki bu olay, bütün dünyada nefretle karşılandı. "Kaybolmuş" çocukların akibetini soranların sayısı çoğaldı. Federal Almanya'da da mesela hemen bu olaylar ertesinde, Natalie Astner isimli 7 yaşındaki bir kız çocuğunun tecavüze uğramış cesedi bulundu.

ÇOCUK TİCARETİ VE ÇOCUK FUHUŞU GERÇEKTE KADIN TİCARETİ VE FUHUŞUN "YALNIZCA" DEVAMIDIR!

Sözkonusu kız çocuklarının "kaderi"ni belirleyen, egemen koşullar, yani düzendir. Onlar kadınların ve çocukların tecavüze uğradığı, alınıp satıldığı, işkenceye uğradığı ve öldürüldüğü 1 milyon olay içinden yalnızca birkaçıdır! Birleşmiş Milletler'in istatistiklerine göre, her yıl 1 milyondan fazla çocuk uluslararası seks pazarında meta olarak vücutlarını satmaya zorlanmaktadır. (Spiegel 35/1996) Çocuk ticareti ve çocuk fuhuşu gerçekte kadın ticareti ve fuhuşun genişletilmesidir. İnsan vücudunu ve cinselliğini aynı insanın işgücü gibi meta haline getirmek erkek egemen emperyalizmin özsel niteliklerinden biridir. Çocuklara ve kadınlara uygulanan cinsel şiddet, bir avuç egemenin çıkarlarına ve kârına hizmet etmektedir.

EMPERYALİST METROPOL FEDERAL ALMANYA CUMHURİYETİ ÖRNEĞİNDE ÇOCUKLARA UYGULANAN CİNSEL VE DİĞER ŞİDDET BİÇİMLERİ...

Almanya'da yılda 10 bin çocuk kaybolmaktadır. Şu anda aranan 700 çocuk vardır. Bunların bir bölümünün kaçırılmış, satılmış veya öldürülmüş olduğundan yola çıkılmaktadır. Bazı hallerde çocukları pazarlayan bizzat aile mensuplarıdır. Frankfurt Başsavcısı Peter Köhler, "hiçbir hafta sonu yoktur ki, Alman otoban mola merkezlerinde çocuklar bizzat ana babaları tarafından satılmasın." demektedir. Bir hafta sonu için 10 bin marka kadar para ödeyen müşteriler vardır. Çocuklar ne kadar küçükse fiyat o kadar artmaktadır.

Internet üzerinden veya hemen hemen gizli olmayan gazete ilanları üzerinden "yeni mallara" heran ulaşmak mümkündür. Yalnızca Almanya'da çocuk fuhuşu ve çocuk pornosu da pazar cirosunun 500 milyon mark olduğundan yola çıkılmaktadır. Çocuklara karşı cinsel şiddet, sürekli büyüyen çocuk pornografisi tarafından da kışkırtılmaktadır. Bir video kasetinin fiyatı 200 ile 1000 mark arasında değişmektedir. Almanya'da 50 bin müşterinin bu pazarın devamlı müşterisi olduğundan yola çıkılmaktadır. Daha 5 yaşındaki çocuklar bile bu porno filmlerinde kullanılabilmektedir. Alman Kriminal Dairesinin istatistiklerine göre, yılda 18 bin çocuk, cinsel şiddete uğramaktadır. Bu resmi istatistiktir. İstatistikçiler gerçek rakamın bunun en az 8 misli olduğundan yola çıkmaktadırlar (eski Sağlık Bakanı Rita Süssmuth, gerçek rakamın istatistiğin 20 misli olduğunu söylüyor!). Failler kural olarak erkektir; kurbanlar kural olarak kız çocuklarıdır! Mahkemeye giden davalarda, dava sayısıyla zanlının ceza aldığı dava sayısı oranı sekizde birdir. Yani bu olaylarda "cezasız" kurtulmak kuraldır! Devam edelim. Her şeyden önce Asya'da küçük yaşta kız ve erkek çocukları kullanan seks turistlerinin esasını Almanlar oluşturmaktadır. Yılda Tayland ve Kamboçya'ya uçan 200-400 bin arası seks turistinin 10 bini çocuklarla seks aramaktadır.

EMPERYALİZME BAĞIMLI ÜLKELERDE ÇOCUKLARIN KORKUNÇ DURUMU!

Tayland'ta 1984'te çıkan bir yangında 5 çocuk genelevde öldüler. Çocuklar kapısı kilitli bir odada, ellerinden yataklara zincirlenmiş olarak bulundular. O dönemde dünya çapında büyük nefretle kınanan bu olay, esasında Asya ve Latin Amerika'da birçok çocuğun gerçek durumudur. Doğu Avrupa'da sosyal emperyalist sosyal faşist sistemin çökmesinden sonra, yeni bir seks pazarı kurulmuştur. Bu pazarda kız çocuk ticareti en kârlı alanlardan biri olarak gelişmektedir.

Yalnızca Tayland'ta illegal seks pazarında sömürülen çocuk sayısının 200-800 bin olduğu bilinmektedir. Emperyalizme bağımlı ülkelerde şiddete ve sadistliğe sınır yoktur. Buralarda barbarlık kendi özel yöntemlerine sahiptir. Kız çocuklar köleleştirilmekte, 24 saat kullanıma hazır olarak tutulmakta, kaçmamaları için zircirlenmekte, vs.'dir. Bir porno tüccarı zincirlemeyi şöyle gerekçelendirmektedir: "Seksten zevk almadıkları için değil, kaçmalarını engellemek için zincirliyoruz". Birçok çocuk porno filmi Asya'da çekilmekte ve Avrupa'da pazarlanmaktadır. Özellikle sado-mazo sahneleri, hayvanlarla seksi ve kamera önünde ölümü içeren filmler Asya'da çekilmektedir.

Yoksulluk, sefalet, savaş; bunlar emperyalizme bağımlı ülkelerin günlük gerçeğidir. Bir günde açlıktan, beslenme eksikliğinden, tıbbi bakım eksikliğinden ya da doğrudan savaş nedeniyle ölen çocuk sayısı 50 bindir. (Emperyalist metropol ABD'de yoksulluk sınırı altında yaşıyan çocuk sayısı 12 milyondur.) Dünyada 100 milyon çocuk sokakta yaşamaktadır. Emperyalizme bağımlı ülkelerde çocuklar ve çocuk yaştaki gençler para kazanmak zorundadır. Gerekirse, fuhuş yoluyla! Geçen yıl dünya Sarah Balabagan'ın "kaderini" konuştu. Filipinler'den Suudi Arabistan'a hizmetçi olarak çalışmak amacıyla giden Sarah, kendisine tecavüz etmek isteyen "efendisi"ni bıçaklayarak öldürdüğü için idam cezasına çarptırıldı. Ancak çok geniş bir uluslararası dayanışma ve protesto Sarah'ın öldürülmesini engelledi. 100 kırbaç, para ve zindan cezasıyla Sarah idam cezasından kurtuldu.

SÖMÜRGECİLİĞİN BİR BİÇİMİ OLARAK KADIN VE ÇOCUK TİCARETİ!

Bu ülkelerde kadın ve çocuk ticareti sömürgeciliğin bir biçimidir. Buralarda geniş bir genelev sektörü vardır. Öncelikle askerler ve turistler genelevlerin müşterileridir. Dünyanın belli bölgeleri seks turizminin tutulan hedefleridir. Tayland, Filipinler, Siri Lanka, Hindistan'ın belirli bölgeleri, Tayvan, Güney Kore, Tunus, Kenya, Senegal bunların içinde önde gelmektedir. Batı Avrupa'dan, ABD'den Orta Doğu'nun petrol zengini ülkelerinden ve Japonya'dan yukarıdaki hedeflere yoğun bir seks turizmi trafiği vardır. Mesela Kamboçya'da Birleşmiş Milletler askerlerinin kız çocukları fuhuşa zorladığı ve bunun filme alındığı giz değildir. Yüksek seviyede Birleşmiş Milletler bürokratlarının, diplomatların aynı zamanda özel fahişe olarak kullandıkları "hizmetçileri" vardır. Birleşmiş Milletler'in 20 binden fazla "Barış Gücü" askerinin Kamboçya'ya gitmesi ertesinde burada fuhuş olağanüstü derecede artmıştır. Her yerde genelevler ve masaj salonları yerden bittiler. Kamboçya'da kız çocuklarının üçte biri fuhuş sektöründe satılıyorlar. Birçok halde onları aşçı, garson, berber ve benzeri işler için istihdam etme sözü veren "iş bulma aracıları" bu çocukları satın alıp satıyorlar.

Kapitalizmin her branşında olduğu gibi, bu alanda da büyük bir rekabet hüküm sürmektedir. Bu, kurbanların durumunu çok daha kötüleştirmekte. Talep ne kadar barbarca olursa kâr o kadar artmaktadır. Yerli müşteriler seks turistleriyle rekabet edecek parasal güce sahip değildir. Seksizm burada ırkçılıkla birbirine karışmaktadır. Medyada ve turistik firmaların reklamlarında bir "Asyalı" kadın klişesi yaratılmaktadır. Güney Doğu Asya'dan söz ediliyorsa, o zaman "biblo gibi", "kışkırtıcı", "büyüleyici", "her deneni yapmaya hazır", "sadık", "egzotik" Asyalı kadın resmi çizilmektedir mutlaka.

BU ERKEK DÜZENİNDEKİ DURUMLAR...

Ağustos'tan bu yana örgütlü çürüm çeteleri, "sübyancılar", çocuk ticareti, çocuk pornografisi, seks turizmi, çocuk fuhuşu, çocuklara cinsel şiddet üzerine haberler dünya çapında kamuoyunun gündemine geldi. Aynı zamanda, UNICEF'in "sübyancılara" karşı bir eylem planı kararı alan bir dünya konferansı sahtekarlığı da yapıldı. Birçok ülkede yönetici siyasetçiler failler için daha sert yasalar, ölüm cezası, hadım etme ve benzeri üzerine de tartıştılar. Kitlelerin öfkesi bir dizi halde ölüm cezası ve linç hukuku talepleri biçiminde dile geliyor. Fakat bu gibi talepler gerçek sorunu görmeyen taleplerdir.

Çocukları seks turistlerinin cinsel şiddetine uğratan porno tüccarlarına ve müşterilere teslim eden, onları barbarlığın nesnesi haline getiren bu düzenin kendisidir! Emperyalizme bağımlı ülkelerde durum daha korkunç, daha vahşidir. Fakat öz aynıdır! Satma, satın alınma kaçırma, köleleştirme... Bu işten yaşayan bir sektör ve bu sektörün ardında enternasyonal sermaye vardır.

Şiddetin günlük vaka olduğu, tecavüzün savaşta silah olarak kullanıldığı, insan vücudunun meta haline getirildiği bir toplumda; fuhuş yoluyla duyguların yok edildiği, cinselliğin duygudan soyutlandırıldığı, sado-mazoşist ilişkilerin propagandasının yapıldığı, insanların alınır- satılır ve değersiz olduğu bir toplumda; evet çocukların öldürülmesinden zevk alabilecek bir dizi sapık "müşteri"nin de ortaya çıkması anlaşılır bir şeydir.

ERKEK EGEMEN EMPERYALİZMİN TEMEL PROPAGANDASI

Reklamlarda, porno filmlerinde, boyalı basında, pembe dizilerde ve pornografide erkek egemen ideolojinin propagandası güçlü bir şekilde yapılmaktadır. Bunlarda erkek güçlü ve büyük olandır. Burada sözkonusu olan sevgi değil güç, iktidar, para, ticarettir. Kadınlarla erkekler arasındaki iktidar ilişkileri, toplumdaki iktidar ilişkileri bunlarda yeniden üretilmektedir.

Dökülen timsah gözyaşları, yapılan sahtekârlıklar, burjuva bilim adamlarının psikologlarının yürüttüğü tartışmalar ve benzeri de gerçekte erkek egemen toplumun cinsel yaklaşımlarını sağlamlaştırma işine hizmet etmektedir. Tartışmalar en iyi halde burjuva ahlak sınırları içinde kalmakta ve son çözümlemede seks ve porno ticaretini ilerletme, sağlamlaştırma işine hizmet etmektedir. Erkek egemen ideolojinin yerini sağlamlaştırmak için burjuva psikolojisine sarılınmaktadır. Burjuva psikolojisinin teorileri arasında çokça başvurulan teorilerden birisi, erkek cinselliğini "buhar kazanı modeli" ile açıklayan teoridir. Buna göre, erkeklerde seksüel enerji hep otomatik olarak yeniden dolmakta ve nasıl olursa olsun boşalma talep etmektedir. Bu gibi yaklaşımlarla porno endüstrisi meşrulaştırılmaktadır. Bu gibi yaklaşımlarla cinsel şiddet meşrulaştırılmakta, haklı gösterilmektedir ve yer yer bu düzene duyulan tepkinin kanalize edilmesi olarak göz yumulmaktadır. Son dönemde faillerle kurbanları birbirine karıştırmak için bir de "suistimalin suistimal edilmesi" tartışması başlatılmıştır. Örneğin Almanya'da Bild Zeitung gazetesinde (Almanya'nın en çok okunan gazetesi! /ÇN) cinsel tecavüz birçok halde "cinsel oynaşma" içinde sayılmaktadır. Evlilik içinde tecavüz, birçok devlette zaten suç bile değildir, Almanya'da ise büyütülmemesi gereken bir olay olarak görülmektedir.

ESAS PROBLEM BU ERKEK EGEMEN SİSTEMDİR!

Erkek egemen toplumların çocuk ticareti, çocuk pornografisine ve benzerine karşı mücadeleyi ne kadar ciddiye aldıklarını dünya çocuk konferansının aldığı eylem programı kararı da göstermektedir. Bu eylem programı, tavsiyeden öteye geçmemektedir. Bu eylem programında bunun ötesinde örneğin, çocukların zorla evlendirilmesi sorunu, aile içinde cinsel şiddet sorunu ve benzeri yoktur. Bu eylem programında çocukların cinsel sömürülmesinin temelinin bizzat sömürü sistemi olduğu gerçeğinin yanından bile geçilmemektedir.

Bu toplum biçimi, hiçbir şekilde çocukları koruma altına almaz, çünkü bu egemen olanlara bir kâr getirmemektedir. Toplumun gerçek durumu tek tek bazı failler öne çıkarılarak gözlerden gizlenmeye çalışılmaktadır. Kapitalist ve pederşahi sömürü ve baskı birbirini tamamlamaktadır.

Bütün rezillikleri ortadan kaldırmak için bu toplumun toptan değiştirilmesi gereklidir. Çocukları korumak için toplumun çocukları korumaya ihtiyaç duyması gerekir, ki bu kapitalist toplum düzeninde yoktur. İnsani bir toplum yalnızca insanın insan tarafından sömürülmediği, kârın değil insani değerlerin hüküm sürdüğü bir toplumda mümkündür. Bu yalnızca sosyalizmde vardır! Bu değerler için bugünden mücadele etmek gereklidir.

Erkek egemen emperyalizme karşı devrimci ve enternasyonal mücadele!

Kasım 1996 ▲

BOLŞEVİK PARTİZAN YURTDIŞI ve **TROTZ ALLEDEM** KADIN GRUPLARI

Japonya Komünist Partisi (Sol) ile bir yazışmanın belgeleri

Aşağıda, Japonya Komünist Partisi (Sol) ile Partimiz Enternasyonal İlişkiler Sorumluları arasındaki bir yazışmayı belgeliyoruz:

16 Eylül 1996

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'ye

Değerli yoldaşlar,

Irak'a karşı vahşi askeri saldırısından dolayı ABD emperyalizmini şiddetle kınıyoruz. Bu, Amerikan emperyalizminin Irak halkına karşı saldırgan eylemlerinden bir başkasıdır. Bu saldırganlıkta ABD emperyalizmine verdiği köle-ce destekten dolayı Japon emperyalizmini de kınıyoruz.

Irak'ın kuzey kesimindeki Kürtler sorunu, ABD'nin askeri saldırısını haklı göstermek için kullanılıyor. Tarihi olgular ve oradaki güncel durum temelinde bu sorunun Marksist-Leninist tahliline gereksinimimiz var. Kürt halkının çıkarlarını emperyalistlerin yanlış temsil etmesine/göstermesine izin vermemeliyiz. Petrol rezervleri bakımından stratejik öneme sahip bu bölgedeki denetimini sürdürmek için "böl ve yönet" politikasını kullanan ABD'dir.

Fakat, ABD denetimine karşı artan muhalefeti gösteren, Körfez Savaşı'ndan farklılıklara da tanık oluyoruz. Örneğin Ürdün ve Suudi Arabistan, ABD askeriyesine kendi toprakları üzerindeki üslerden sorti yapma izni vermedi. Bu ülkelerin halkları içinde, hükümetlerinin Amerikan yanlısı ve Irak düşmanı siyasetine karşı şiddetlenen bir muhalefet var. Emperyalist güçler arasındaki çelişkiler de şiddetleniyor. Fransa ABD'yi desteklemiyor. Kendi emperyalist siyaseti çerçevesinde Irak'la ilişkilerini iyileştirmeye çalıştı ve çalışıyor. Almanya kendi çıkarlarının peşinde ve kendi nüfuz alanını genişletmeye çalışıyor. Türkiye'de yeni kurulan hükümetin İran ve Irak'la doğal gaz ve petrol anlaşmaları yaptığı söyleniyor. ABD ve Britanya, Irak'a karşı BM Güvenlik Konseyi'ni kullanamadı. Bütün bunlar, ABD hegemonyasının derinleşen krizini göstermektedir.

Bununla birlikte, ABD emperyalizmi Irak halkına karşı bir başka saldırı yapabilecek durumdadır ve yapmaya hazırdır. Japon burjuva kitle araçları, Irak hükümetinin savunma reaksiyonunu provokatif olarak ve Başkan Hüseyin'i despot olarak nitelemektedir. Bundaki amaç, ABD emperyalizminin askeri saldırısını haklı ve hatta şirin göstermek ve halkın dikkatini tüm kötülüklerin kökeni olan emperyalist tahakkümden başka yöne çekmektir.

Körfez Savaşı'ndan sonra bölgedeki durum hakkında bilgi toplamak ve ABD emperyalizminin ve diğer emperyalist güçlerin strateji ve taktiği, gerici hakim sınıfların eğilimleri, halkın mücadeleleri ve Irak'ta Kürtler sorunu da dahil konu hakkında görüşlerinizi ya da yorumlarınızı öğrenmek istiyoruz. (...)

Enternasyonalist işbirliğiniz için teşekkürler.

Sıcak dayanışmacı selamlarımızla,

Japonya Komünist Partisi (Sol)
Enternasyonal İlişkiler Bürosu

• • •

3 Ekim 1996

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'ye

Değerli yoldaşlar,

Ortadoğu'da kanlı bir olay daha oldu. İsrailli siyonistler geçen hafta işgal altındaki bölgelerde onlarca Filistinliyi öldürdü ve yüzlercesini yaraladı. Bu vahşi katliam için İsrail askeriyesini şiddetle kınar ve Filistin halkının mücadelesi için desteğimizi ifade ederiz.

Tarihi olarak, İngiliz, Fransız ve ABD emperyalizmi Arap-Yahudi çatışmasını suni olarak çıkarmışlar, İsrail "devleti"ni kurmuşlar, Ortadoğu'da birbiri ardına savaşlara yol açmışlar ve sırf bölge halklarına tahakküm etmek ve petrol rezervlerini denetlemek amacıyla "barış" oyununu sergilemişlerdir. Bu olay bize, başını ABD'nin çektiği emperyalistlerin ve yerli gericilerin gerçekleştirdiği sözüm ona "barış süreci"nin Filistin sorununu asla çözmediğini ve çözmeyeceğini öğreten bir başka kanlı derstir. Filistin halkıyla İsrail askerleri arasındaki şiddetli çatışma, "barış süreci"nin başarısızlığını, ya da ABD'nin Ortadoğu'daki politikasının fiyaskosunu göstermektedir. Irak'a karşı askeri saldırıda da görüldüğü gibi, ABD emperyalizmi bölgedeki durumu siyasi olarak kontrol edememektedir. Birleşmiş Milletler'de bile, geleneksel müttefiklerinin desteğini eskisi kadar kazanamıyor.

16 Eylül tarihli mektubumuzda, örgütünüzden, Körfez Savaşı'ndan sonra bölgedeki durum hakkında bilgi vermenizi ve ABD emperyalizminin ve diğer emperyalist güçlerin strateji ve taktiği, gerici hakim sınıfların eğilimleri, halkın mücadeleleri ve Kürt sorunu da dahil konu hakkında görüşlerinizi ya da yorumlarınızı bildirmenizi istemiştik.

Özelde Filistin ve genelde Ortadoğu'da durum ve halkın mücadelesi hakkında anti-emperyalist devrimci örgütlerin bilgi, yorum ve tahlillerini alma yönündeki güçlü isteğimizi yinelemek istiyoruz. (...)

Enternasyonalist işbirliğiniz için teşekkürler.

Sıcak dayanışmacı selamlarımızla,

Japonya Komünist Partisi (Sol)
Enternasyonal İlişkiler Bürosu

Değerli yoldaşlar,

16 Eylül ve 3 Ekim tarihli mektuplarınız elimize geçti. Bunca geç cevap verdiğimiz için özür dileriz.

Biz, Körfez Savaşı sırasındaki genişçe bir makalemizde; Körfez Savaşı, bu savaşta çatışan güçler, bunların strateji ve taktikleri, gelişme perspektifleri vb. üzerine görüşlerimizi ortaya koymuştuk. Sözkonusu yazı, ne yazıkki yabancı dilde yalnızca Almanca olarak yayınlandı. Size Almanca olarak postalayacağız.

Aşağıda, kısaca tezler halinde andaki durum, çatışan güçlerin durumu hakkında değerlendirmelerimizi iletiyoruz:

-Ortadoğu, emperyalistler açısından dünyanın yeniden paylaşılmasında en önemli dalaş alanlarından biridir. Emperyalistler, en başta da emperyalist büyük güçler açısından dünya petrolünün %60'ını çıkaran bölge, her şeyden önce bu bağlamda önemlidir. Alanda bütün emperyalist güçler cirit atmakta ve bölgede en büyük payı kapmaya çalışmaktadırlar.

Anda Amerikan emperyalizmi bölgede hakim güç durumundadır. Ve fakat bu hakimiyet mutlak bir hakimiyet değildir. Diğer emperyalist büyük güçler, ABD'nin hakimiyetini geriletmek ve evet bu hakimiyete kendi lehlerine son vermek için ellerinden geleni yapmaktadır. Anda, ABD'nin bölgedeki en sağlam dayanağı siyonist İsrail devletidir. Siyonist İsrail devleti, bölgenin en büyük askeri güçlerinden biri durumundadır. Militarist ve saldırgan yapılanması itibarıyla yalnız da kalsa, savaş yürütebilecek güçtedir. ABD uluslararası alanda siyonist İsrail'in bütün saldırılarını destekleyen güç durumundadır.

Buna rağmen bölgede, bütün Arap dünyasını bütünüyle karşısına almak istemeyen ABD, yer yer siyonist İsrail'i "emperyalist barış" yönünde zorlayıcı bir rol de oynamaktadır. ABD'nin bölgedeki diğer dayanakları olan Suudi Arabistan ve Kuveyt Emirliği, askeri güç olarak ABD'nin bölgedeki çıkarlarını savunacak durumda değildir. Ayakta durmaları, önemli ölçüde ABD'ye bağlıdır. Bu bölgeleri ABD hem ucuz ham madde (petrol) kaynağı, hem de askeri üs olarak kullanmaktadır. Türkiye ve Mısır da ABD ile ittifak içinde hareket etmektedir. Ürdün ve Suriye de bugün ABD ile belirli ittifak ilişkileri içindedir. Kuşkusuz bütün bu "müttefik"lerin, ittifak içinde kendi özel çıkarları ve hesapları da vardır.

Kendi çıkarları ve hesapları, ABD'ninkilerle uyuşmadığı noktalarda, bunlar "kendi çıkarlarına en uygun" görünen siyaseti, bu ABD'nin hoşuna gitmese bile uygulamaya çalışmaktadır. Bu bağlamda hakim sınıflar, halk yığınları içindeki antiemperyalist ve antiAmerikan eğilimleri de kullanıp kendi peşlerine takmak için, attıkları bu gibi adımları "bağımsız dış politika" vb. adına atmaktadır.

Diğer emperyalist büyük güçlerle ilişkiler ne kadar gelişkin ise, "bağımsız dış politika" (Bu ABD'den bağımsız olarak anlaşılmalı) imkanı ve gösterileri o kadar artmaktadır. Bu bağlamda, örneğin TC'nin bugünkü hükümetinin İran ve Libya ziyaretleri, ABD'nin istememesine rağmen gerçekleştirilmiştir. Bölgede halklar içinde -devrimci oportünist bir dizi gücün de yanlış bilinçlendirmesi sonucu- antiemperyalizm, daha çok antiAmerikancılık olarak gelişmekte, diğer emperyalist büyük güçler onca kötü görülmemektedir. Bunların da ABD'den özde hiçbir farkı olmadığı, bunların da halkların candüşmanı olduğu kavranmamaktadır.

Bölgede antiemperyalist devrim görevinin en önemli sorunlarından biri, antiemperyalizmin antiAmerikancılıkla karıştırılıp, sınırlandırılamayacağı gerçeğinin kavranması, kavratılmasıdır. Bu bağlamda, bir başka önemli sorun da, antiemperyalist devrimin, bölgede şu veya bu ölçüde askeri olarak da varolan şu veya bu emperyalist gücün bölgeden askeri olarak kovulması olarak kavranmasıdır. Bu da bizce yanlıştır. Bugün bölgede -Kuzey Irak/Güney Kürdistan dışta tutulursa- doğrudan askeri işgalin sözkonusu olduğu alan yoktur.

Antiemperyalist devrim, bu yüzden bölge ülkelerinin hemen tamamında, ülkedeki, emperyalist güçlerle işbirliği içinde iktidarda olan hakim sınıflara karşı devrimdir. Antiemperyalist devrim, Sosyalizmin yolunu açacak demokratik devrimle içiçe geçmiştir.

ABD'nin bölgede en önemli rakipleri, en başta Almanya, Fransa, İngiltere, Rusya ve Japonya'dır. Almanya bölgenin bütün devletleriyle "iyi ilişkiler" içindedir. Ve kendini -yer yer Avrupa Birliği adına da konuşarak- ABD'nin alternatifi olarak sunmaktadır. ABD'nin "terörist devlet" ilan ettiği İran ile Almanya ilişkileri bu bağıntıda bir örnektir.

Fransa ise, öncelikle Lübnan ve Suriye ile ilişkilerde, ABD'den daha avantajlı durumdadır. Şimdi emperyalist dünyanın hakimiyet alanı içinde yeni bir devlet olma yönünde gelişen Filistin devletinde, hakimiyet konusunda oldukça karmaşık ve hızlı bir yarış yaşanmaktadır.

İngiltere, şimdilik daha çok ABD'nin Avrupa'daki en yakın müttefiki görüntüsü altında, onunla birlikte, onun gölgesinde hareket etmeyi çıkarlarına uygun görmektedir. Fakat bu, onun kendi başına hakimiyet isteklerinin olmadığı anlamına gelmez. İngiltere, bölgede eski hakim güçlerden biri olarak, eski rolüne yeniden kavuşmak istemektedir kuşkusuz. Bu bağlamda İngiltere'nin Kıbrıs'taki askeri üssü, Çekiç Güç içinde oynadığı aktif saldırgan rol vb. onun hakimiyet isteğinin altını çizen olgulardır.

Kimileri Rusya'nın Ortadoğu'da devreden çıktığını düşünmektedir. Bu doğru bir yaklaşım değildir. Rusya, kuşkusuz Ortadoğu'da 1990 öncesindeki gücünde değildir. Ve fakat hiç de "önemsiz" bir güç de değildir. O, Ortadoğu'da sahip olduğu ilişkiler üzerinden hâlâ oldukça etkin bir konuma sahiptir. Şu söylenebilir: Rusya'nın kesin muhalefetine rağmen, hiçbir emperyalist güç Ortadoğu'da güç dengelerini değiştirecek adımlar atamaz.

Bütün mücadeleyi, "ABD hegemonyasına karşı mücadele"ye indirgeyenler, diğer emperyalist büyük güçleri halklara şirin gösterme konumundadırlar. Mücadele, bütün emperyalist güçlere, dünya emperyalizmine karşı yönlendirilmek zorundadır. İşçi sınıfı ve emekçi hareketinin bugünkü seviyesinde ve komünist örgütlenmenin bugünkü seviyesinde, "emperyalistler arası çelişmelerden yararlanma" adına öne sürülen tüm siyasetler, pratikte bir emperyalist güce karşı mücadele adına diğerlerinin kuyruğuna takılma sonucunu verir ve veriyor.

Emperyalist büyük güçler, Ortadoğu'da hakimiyet konusunda birbiriyle dalaşırken, özellikle ortaya yerel, emperyalist güçlere kafa tutacak güçlerin ortaya çıkmasını engelleme konusunda işbirliğine, uzlaşmalara girmektedir. Bu da Batı'nın "insani değerleri" "insan hakları" vb. adına yapılmaktadır.

Saddam Irak'ına karşı tavır bunun en açık örneğidir. İran'a karşı tavır bunun bir örneğidir vb. Gerek Irak, gerekse İran'daki rejimler halk düşmanı, faşist, dışa karşı saldırgan rejimlerdir. Fakat bu rejimlerin bir başka özelliği daha vardır. O da şudur: Bunlar, anda şu veya bu emperyalist gücün doğrudan uzantısı durumunda değildir. Ve emperyalist dünyanın her dayatmasını uygulama durumları yoktur.

Bu her iki rejim de, bölgede kendi başlarına hakim güç olma savaşımı yürütmektedir. Onlar bu nitelikleriyle emperyalizmin istediği rejimler değil, yıkmak istediği rejimlerdir. Bu durumu her iki rejim de, kendini ilerici, antiemperyalist vb. göstermek ve yığınları peşine takmak için kullanmaktadır. Hem bu rejimlere saldıran emperyalist güçlerin "insan hakları" vb. savunusu, hem de bu rejimlerin antiemperyalist jargonu sahtekarlıktır.

Bunlar arasındaki dalaş, büyük haydutlarla küçük haydutlar arasındaki dalaştır. Ve desteklenecek yan yoktur. Kuşkusuz biz, emperyalist büyük güçlerin, en başta ABD'nin Irak'ı "cezalandırmak" için askeri saldırılarını, esasta Irak halkını cezalandıran ambargoları korsanlık eylemleri olarak görüyor, reddediyor, nefretle kınıyoruz. Bu fakat bizim açımızdan hiçbir şekilde Saddam rejimini desteklemek anlamına gelmiyor. Saddam rejimi Irak halklarının baş düşmanı olan ve onların devrimi ile yıkılması gereken faşist bir rejimdir.

Biz aynı şekilde, ABD tarafından terörist devlet ilan edilen İran'a karşı emperyalistlerin tüm saldırı girişimlerini de korsanlık olarak değerlendiriyor, reddediyor, kınıyoruz. Bu fakat İran rejimini desteklediğimiz anlamına gelmiyor. İran'da İran halklarının devrimiyle yıkılması gereken dinci faşist bir rejim hüküm sürüyor. Bu rejim İran halklarının baş düşmanıdır.

Emperyalistlerle, Ortadoğu'nun gerici faşist rejimleri arasındaki dalaşta, bunlardan biri yanında saf tutmak köklü bir yanlıştır. Komünistler, devrimciler gelişmelere hakim sınıfların kuyruğunda değil, bağımsız bir güç olarak müdahale etmek zorundadırlar.

Emperyalistler, Ortadoğu'daki hakimiyet dalaşlarında, ulusal/etnik, dinsel/mezhepsel çelişmelerden ve yerel devletler arasındaki sınır anlaşmazlıklarından vb. sonuna dek yararlanmaktadır. Hepsinin politikalarında temel bir unsur, böl-yönet *"divide et empera"* siyasetidir.

Bu bağlamda iki olgu önemlidir:

Birincisi; Ortadoğu'daki sınırlar emperyalist paylaşımlarda keyfi olarak çizilmiş sınırlardır. Ve var olan tüm devletlerin, komşularıyla sınır sorunları, halledilmemiş "tarihi sorunları" vardır. Ve bunlar her ülkede hakim sınıflar tarafından emekçileri kendi peşlerine takmak, onların dikkatlerini iç sorunlarından, sınıf sorunlarından saptırmak amacıyla konjonktürel olarak hep yeniden piyasaya sürülmektedir.

İkincisi; Ortadoğu'daki devletlerin tümü, bir ulusun hakim olduğu ve diğer ulus ve milliyetler üzerinde milli baskının çok çeşitli biçimlerinin uygulandığı çok uluslu devletler durumundadır. Bu, ülkelerin içlerinde sürekli istikrarsızlığı, milli mücadeleleri ve bunların bastırılması için çeşitli düzeylerde savaşları gündeme getirmektedir.

Bu iki olgu, bütün bölgeyi "böl-yönet" siyasetinin uygulanması için çok elverişli hale getirmektedir.

Bölgede, anda iki önemli ulusal hareket çözüm beklemekte, çözüm dayatmaktadır. Bunlardan biri Filistin Arap ulusal hareketidir. Gelinen yerde, bu hareketin esası emperyalizmin kontrolü altına girmiş, siyonist İsrail'e komşu "bağımsız" mini bir Filistin devletinin kuruluşu, hareketin esasının maksimal programı haline gelmiştir.

Olayların gelişme yönü, hem Filistin Arap ulusal hareketi içinde, hem de İsrail'deki ters akıma rağmen, emperyalizmle uzlaşan ve birleşen burjuvazi önderliğinde (Bugünkü FKÖ yönetimi/Arafat çizgisi) mini bir Filistin Arap devletinin kurulması yönündedir. Filistin Arap ulusal hareketi içinde bu "çözüm"den yana olmayan ve İsrail devletinin yıkılması hedefinde ısrar eden, radikal islamcı kanat, antisiyonizm, antiemperyalizm adına gerçekte antisemit pozisyonlar savunmaktadır.

Biz antisemitizmi çok tehlikeli bir ideoloji olarak görüyoruz. Biz siyonizmin, Filistin topraklarını Yahudilere adanmış toprak görüp, Arap nüfusa alçakça saldıran ırkçı ideoloji ve siyasetin, İsrail devletinin emperyalist yayılmacılığının vb. kararlı düşmanıyız. İsrail devleti, siyonist, saldırgan, militarist bir devlettir.

Bu devlet, İsrail halklarının sosyalizmin yolunu açacak olan demokratik devrimiyle yerle bir edilmelidir. Fakat "Yahudi devleti" olduğu için değil! Halk düşmanı, sömürücü, emperyalist siyaset izleyen, saldırgan, siyonist bir devlet olduğu için! Biz, siyonist İsrail devletine karşı olduğumuz gibi, "Yahudileri denize dökme" antisemit, ırkçı projesinin de karşısındayız.

Bugün Filistin'e yerleşmiş olan Yahudi ulusunun da, o alanda varlığı olgu olarak kabul edilmek zorundadır. Antisemit poziyonların gerçekte demokrasiyle, devrimcilikle vb. ilgisi yoktur. İslamcı dincilerin toplum projesi de, emekçiler açısından gerçek kurtuluş projesi değildir. Hareketin bu kesimi, önemli ölçüde İran'ın bölgede etkinliğinin bir aracı durumundadır.

İkinci önemli ulusal hareket Kürt ulusal hareketidir. Coğrafi bir bölge olarak Kürdistan 4 devlet sınırı içinde 4 parçaya (Türkiye, İran, Irak, Suriye) bölünmüş durumdadır. Oldukça yoğun bir Kürt nüfus da esk SB sınırları içinde yaşamaktadır.

Bugün Kürdistan'da, esasta 3 büyük "ulusal kurtuluş örgütü" vardır. Bunun dışında onlarca küçük örgüt vardır. Bu örgütlerden bugün Güney Kürdistan'da (Kuzey Irak'ta) iktidar için dalaşan, geçmişte Dublin'de, son olarak da Ankara'da ABD ve Türkiye denetiminde masaya zorlanan iki örgüt; Kürdistan Yurtseverler Birliği (KYB / Talabani) ve Kürdistan Demokratik Partisi (KDP / Barzani), açıkça emperyalizmle işbirliği içinde bulunan, emperyalizmin uzantısı olan, devrimci, ulusal kurtuluşçu bir yanları olmayan gerici feodal, burjuva örgütlerdir.

Bu örgütler ulusal olmaktan çok, aşiret ilişkileri üzerinde yükselen örgütlerdir. Bu örgütlerin siyasetlerine yön veren ilkesizliktir, burjuva fay-

dacılığıdır. Son çatışmalarda KYB İran'la, KDP de Irak'la işbirliği içine girmiştir. Ve fakat bunlar kalıcı ittifaklar vb. olarak görülmemelidir. Güney Kürdistan'da emperyalistlerin istediği, bu iki gücün birlikte –emperyalizmin denetiminde– birbirlerini de kontrol ettikleri bir hakimiyet biçimidir.

Bölgedeki tüm devletler, herhangi bir parçada da olsa, kağıt üzerinde de olsa, bağımsız bir Kürdistan devletinin kurulmasının, süreç içinde Kürdistan'ın birleşmesi sorununu gündeme getireceğini bildiklerinden, Kürdistan devletinin kurulmasına karşıdırlar. Bu yüzden de, şartlar Güney Kürdistan'da ayrı bir devlet kurulması için çok uygun olmasına rağmen, emperyalistlerin kendi uşakları ağzından ilan ettiği hedef, bağımsız Kürdistan devleti değil, Irak içinde otonom bir Kürt bölgesi; en iyi halde, federatif bir yapı içinde, bölgesel özerkliğe sahip bir özel bölgedir.

Emperyalizme bağımlı bir Kürdistan devletinin kurulmasının gündeme gelmesi, bir emperyalist gücün bu projeye doğrudan destek vermesi, bugünkü şartlarda mümkün değildir. Çünkü bu ancak, bugün var olan İran, Irak, Türkiye ve Suriye'yi birlikte karşısına alarak yapılabilir. Bu fakat, emperyalistlerin, bölge devletleriyle ilişkilerinde "Kürt kartını" o bölge devletlerini daha iyi kontrol altına almak amacıyla kullanmasının engeli değil.

Üçüncü büyük Kürt ulusal kurtuluş örgütü PKK'dır. (Kürdistan İşçi Partisi). Öncelikle Kuzey Kürdistan'da örgütlü olan ve fakat 1990'lı yıllarda Güney'e de giderek artan ölçüde yerleşen bu örgütü, diğer iki örgütten ayıran en temel iki özellik şudur: Birincisi bu örgüt, ötekilere göre daha modern, aşiret temeline dayanmama anlamında daha ulusaldır. İkincisi, bu örgüt henüz şu veya bu emperyalist gücün doğrudan uzantısı durumunda değildir. Fakat bu durum, bu örgütün tutarlı antiemperyalist bir çizgiye sahip olması vb. anlamına gelmiyor.

Bu durumun temel nedeni, emperyalistlerin bu örgütü henüz diğerleri gibi muhatap kabul etmeme olgusudur. Bu örgüt burjuva milliyetçisi bir örgüt olarak, fakat emperyalizmle ilişkiler kurmaya ve açık destek verilmesi halinde, şu veya bu emperyalist gücün çıkarlarını savunmaya hazırdır.

PKK, özellikle son bir kaç yıldır, Kuzey Kürdistan'daki silahlı mücadeleyi de, siyasi muhatap olarak tanınma temel hedefine hizmet eden bir araç haline getirmiştir. Andaki çizgisi silahlı reformizm diye adlandırdığımız bir çizgidir.

Biz Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşevikler, Kürdistan sorununun çözümünü, Kürdistan'ın bölünmüş olduğu her ülkede, bütün milliyetlerden işçi ve emekçilerin gerçekleştirecekleri, Sosyalizmin yolunu açacak, demokratik halk devrimlerin de görüyoruz. Bu devrimlerin en önemli görevlerinden biri, ülke içinde ulusal sorunu çözmek olacaktır. Bundan anladığımız, Kürt ulusunun ayrılma hakkını serbestçe kullanabileceği şartların yaratılmasıdır. Uzun süreçte çözüm; bir "Ortadoğu Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği" olacaktır.

Andaki durum, kuşkusuz bu hedefi çok uzak bir hedef olarak gösteriyor. Fakat bu, hedefin tek doğru hedef olması gerçeğini değiştirmiyor!

Bölgede Komünist örgütler oldukça güçsüz. İşçi-emekçi hareketi, bu durumda, esasta hakim sınıfların kontrolünde, düzen sınırları içinde gelişen bir hareket durumunda.

Emekçi yığınlar anda gerçek bir antiemperyalist/demokratik devrim taleplerinden çok, reformist, milliyetçi ve dinci talepler temelinde harekete geçme durumunda. Reformizm, şoven milliyetçilik ve dincilik hakim. Şovenizm ve dincilik ayrıca gelişen akımlar durumunda. Hakim sınıflar, Batılı emperyalist güçlere duyulan tepkileri şovenizm ve dincilik bayrağı altında yığınları toplamak için kullanıyor.

Kuşkusuz bu, uzun süre böyle gitmeyecek, gerçek bir antiemperyalist demokratik devrim işçiler, köylüler tüm emekçiler açısından yeniden alternatif haline gelecektir.

Görev yığınlar içine bu yönde bilinç taşımak, örgütlenmek, örgütlenmek, örgütlenmektir!

Mücadelenizde başarı dilekleri-mizle Bolşevik selamlar

BOLŞEVİK PARTİ
Kuzey Kürdistan-Türkiye
Enternasyonal İlişkiler Sorumlusu
10 Kasım 1996

NOT:

---

3 Ekim tarihli mektubunuzda şöyle yazıyorsunuz:

"Tarihi olarak İngiliz, Fransız ve ABD emperyalizmi Arap-Yahudi Çatışmasını suni olarak çıkarmışlar, İsrail "devleti"ni kurmuşlar, Ortadoğu'da birbiri ardına savaşlara yol açmışlar ve sırf bölge halklarına tahakküm etmek ve petrol rezervlerini denetlemek amacıyla "barış" oyununu sergilemişlerdir."

Burada söylenenlerle, bu şekliyle hemfikir değiliz.

Önce, İsrail devletinin kuruluşunun İngiliz, Fransız ve ABD emperyalizminin bir komplosu olarak ortaya konması, tarihi gerçeklerle tam olarak uyuşmaz.

İsrail devletinin kuruluşu belirli bir sürecin sonucudur. Bu sürecin başında Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde Yahudilere yönelen antisemit saldırılar, pogromlar vardır. Bu sürecin belirli bir anında, bu pogramların –Alman nazizmi şahsında– Yahudileri bütünüyle yok etmek (Endlösung) programına dönüşmesi ve uygulanmaya çalışılması vardır.

İkinci Dünya Savaşı sırasında ve sonrasında Filistin'e yoğun Yahudi göçü, bu tarihsel geri plan ortaya konmadan anlaşılamaz. Tam da bu tarihsel geri plan, İsrail devletinin kurulması sırasında, o zamanlar Sosyalist bir devlet olan Sovyetler Birliği'nin de, İsrail devletinin kurulmasından yana tavır takınmasını beraberinde getirmiştir.

İkinci olarak, çatışmaların "suni" olarak çıkarıldığı da tam doğru değildir. Filistin topraklarına göçen Yahudilerle, o topraklar üzerinde yerleşik olan Arap nüfus arasında bir çıkar çatışması vardır. Topraklara kimin ne ölçüde sahip olacağı sorusu, açıkça bir çıkar çatışmasının maddi temelini oluşturmuştur. İdeolojik ve siyasi olarak ise, Yahudi tarafında tüm Filistin'i "adanmış toprak" olarak gören ve Arap nüfusa en iyi halde kölelik öngören siyonizmle, Arap tarafında da Filistin topraklarında tek bir Yahudi görmek istemeyen antisemitizm ve şoven milliyetçilik, çatışmanın temelini oluşturmuştur.

Emperyalistler bu çatışmaları körüklemiş, bunlardan yararlanmıştır. Ve fakat çatışmalar suni değildir. ▲

Tüm faşist katliam ve saldırıların hesabı devrimle sorulacaktır!

Çeşitli milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, emekçiler, öğrenciler, devrimciler!

12 Eylül'ün üniversitelere getirdiği kabus olan YÖK'ün 15. yıldönümünde, öğrenciler haklı taleplerini haykırmak isterken yine faşist Türk devletinin bekçi köpeklerinin saldırılarına maruz kaldılar.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de giderek insanlığı ortadan kaldırmayı amaçlayan faşist Türk devleti, insanlığı yok etme politikasına da tüm hızıyla devam ediyor. Ortaçağın zihniyetini 21. yüzyıla taşımak isteyen dinci Aczmendi faşistlerin eylemlerine ses çıkarmayan, onların eylemlerine hoşgörü gösteren, faşist Türk devletinin ağzı salyalı köpekleri, YÖK'ün, kuruluşunun 15. yıl dönümünde demokratik taleplerini dile getiren öğrencilere, o hoşgörüyü göstermeyen ağzı salyalı köpekler öğrencilere azgınca, kudurmuşca saldırdılar.

Daha önce olduğu gibi tüm burjuva partilerinin hükümeti döneminde yolsuzlukların, faili meçhul(!) cinayetlerin, baskıların, Kürt ulusu üzerindeki yok etme politikalarının, devrimci-demokratların sosyalist basın üzerindeki baskıların, kapatmaların üzerine her gün bir yenisi konmaktadır. İşte bu kez de aynı uygulamayı Refahyol hükümeti yapıyor.

Refahyol hükümeti, açığa çıkan "devlet-mafya-polis" ilişkisi karşısında suskunluğunu sürdürürken polis, YÖK'ü protesto ederek, özerk demokratik üniversite isteyen öğrencilere azgınca saldırdı. Çeşitli illerdeki saldırılarda yüzlerce öğrenci yaralanırken yüzlerce öğrenci de gözaltına alındı.

YÖK'un kuruluşunun 15. yılında polis ordusuyla korunmaya çalışırken, binlerce öğrenci İstanbul Beyazıt Meydanı'na yürüdü. "YÖK'e hayır!", "Susma!.. "Devlet mafya, emniyet: bu ne biçim rezalet!", "Polis boş durma, Ağar'ı yakala!" sloganları atan öğrencilere saldıran faşist devletin ağzı salyalı köpekleri olan polis, yüzlerce öğrenciyi gözaltına aldı.

12 Eylül faşist rejimin üniversitelere getirdiği kabus olan YÖK'ün kuruluşunun 15. yıldönümünde, faşist devletin güvenlik güçleri İstanbul'da sabahın erken saatlerinden itibaren Beyazıt Meydanı, Sahaflar girişi, Edebiyat Fakültesi çevresi ve Vezneciler Meydanını yüzlerce araçlarla kuşattı.Öğrenciler çeşitli sloganlar atarak Beyazıt Meydanına yürüdüler. Faşist devletin güvenlik güçleri, kendileri gibi yetişdirdikleri kurt köpekleri eşliğinde silahsız, savunmasız öğrencilerin üzerine yürüdüler, yüzlerce öğrenciyi kan ve dehşet içinde bıraktılar.

Tüm milliyetlerden Türk, Kürt, Arap, Çerkez, Laz, Gürcü, Ermeni işçiler, emekçiler!

Bu faşist devlet tüm kurum ve kuruluşlarıyla çürümüş, her tarafı yara bere içinde, o yara bereden çıkan irin çevreyi zehirleyip pis koku saçmakta. Bu faşist devlet tüm

güzelliğe, hoşgörüye düşman, tüm çirkinliklerin ve pisliklerin yaratıcısıdır. Daha önce söylemez çetelerinin devlet içindeki durumu; şimdiyse devletin çeşitli kurumlarında örgütlenmiş dinci ve ülkücü faşistler, kendine özgü çeteler oluşturmuş ülkücü mafya. İşte kokuşmuşluğun, çürümüşlüğün bir örneği daha; devlet, mafya siyaset üçgeni içine düşmüştür. "Demokratik" bir ülkede mümkün müdürki, bir milletvekili kendine özgü onbinlere varan bir ordu kursun. İşte faşist devletin çürümüşlüğünü gösteren örneklerden biri de budur.

Bu gibi saldırılar yeni değildir. Tükiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi, öğrenci yığınları bu saldıları çok gördü, yaşadı. Bu saldırı da öncekiler gibi sömürücü devlet ve yanlıları tarafından saldırılar hanesine bir kez daha yazıldı. Oysa her şey çok açıktır: Saldırının sorumlusu bellidir. Sorumlu sömürücü faşist Türk devletidir. Bu gerçeği hiçbir demogoji ve yalan beyanlar gizleyemez, buna güçleri yetmeyecektir.

Kadın ve erkek işçiler, öğrenciler, tüm ezilenler!

Ve diyoruz ki: işçiler, emekçiler, öğrenciler, devrimciler, bu baskı ve sömürü sistemini istemiyorsak, bu yazgıya boyun eğmemeli, onu değiştirmek için örgütlenmeli, örgütlü mücadelemizi yükseltmeliyiz. Bu baskı ve katliamlara karşı Marksizm-Leninizm'in silahı ile donanmış **BOLŞEVİK PARTİ** saflarında örgütlenmeliyiz.

Görev, bu hak ve özgürlüklerin gaspedilmesinden kurtulmak için, sömürü, zam, zulüm, işkence, katliam, faili meçhul(!) cinayetler ve baskı düzeni ile birlikte faşist Türk devletini yerle bir etmek için işçi sınıfına yol gösterecek, ona önderlik edecek olan **BOLŞEVİK PARTİ** saflarında örgütlenmektir.

Tüm devrimciler, yoldaşlar!

Yeter ki, çeşitli milliyetlerden kadın ve erkeklerden işçi sınıfı, ideolojisi olan **SOSYALİZM** düşüncesini kavrayıp, mücadelesinde yol gösterecek kılavuz haline getirsin. Yeter ki, devrimin öncüsü olan işçi sınıfı, diğer emekçileri ve köylülüğü etrafında örgütleyip, yol göstersin. Yeter ki, Demoratik Devrim ve Sosyalizm müadelesinde, işçi sınıfının yol göstericisi, önderi olan, işçi sınıfının dünya görüşü Marksizm-Leninizm bilimi ile donanmış **BOLŞEVİK PARTİ** çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı önderliği altında mücadeleye çeksin.

Bunlar ve daha birçok görev başarıyla çözüldüğünde, karşı-devrim cephesi, devrim cephesi karşısında "kağıttan barikat" olacaktır.

Çeşitli milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, emekçiler, yoldaşlar! Önümüzde duran bu onurlu görevlerin çözümü için, haydi mücadeleye!

BOLŞEVİK PARTİ saflarında **DEVRİM VE SOSYALİZM** için, mücadele saflarını sıklaştıralım!

► TÜM FAŞİST KATLİAM VE SALDIRILARIN HESABI DEVRİMLE SORULACAKTIR!
► KAHROLSUN FAŞİST TÜRK DEVLETİ!
► ÖZGÜR ÜNİVERSİTELER DEVRİMLE MÜMKÜNDÜR!
► ZAFER İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE BOLŞEVİZMİNDİR!
► YA BARBARLIK YA SOSYALİZM!
► ZAFER BOLŞEVİZMİNDİR!
► BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

10.11.1996 ▲

BOLŞEVİK PARTİ
Marmara Bölgesi

3 Ekim "Almanya'nın birlik günü" üzerine notlar!

3 Ekim 1990'da eski "Doğu Almanya", Batı Almanya tarafından yutuldu. Alman emperyalistleri 3 Ekim'i bayram günü ilan ettiler! Bu vesileyle Alman emperyalistleri her yıl 3 Ekim'de merkezi gösteriler düzenlemektedirler.

Bu yıl, birleşmenin 6. yılıydı, merkezi gösteriler Münih'te yapıldı. Bu merkezi kutlamalara, Alman devletinin Cumhurbaşkanı Roman Herzog, Meclis Başkanı Rita Süssmuth, Bavyera Başbakanı Edmund Stoiber ve Macaristan Başbakanı Gyula Horn ve diğer temsilciler katıldılar. (...)

"Almanya'nın birlik günü" kutlamalarıyla ilgili ilk tören, "Kadınlar Kilisesi"nde yapıldı. Bu törende, konuşmacılar birleşmenin 6. yılında elde edilen "başarı"lardan sözettiler. (...)

Alman devletinin "birlik günü" kutlamaları Odenonsplatz'da devam etti. Buradaki kutlamalara beş bin kişi katıldı. Burada da Almanya'nın 6 yılda katettiği "başarı"lar anlatıldı.

3 Ekim'de Alman devletinin kutlamalarına karşı çeşitli gruplar, toplantılar ve bir yürüyüş organize etmişlerdi. Almaya'da Bolşevik Parti inşası için "HERŞEYE RAĞMEN" gazetesi bu

---

Bir kez daha, aynılarla aynı yerde olmadığımız için ambargoyla karşı karşıya kaldık!

Yurtdışında ölüm oruçlarının anısına bizim dışımızdaki çeşitli devrimci örgütlerin, ... tarihinde Köln-Sporthalle'de düzenledikleri geceye katıldık.

Biz saat 14.30'da oraya vardık. Bize stand açtıracaklarından pek umutlu değildik. Bunun nedeni, BP-Sayı 105 elimizdeydi, dağıtımını yapıyorduk ve bu sayımızda, ölüm oruçlarının bir değerlendirmesi de yeralıyordu. Bu değerlendirmede, ölüm oruçlarının olumlu yanlarının konulması yanısıra, olumsuz ve yanlış yönler de eleştiriliyordu. Bundan dolayı oportünistlerin birtakım engelleri ile karşılaşmamız mümkündü, yine "MLK"P'lilerin Kemal Yazar'ı katletmesiyle ilgili takınılan tavır bağıntısında da bu örgütle karşı karşıya gelebileceğimizi bekliyorduk. (Bu sırada Kemal Yazar'la ilgili bildiri elimizde yoktu.)

Gece yerine vardıktan sonra standı açmaya başladık. Görevlilerden birisi hemen yanımıza geldi:

— *Arkadaşlar, MLKP ile ilgili bildirinizi dağıtmayın!* dedi.

Biz, bu tavrın doğru olmadığını, neyi nasıl dağıtacağımıza bizim karar vereceğimizi belirttik. Bunun üzerine görevli;

— *Tamam arkadaşlar, olmasa iyi olur;* şeklinde tavır takınırken, "MLK"P adına sorumlu birisi daha geldi. Daha önce bizimle konuşan kişi, yeni geleni oradan alıp götürdü. Bunlar daha stand açılır açılmaz olan şeylerdi.

Daha sonra biz, standda satışa devam ettik. Akşam saat 18.00'e doğru ise standa daha fazla insan gidip gelmeye başladı. Bu sırada birisi, yeni sayı BP'yi karıştırıp duruyordu. Son sayfadaki okuyucu mektubunu göstererek bağırmaya başladı:

— *Siz Kemal Yazar'la ilgili tavır takınmasını biliyorsunuz ama Kemal Yazar İstanbul'da bizim iki arkadaşımıza silah sıkarken o zaman sesiniz çıkmıyor, tavır takınmıyordunuz! Bu tavrınız nedir?!!*

Bu provokasyon karşısında tavrımız bağırmadan konuşabileceğini, o zaman sorunun çok daha rahat konuşulacağını belirtmek ve o konudaki görüşlerimizi anlatmaya çalışmak oldu Ama nafile! Bunların dertleri başkaydı... Bu karşılıklı tartışma ve karşımızdakinin provokasyon tavrı 15-20 dakika kadar sürdü. Bu arada diğer insanların bu kişiye müdahalesi de sonuç vermedi. Bir süre sonra karşı devrimci bir saldırı gelebilecek bir ortam oluştu. Böylesi bir durumun oluşmaması kesinlikle bizim tavrımıza bağlıydı; devrime olan inancımız, devrimci sorumluluğumuz gereği dişimizi sıkmak zorunda kaldık ve böyle bir olumsuzluğu engelledik. Bu bizim sorumlu tavrımızın bir sonucuydu... Biz belli bir süre sonra bu kişi ve kişileri tanımadığımızı ve muhatap almayacağımızı; komiteyi tanıyacağımızı vurguladık. Bu arada hemen görevli birisi geldi ve olaya müdahale etti. Bu kişi de "MLK"P adına konuşan kişinin söylediği gibi aynen şunları söyledi:

— *Arkadaş, bu sayı BP'yi buradan kaldırın!*

Bu tavıra karşı da, bu sayıyı ortadan kaldıracak herhangi yanlış bir şey yoktur dedik ve kaldırmayacağımızı söyledik. "Kaldıracaksınız"-"Kaldırmayacağız" yönlü karşılıklı bir tartışma başladı ve biz yine,

— *Sizi tanımıyoruz, burada bir komite var, komiteyi tanıyoruz; komitenin tavrını öğrenmek istiyoruz;* dedik.

Bunun üzerine komite adına Partizan'lı birisi geldi, kalabalığı gördü ve telaşlı bir şekilde o da aynı şeyi söyledi:

— *Arkadaşlar, lütfen bu sayınızı buradan kaldırırsanız çok iyi olacak, lütfen!*

Biz bir kez daha, burada kendisine devrimciyim diyenlerin nedensiz bir şekilde bizim görüşlerimize ambargo koyduğunu; bunun devrimci sorumlulukla ilgisinin olmadığını, devrimci tavır ve devrimci sorumluluk tavrı beklediğimizi, "lütfen"li tavırların bir kenara konularak sorumlu bir tavır takınılması gerektiğini, bunu beklediğimizi söyledik. Bu çabalar bir sonuç vermedi. En sonunda geceden sorumlu komitenin kararı olduğu, onun için sözkonusu sayının toplanması gerektiği uzun tartışmalar sonucu ortaya çıktı! Bu gelişmelerden sonra diğer tanıdığımız örgütlerin (DS vd.) tavırlarını da sorduğumuzda hepsi de aynı görüşte olduklarını belirttiler.

Bu gerici tutum karşısında, burada

eylem için bir bildiri çıkarmıştı. Ayrıca "Herşeye Rağmen" gazetesinin 2. sayısı, bir pankart ve kuşlamalar hazırlanmıştı.

2 Ekim'de anti-faşistlerin yaptığı bir festival vardı. Bu festivale yayın masası açmak, bildiri dağıtımı ve gazete satışı yapmak üzere gittik. Festival yerinde yayın masası açtık; yayın satışı ve bildiri dağıtımı yaptık. Bir duvara *"Groβmacht Deuschland marschiert... Kampf diesem system!"* (Büyük güç Almanya ilerliyor... Bu sisteme karşı mücadele edelim!) ***"Herşeye Rağmen"*** imzalı pankartı astık. Alman polisi festivalin yapıldığı alanı kontrol altına almıştı. Sokağa giren çıkan arabalar aranıyor, insanlar kimlik kontrolünden geçiriliyordu.

3 Ekim'de birçok grubun organize ettiği bir protesto yürüyüşü yapıldı. Bu yürüşüye 1500 kişi katıldı. Ortak bildiriye 66 grup imza atmıştı. Bildiriye imza atan gruplardan bazıları şunlardı: PDS, Yeşiller, Almanya Komünist Partisi, Almanya Sosyal Demokrat Partisinin gençlik örgütü ve Türkiyelilerden kaşarlanmış Doğu Perinçek tayfasının İşçi Partisi idi. Birçok grup ortak bildiriye imza atmasına rağmen yürüyüş yerinde yoklardı.

Yürüyüş alanına aranmadan girdik. Daha önce görev bölümü yapmıştık. Buna göre bir bölüm yoldaş yayın satışı yaptı, bir bölüm yoldaş da yürüyüşün başlangıç yerinde "Herşeye Rağmen" gazetesinden yoldaşların hazırladığı pankartı açtı. Yürüyüşte kendi blokumuzu kurarak yürüyüp yürümeyeceğimize, somut olarak yürüyüşün başlangıç yerinde karar verecektik.

Yürüyüşün başlama alanında gördüğümüz manzara şöyleydi: Yürüyüşte karşıdevrimciler de vardı. Fakat yürüyüşü düzenleyenler, esas olarak yürüyüşün yönelimini belirleyen devrimcilerdi. En önde devrimci bir blok yürüycekti. Durumun böyle olduğu koşkullarda, bir blok kurarak yürümek doğruydu. Yoldaşlarla kısa görüş alışverişinden sonra yürümeye karar verdik.

Pankartımızı devrimci blok içinde açtık. Yürüyüş başladığı andan itibaren polisin provakasyonları da başladı. Polis yanda taşınacak pankartlara müsade etmiyordu. Yürüyüş sırasında üç Alman devrimci tutuklandı. Yürüyüş esnasında kuşlama yaptık. Kuşlama yapmamızla birlikte it sürüleri etrafımızı sardılar. Bu andan itibaren çok dikkatli davranarak kuşlamaları bitirdik. Tüm yürüyüş boyunca ve yürüyüşün bitiş alanında elimizdeki tüm propaganda malzemelerini bitirdik. Bu eylemde Kuzey Kürdistan-Türkiyeli örgütlerden sadece PKK sempatizanları vardı. Diğerleri ortalıkta görünmüyorlardı. Eylem bizim açımızdan başarıyla sonuçlandı.

Eyleme katılan bir gru
Bolşevik Partizan taraftarı.
Ekim 1996 ▲

---

görüşlerimize ambargo konulduğunu, bunu doğru bulmadığımızı, kınadığımızı ve protesto ettiğimizi belirterek, bu koşullarda orada kalmamızın bir anlamı olmadığı sonucuna vararak 18.30 sıralarında protesto tavrımızla birlikte oradan ayrıldık. Tabii çevreden bir çok kişi olaya tanık oldu; oportünistlerin neler yapabildiklerini(!) gördü...

Söylenecek birkaç şey var:

Lenin bir sözünde *"Oportünizm bir ayağıyla karşı devrim cephesindedir"* der... Bu doğru uyarıyı anlamak, kavramak gerek! Kendine devrimci diyenlerin, doğru devrimci görüşlerin yayılmasına ambargo koymaları, anti-demokratik tavırlara girmeleri, gelen eleştiriler karşısında tahammülsüzlük göstermeleri vs. vs. ürperticidir. Toplumu değiştirmek hedefini "güdenlerin" bu tutum ve davranışlarını doğru değerlendirmek ve Lenin'in de vurguladığı noktayı gözlerden kaçırmamak gerekir.

Bir kez daha aynıların aynı yerde olduğu görüldü. Bir kez daha Bolşeviklerin hedefe varmak yolunda birikimini maddi güce dönüştürmesinin zorunluluğu, aciliyeti ortaya çıktı. Bunun için her Bolşevik, üzerine düşen görevlere sarılmak ve her alanda mücadeleyi daha da ileriye taşımak göreviyle karşı karşıyadır. Ancak o zaman BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

- ***Kahrolsun devrimcilik adına yapılan gericilik!***
- ***Yaşasın proleter demokrasi!***
- ***Yaşasın Marksizm-Leninizm!***

Bir grup
BP taraftarı

LÜBECK'TE YÜRÜYÜŞ...

18 Ocak 1996'da, nazi faşistlerinin bir mülteci yurdunu kundaklamaları sonucu 10 insan yaşamını yitirdi, 38 kişi ise ağır yaralı olarak kurtulabildi.

Bu, bugüne kadar olan kundaklamalardan sadece biriydi. Bu kundaklama Alman devleti ve onun sözcüleri için "bardağı taşıran son damlaydı". Öyle ya kamuoyunda ve dış dünyada itibarları sarsılıyordu. Katliam sonrası yine "timsah gözyaşları" döktüler, ama artık buna bir çare bulmalıydılar ve çareyi buldular.

Önce yangın gecesi, yanan binanın yakınında üç tane faşisti kontrol eden polis, onları çok sonra Grevensmühlen'de gözaltına alır. Yapılan kontrollerde yüzlerinde, ellerinde yanık izleri olmasına rağmen, bir gün sonra mahkeme "delil" yetersizliğinden dolayı bu faşistleri serbest bırakır.

20.1.1996 günü kundaklanan binada ikamet eden Lübnanlı bir mülteci olan Safwan Eid, sağlıkçı olan bir faşistin ifadesi sonucu tutuklandı. Ve bunun ardından, emperyalist Alman devleti medya aracılığıyla büyük bir kampanya başlattı. Gülünç gerekçeler de hazırdı: *"Safwan ile diğer komşular arasında kıskançlık yüzünden anlaşmazlık vardı", "Afrikalılar ile Araplar arasında kavga nedendi"* vs. ... Böylelikle Alman devleti ittibarını koruyacaktı.Ve fakat minare kılıfa sığmadı. Tüm bu gülünç gerekçelerini ispatlayamayan savcılık Safwan Eid'i 2.7.1996 günü, tutuksuz yargılamak üzere serbest bırakmak zorunda kaldı. Bu sürece gelene kadar bir dizi eylemler gerçekleşti. Son olarak "Safwan'a özgürlük!" sloganıyla, 2.11.1996 tarihde bir eylem daha gerçekleşti. Eylemi düzenleyen "Lübecker Bündnis Gegen Rasismus!" (Irkçılığa Karşı Lübeck Birliği) idi. Yaklaşık 1500 kişinin yürüdüğü bu yürüyüşte, Safwan Eid'e özgürlük talep edilerek, Alman devleti ve onun hukuk sistemi teşhir edildi.

Biz Bolşevikler ve Herşeye Rağmen taraftarları bu yürüyüşte, Herşeye Rağmen adına Almanca olarak çıkan "Der Staat, der Drahtzieher; Die Nazis, die Vollstrecker!" (Devlet kışkırtır; naziler katleder!) başlıklı bildiriyi yoğun bir biçimde yürüyüşçülere ve çevredeki insanlara dağıttık. Yine Bolşevik İnisiyatif adına hazırlanmış olan kuşlamalar, bütün yürüyüş bo-

yunca fırlatıldı. Bunun dışında Trotz Alledem'in 2. sayısı yoğun bir biçimde dağıtıldı. Bolşevik Partizan'ın Almanca çıkan son sayıları ve Türkçe son sayısı da satıldı.

Bugün Safwan Eid'i sanık sandalyesine o-turtan Alman emperyalist devleti, gün gelecek kendisi bu sanık sandalyesine oturacak. Bunu gerçekleştirecek olan, Almanya'da yaşayan çeşitli milliyetlerden proletarya ve emekçilerdir. Onlar kendi Bolşevik Partilerini örgütleyerek, onun önderliğinde Alman emperyalist devletini yıkıp yerine kendi iktidarları olan Sosyalizmi kurarak emperyalist barbarlığa son vereceklerdir.

Safwan Eid'e Özgürlük!

Alman emperyalist devletine ölüm!

6.11.1996

BOLŞEVİK PARTİZAN Yurtdışı ve HERŞEYE RAĞMEN TARAFTARLARI

Bir bölgede Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) taraftarları, faşist TC'nin baskılarını teşhir eden pullar hazırlayıp dağıttılar. Aşağıda bunlardan bazıları...

düşünceye, örgütlenmeye özgürlük
İÇİN ÇÖZÜM DEVRİMDE, SOSYALİZMDE!
BOLŞEVİK PARTİ
Kuzey Kürdistan-Türkiye

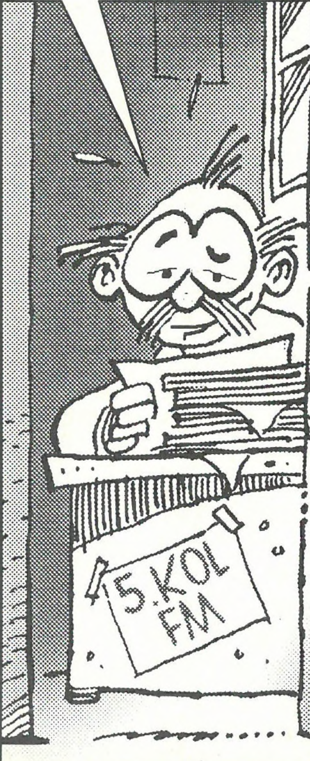
zamları ve işsizliği sermaye düzeni üretiyo[r]
ÇÖZÜM DEVRİMDE, SOSYALİZMDE!
BOLŞEVİ[K] PARTİ
Kuzey Kürdistan-Türk[iye]

NE ŞERİATÇI FAŞİZM, NE KEMALİST FAŞİZM!
ÇÖZÜM DEVRİMDE, SOSYALİZMDE!
BOLŞEVİK PARTİ
Kuzey Kürdistan-Türkiye

REV!ZYON!ST

Verdiği sözleri hiç tutmayan ve «yeni genelge» lerle kısıtlamalar getirmek isteyen faşist devletin, yeni bir katliamı ve yeniden ceza ve tutukevlerinde
açlık grevi, direniş ve mücadele !

FAŞİST TÜRK DEVLETİNİN HİÇ BİR SALDIRISI VE KATLİAMI, YAKLAŞAN ÇÖKÜŞÜNÜ ENGELLEYEMEZ!

Sınıf mücadelesinin çok ağır şartlar altında yürütüldüğü cezaevlerinde tutuklu ve hükümlülerin can bedeli mücadelelerle elde ettikleri hakların çiğnenmesine devam ediliyor. Faşist devlet, oniki devrimcinin ölümüyle sonuçlanan «ölüm orucu» nu bitirmek için kabul ettiği anlaşmada yer alan hiç bir hükmü işletmiyor. Tam tersine yeni genelgelerle, yeni kısıtlamalar getiriliyor.

Buna karşılık, gerek can bedeli bir mücadele ile elde edilen hakların korunması, gerekse yeni kısıtlamalar getiren, yeni genelgelerin yürürlükten kaldırılması için, hemen hemen tüm cezaevlerindeki tutuklu ve hükümlüler, yoğun bir mücadele ve direniş dalgası başlattılar. Son «ölüm orucu» nda elde edilen haklardan biri; «başka cezaevlerine tutuklu ve hükümlü sevkiyatının durdurulması» idi. Bu hakkın, Diyarbakır E tipi cezaevinden - Gaziantep E tipi cezaevine yapılmak istenen sevkiyatla çiğnenmesi üzerine tutsaklar direnişe girdi. Bu direniş devletin kolluk güçlerinin azgın ve planlı saldırısına maruz kaldı. Bu saldırıda on özgürlük tutsağı ölürken; onlarcasıda yaralandı.

Faşist devletin bu katliamı, zaten yaptırımlara karşı tetikte bekleyen ya da direniş içinde olan tüm özgürlük savaşçılarını harekete geçirdi ve tüm ceza ve tutukevlerinde yeniden direnişler ve açlık grevleri gündeme geldi.

Bu katliam aynı zamanda, dışarda olan devrimci, demokrat, komünist, insan hakları savunucusu, vb. herkes tarafından nefretle karşılandı ve kınandı. Faşist hakim sınıflar bunun ertesinde baskıları daha da arttırdılar. Bunun üzerine Çanakkale E tipi cezaevinde hem bu katliamı protesto etmek, hem de Adalet Bakanı faşist Şevket Kazan' ın «13 Eylül genelgesi» ni boşa çıkartmak için barikatlar kuruldu ve güçlü bir direniş başlatıldı. Tutuklu ve hükümlülerin kararlı direnişi sonucu başta cezaevi yönetimi olmak üzere, faşist devletin diğer ilgili mercileri geri adım atmak zorunda kaldılar ve barikatlar kaldırıldı. Ancak mücadele devam ediyor. Aynı dönemde katliamın gündeme geldiği Diyarbakır E tipi cezaevinde yeniden açlık grevi başlatıldı. Bunu hemen tüm cezaevlerindeki PKK' li tutsakların süresiz açlık grevi izledi. Bayrampaşa' da, Ümraniye' de, Gebze' de, Buca' da, ..., ..., Erzurum' da, kısacası tüm cezaevlerinde PKK' li tutsaklar süresiz açlık grevi yürütürken, ceza ve tutukevlerindeki diğer örgüt mensubu tutuklularda yoğun bir mücadele ve direniş içindeler.

İşçi ve emekçilerin, ezilen ulus ve halkların düşmanı olan faşist TC, barbar, katliamcı ve saldırgan yüzünü hayatın her alanında göstermektedir. En fazla da, çıplak canları ötesinde silahları olmayan, özgürlük tutsaklarına yönelik barbar uygulamaları, katliamları ve azgın saldırılarıyla göstermektedir.

Faşist TC' nin, özü bir - sözü bir tüm hükümetleri, en son «AnaYol» ve «RefahYol» icraatlarında görüldüğü gibi, işçi sınıfının, tüm emekçilerin, Kürt ulusunun, azınlık milliyetlerin düşmanıdır. Bu düşman, işçi sınıfı ve emekçilerin en doğal taleplerine karşı tavrıyla, aydınlara, öğrencilere, devrimci basına yönelik saldırılarıyla iğrenç yüzünü, Kürdistan' da yürütüğü barbar savaşta ve Batı Trakya ve Kıbrıs sorununa ilişkin tavrıyla militarist, ırkçı ve şöven yüzünü, Musul, Kerkük, vb. üzerine hak talebiyle yayılmacı yüzünü, özgürlük tutsaklarına yönelik saldırı, katliam ve yaptırım politikasıyla intikamcı ve saldırgan yüzünü göstermiştir. Bu düşman, senin, benim, sizin, bizim, ... hepimizin düşmanıdır.

Bu düşmana karşı Bolşevik saflarda örgütlenelim ! Bu düşmanın çöküşünü hep birlikte hazırlayalım ! Bunu başaracak tek güç Bolşevik Parti saflarında örgütlenmiş proletarya ve onun müttefikleridir !

***Yaşasın Devrimci Tutsakların Cezaevi Direnişleri !**
***Faşist Devlet Döktüğü Kanda Boğulacaktır !**
***Faşist TC' nin Hiç Bir Saldırısı ve Katliamı Cezasız Kalmayacaktır !**
***Yaşasın Bolşevizm !**

ROJA BOLŞEWİK
BOLŞEVİK PARTİZAN
YURTDIŞI

8 Ekim 1996

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

Befirbar 1971

Eva hemûyan, weke reaksiyon dijî şovenîzma netewa serdest, netewekariya netewa bindest xurt kirin bêrew e. Gundiyên Kurd teve refên bûrjûvazî û begên feodal yên ji milliyetê xwe kirin bêreve e. Gelê Kurd, ku bi pirranî bi Tirkî nizane, bi taybetî ji gundiyên Kurd, dijî karbidestên vê îdara nû ku wana weke waliyê kolonîyalîst bindest dike, zulmê lê dike, bîçûk dixe, tabîî ku reyaksiyoneke bi tundî nîşan dida. Ev reyaksiyona biheq ya gundiyan mejbûrî bi reyaksiyona begên feodal yên Kurd ya bûrjûvayên Kurd ve bû yek. Serhildanên Kurd wisa çebûn. Komunîst alîkariya alıyê pêşverû û demokratik yê van serhildanan yê dijî zilmê, polîtîka milliyet bindestkirinê, newekheviyê, îmtiyazan dikin; lê belê dijî daxwaza begên feodal ya bi serê xwe hukumraniyê bidestxin an jî dijî tekoşîna bûrjûvaziyê ji bo serdestiya xwe jî derdikevin; Qet îmtiyaz û serdestiya çînên bûrjûvaziya neteweke û ya axên erdan naparêzin. Ji ber ko di wê demê de TKP li ser polîtîka şaş diçû, alîkariya polîtîka netewî ya zordest ya çîna serdest ya Tirk bêşert û şûrt kir. Li ciyê ku reyaksiyona xurt û biheq ya gundiyên Kurd ku dijî zordestiya netewî hebû, bi pêşengiya proleterya ve girêde, kete dû bûrjûva û axên erdan yên Tirk, bi vî awayî jî zerarên mezin dan yekitiya kedkarên gelên yên ji her dû milliyetan. Di navbera kedkarên Kurd de dijî karker û gundiyên Tirk tovên nebawariyê hat reşandin.

Yên ku bindestkirina serhildanên Kurdan ji aliyê dewleta Tirk ya nûh ve û qetliyamên girse yên dûre, weke tevgereke li hember feodalîzmê "pêşverû", "şoreşger" dibînîn û li çepikan dixin, tenê û bi tenê netewekarên netewa serdest yên ku ifleh nabin. Ewên wisa, ji ne dîtinê tên ku dewleta Tirk ya nû ne bi tenê hêrişê dibe ser feodal begên Kurdan, zav û zêç, jin û mêr hêrişa temamê gelê Kurd bi hovitî dike, bi deh hezaran gundiyên Kurd qetil dike. Yên wisa, dema ku dewleta Tirk ya nû van qetliyaman dike, ji feodal begên Kurdan yên ku dijî wan dernakevin dostaniya ji can nîşan dide. desteka vana dibe, û ji bîr dike ku wana bi hêz dike. Ewên wisa, di navbera sedemên ku gundiyên Kurd dibe serhildanê de û feodal begên Kurdan dibe serhildanê de ferqa herî girîn naxwazin bibînin. Yek jî, îdîa, di serhildana Sêx Seyit de hebûna tiliya emperyalîzma Îngiliz û qestî "komunîstên" ku dixwazin arîkariya polîtika zordest a netewî ya çînên serdest yên Tirk bikin jî hene. Emê li vira gengeşiya, tiliya emperyalîzma Îngiliz heye tune nekin. Emê, danûstandina bi îdiayake wisa ve, polîtîka zordest ya netewî divê bê parastin yan na. Em bêjin di serhildana Sêx Seyit de tiliya emperyalîzma Îngiliz hebû. Di van mercande divê rabesta tevgera komunîst çawa be? Ya yekemîn, dijî polîtîka çîna serdest ya Tirk, bi zorê bindestkirin û pelçiqandina tevgera netewa Kurd bi tundî derketin, dijî vê bi awakî aktif tekoşînkirin. Mafê çarenûsiya gelê Kurd daxwazkirin, ango dewleteke cûde dixwaze yan naxwaze, divê milletê Kurd bi xwe biryarê bide. Ev di praktîkê de, bê ku ji derve mudaxele be, di herêma Kurd de dengdana gelemperi bê çêkirin, ev tê vê manê; veqetîn yan jî veneqetin bi vê rê yan jî bi rêyeke weke vê ve ji aliyê milletê Kurd bi xwe bê dayîn. Hemû yekitiyên leşkerî yên ku ji bo bindestkirina serhildanê tine şandin, dive vegerin, divê pêşî li hemû mudaxelan bi tundî bê girtin, divê gelê Kurd ji bo duweroja xwe bi xwe biryar bide, tevgera komunîst yekem ji bo vê ditekoşe û polîtîka bindestkirin, perçiqandin, mudaxele ya çînên serdest yên Tirk ji girsehan re eşkere dike, dijî wê bi aktifî şer dikir. Duemîn, polîtîka emperyalîzma Îngiliz, milliyetan berdide hev, ji gelên kedkar yên ji her milliyetan re, zerara ku dide yekitiya wan ji girsehan re teşhîr dike, dijî polîtîka emperyalîzma Îngiliz ya mudaxelekirinê û pozê xwe tevî karê hundirkirinê bi aktîfî şer dikir.

Dûmahik Hêye

Bolşevizmin sesine güç ver!

BOLŞEVİK PARTİZAN'I GÜÇLENDİRME KAMPANYASINA KATIL!

BOLŞEVİK PARTİZAN komünizmin sesidir! BOLŞEVİK PARTİZAN, barbarlığın biricik alternatifi, sosyalizmin sesidir!

Bu ses, işçi sınıfının, sömürüsüz, sınıfsız, yeni bir dünya davasının sesidir! Bu sesi güçlendirmek sosyalizm, komünizm davasını savunan her kadın-erkek devrimcinin görevidir!

Bolşevizmin sesine güç ver! BOLŞEVİK PARTİZAN'a güç ver!

BOLŞEVİK PARTİZAN

